

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயகமம்.

பரமகாருணிகரான ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய

உபதேசரத்தினமாலே.

இதற்கு

ஸ்ரீமத்பரமஹம்வேத்யாதி
பிள்ளைலோசம்ஜீயர் அருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநமும், பதவுரையும்.

ஸபாபண்டிதர்களான,

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் ஓனையவில்லி
வித்வான்- வெங்கடாசாரியராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு
திருவேங்கடாசாரியராலும்,
நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்
பராங்குச திருவவதாரதி ஓதகவு - வது ஸம்வத்ஸரமான
நள ஸம்வத்ஸரத்தில் :

காஞ்சீபுரம் :

யுனைட்டெட் அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிட்டுப் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டது.

விஜயநேதரம்.

1916.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (விமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம்	0	1	9
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி	0	2	6
யதிதர்மஸமூச்சயம்	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	0	6	6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	0	7	0
திருவிருத்தம் அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14	0
திருவாசிரியம்	0	3	0
பெரியதிருவந்தாதி	0	7	0
திருவெமுகூற்றிருக்கை	0	3	0
சிறியதிருமடல்	0	5	0
பெரிய திருமடல்	0	5	0
திருக்குறந்தாண்டகம்	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	0	8	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மததர்ஸிரி	0	1	0
பெரியதிருமொழி க முதல் கக பத்துக்கள் (3)	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம்	5	6	6
திருச்சந்த விருத்தம் ஸவ்யாக்யாநம்	1	6	0
திருமால ஸவ்யாக்யாநம்	0	14	0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	0	3	0
அமலஹதிபிரான்	0	7	6
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	1	0	0
உபதேசரத்தினமால	1	0	0

இப்படிக்கு :

ம. திருவேங்கடமுடயான்.

கார்யதர்சி தனுகாரி,

நெ, நக, வேங்கடாசல முதலி வீதி, சேன்னை.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

பரமதாருணிகரான ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமாவஸ.

ஸ்ரீ ஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்பாதி குணூர்ணம் |
யதீத்த்ரப்ரவணம்வந்தே ராமயஜாமாதம்முநிம் ||

தனியன்.

கோயிற்கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்த து.

கட்டளைக் கலித்துறை.

முன்னந் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தாமுபதேசித்தநேர்
தன்னின்படியைத் தணவாதசொல் மணவாளமுனி
தன்னன்புடன்செய்யுபதேசரத்தின மாலேதன்னைக்
தன்னெஞ்சுதன்னில் தரிப்பவர் தாள்கள் சரண் நமக்கே.

பூரக ஸ்ரீயிரீஞ்சு மாராஈ வாவழிஷ்டாமெ
காடுதேயு நவநிமடிதா ராவிரொவயஞ்சூ |

ஹுபெயு 36ஹுகலிதாஹவபெஸரத

ஹாலா வஹநிஹுயெ 36கெஸரணுஹ ||

பதவுரை.

முன்னம்

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை

பூர்வத்தில்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை

தாம் உபதேசித்த
நேர்தன்னின்படியை

தணவாத
சொல்

மணவாளமாமுனி
தன்

அன்புடன்

செய்
உபதேசரத்தினமலைதன்னை

தம்
நெஞ்சுதன்னில்

தரிப்பவர்

தாள்கள்

நமக்கு

சரண்

தாம் உபதேசித்தருளிய
கர்மத்தின் ப்ரகாரங்களை
(கேட்ட அம்சத்தில்) குறையாத
ஸ்ரீ ஸ-டுக்திகளையுடையரான
ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்
தம்முடைய
லோகோஜ்ஜீவநர்த்தமான ப்ரீதியு
டனே

அருளிச்செய்த
உபதேசரத்தினமலை யென்றதீவ்ய
ப்ரபந்தத்தை

தங்களுடைய
மனதில்
நிலைக்கச் செய்யுமவர்களுடைய

திருவடிகள்
நமக்கு
அடைக்கலமாகும்.

(க)

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மதேராமாஜநாயகம்.

பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகம்ஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

பெரியஜீயராகிரூர், (க) "பின்னரை வணங்குஞ்சோதி" என்கிற
படியே பின்புள்ளாரு மாஸ்ரயிக்கும்படி அக்கரையராய், அஹ்ருத
ஸஹஜ (ஈ) தாஸ்யரான நித்யஸ-டுரிகளி லொருவர் வந்தவதரித்தா
ரென்னும்படியான தரத்தையுடையராய், திருவாய்மொழிப் பிள்
ளை திருவடிகளிலே யாஸ்ரயித்து, (உ) "தேவுமற்றறியேன்" என்னும்
படி ததே (ஈ) கசிஷ்டராய், அவருபதேஸத்தாலே திருவாய்மொழி
தொடக்கமான அஸேஷ தீவ்யப்ரபந்தங்களினுடையவும், அதின்
தாத்தர்யமான அஸேஷ ரஹஸ்யங்களினுடையவும் அர்த்தத்தை
யதி (யி) கரித்து க்ருதார்த்தராயி ரூப்பாராய், அந்தப்பிள்ளை தாமே
குருபரம்பரையாகிற ஹாரத்துக்கு நடுராயகரத்நமென்னும்படி
ஒளஜ்வல்யத்தை யுண்டாக்கும்படியான உடையவர் திருவடிகளே
யே உமக்கொரு துணைபாகப் பற்றியிருமென்று உகப்பின் மிகுதி
யாலே காட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே அவர் திருவடிகளில் அதி
ப்ராவண்யத்தை யுடையராய், "ஔராமதுசன் தாள்பிடித்தார் பிடிச்
தாரைப்பற்றி-நன்னும் திருவுடையோம்" என்னும்படியே தம்மை
யாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு ஒருகுறைகளமில்லையாம்படியானகுரு
பரம்பராந்வயத்தால் வந்தகொள்வயதையை யுடையராய், ஆழ்வார்
களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் அருளே தமக்கு வினைநீராம்
படியாக வர்த்தி (யி-டு) த்துப் போருமவராய், அதைவ பராங்குஸ
பரகாலபட்டநாதாதிசுளுடையவும் நாதயாமுந யதிவராதிகளுடை
யவும் பா (லா) வத்தைத் தமக்கோராகாரத்தாலே யுடையராம்படி
யிருப்பாராய், ஸகல ஜீவலோகஸமுஜ்ஜீவநைகத்தப்ரராய், தம்மு
டைய பரஸம்ருத்யைக ப்ரயோஜனதையாலே பரம ரஹஸ்யார்த்
தங்களையெல்லாம் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே ப்ரகாஸிப்பித்தருளின

பெருமையையுமுடையராய், "மணவாளமாமுனியை யினியொப் பர்களில்லை யுலகேழிலு மும்புரிலும்" என்னும்படி உபய விபூதி யிலும் தம்முடைய ஸேஷத்வாதி குணங்களுக்கு உபமாநயிந் தியிலே யிருக்கிற உச்சராயத்தை யுடையராயிருப்பாராய், ரங்கமங்கள ளம்பத்தாய்க்கொண்டு, * திருவரங்கத்திருப்பதியே யிருப்பாக வெழுந்தருளியிருப்பாராய், அத்தாலே கோயில்மணவாளமாமுனி யென்று நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொருவரிடே.

ஏவம்வித மாஹாத்மயத்தை யுடையராயிருக்கும் வரவாமுனி வர்யரான ஜீயர், தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஆழ்வார்களு டையவும் ஆசார்யர்களுடையவும், அவதாரங்கள் அதீதகாலமாகை யாலே "தெருநற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார் அருளிச்செ யலையறிவாரார்" என்னும்படி அவர்களுடைய அவதாரவைபவ மும் உக்த்யநுஷ்டாநங்களும் ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி ஸங்குசித் மாய் வருகிறபடியையும், தத்காலத்திலே சேதநருடைய ஜ்ஞாந மாந்த்யத்தையும் தர்ஸித்தருளி, இனி இவர்கள் விஷயமாக ஆழ் வர்களுடைய அவதார ரஹஸ்யாதிகளென்ன, தத்ஸூக்திகளெ ன்ன, ததுபயா பிஜ்ஞான ஆசார்யர்களுடைய உக்த்யநுஷ்டானங் களென்ன, இவை-தொடக்கமான அர்த்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் ப்ரகாஸமாக்கி, ததநவயமுகத்தாலே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிப்பிப்பெம ன்றறு தியிட்டு இவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் கேவலம் உபதேஸமா த்ர மாக ப்ரகாசிப்பித்தால் தத்காலத்திலவர்களுக்கொழியப்பிற்காலத் திலவர்களுக்கு உபஜீவ்யமாகை யரிதென்று தத்காலத்திலவர்க ளோடு பிற்காலத்திலவர்களோடு வாசியற எல்லாரு மறிந்து உஜ் ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தஸ்தமாம்படி பண்ணவேணுமென்று திருவுள் ளம்பற்றி, அதின்பின்பு ஆசார்யர்களுடைய உபதேச பரம்பரா ப்ரபந்தமான அர்த்தங்களை உபதேசரத்தினமலையாகிற இப் ப்ரபந்தமுக்கேந ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார். ஆகையிறே இதற்கு உபதேசரத்தினமலை யென்று திருநாமமாயிற்று.

இதுதான் ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் தத் ஸூக்திகளினுடையவும் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்குமதாகையாலே ஸகல ப்ரபந்த விலக்ஷணமுமாயிருக்கும்; இதில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தான் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அந்யார்ஹ

ஸேஷத்வாத்யாகாரத்ரய யுக்தருடைய வைபவமாய்த்து; ஆரையால் இதுக்கடி திருமந்த்ரமாயிருக்கும். திருமந்த்ரார்த்த நீஷ்டாநுடைய படியையிறே(க)'பயிலுஞ்சுடரொளி'(உ) *கெடுமாற் றிமை யில்ல பரக்கவுப்பாதிப்பது. உத்தையடியொத்தினதாயிறே * கண்ணிறுண சிறுத்தாம்பு இருப்பது. அதின்படியிறே நூற்றந்தாதி. அவை யிரண்டின்படியையும் ப்ரதிபாதித்த ப்ரபந்தமாயிற்று இது; - ஆழ் வார்கள் வைபவத்தையும் எம்பெருமானார் வைபவத்தையும் உப பாதிக்கையாலே, ஆகையால் இது சரமத்தில் சரமமாயிருக்கும்.

இனி இப்ப்ரபந்தோக்தரானவர்களில், ப்ரதாரான ஆழ்வார்கள் திருநக்ஷத்ராதிகளை ஆதரிக்கக்கடி யென்னென்னில், ஆசார்யத் வத்தை யாசைப்பட்டு ஸ்ரீ கீதையும் அப(ஊ)யப்ரதாரமு மருளிச் செய்தப்ரதம குருவான ஸர்வேஸ்வரன், ஸம்ஸாரிகள் ஸம்ஸக்ஷணர் த்தமாக இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த ரோஹிணீ புர்வஸ்வாதி நக்ஷத்ரங்களென்ன, சைத்ர ப்ரோஷ்டபதாதி மஸங்கென்ன, யமுநா ஸரயூ தீரங்களான மதுரா அயோத்யாதி நகரங்களென்ன, இவை தொடக்கமானவை இதிஹாஸாதிகளிலே ப்ரணீதமாய்ப் போருகையாலும் அவ்வோபாதி இங்கும் தத்ப்ரதிபத்தியை உக்த யநுஷ்டாநங்களாலே உபதேஸித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கக்கூடாக, அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆகஸ்திக க்ருபையாலே அவதரித்த இவர்க ளுடைய திருநக்ஷத்ரங்களான ஸ்ரவணாதிருநக்ஷத்ரங்களென்ன ஆஸ்வயுஜாதி மாஸங்களென்ன, அயோத்யா மதுராதிகளோடே ஸஹபடிதமான காஞ்ச்யாதி நகரங்களென்ன, அவற்றோடே சேர் ந்த காவேர்யாதி நதிகளென்ன, இவை யெல்லாவற்றையும் அந்த இதிஹாஸாதிகளிலே(க)'கெடுமொவொஹவிஷ்ணு-கலெளகலுபவி ஷ்யந்தி" என்றும்(உ)'கூவிதீ கூவிதீ -கவசித் க்வசித' என்றும் இப்படி ஸூக்திப்பிக்கையாலும், அதுக்குமேலே * மயர்வற மதிநல மருள ப்பெற்ற மாஹாத்மயத்தாலே பக்திபாரவஸ்ய ப்ரபந்தரென் னும் பேர்பெற்றிருக்கையாலும், அவனுடைய பத்தியை தோற்றம் போலே பதினமராய் பகவதவதார விஸேஷமாக ப(ஊ)க்தாத்மநா அவதரித்தவர்களாகையாலும், அவனுதகந் துவர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸ்த லங்களான அகில திவ்யதேசங்களிலும், தாங்களும் அதுக்கருபு

உபதேசரத்தினமலை வ்யாக்யாரம்.

மான அர்ச்சாரூபங்களைப் பரிசுரஹித்து னேவித்துக்கொண்டு, அல்
லாசார்க்கு னேவ்யராய்த்தங்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வா
த்பாகங்களையும் ஁ஜ்ஜீவிட்பிக்க வல்லராயிருக்கையாலும் இவர்கள்
திருநகூதராதிகளும் அவற்றோபாதி யாதரித்து உபலாவிக்கக்
குரையில்கை.

இனி * ஆழ்வார்திருமகளாராண்டாள் தொடக்கமான
மற்றை மூவரும் இவர்களுக்குப் பரதந்தராய்ப் போருகையாலும்,
அவர்களி லதஸயிதமான வைபவத்தை யுடையரணையாலும்,
அவர்களவதார (ம)கணரையில் இவர்க ளவதாராதி க்ரமங்களும்,
ஸஹபடிதமாய்த்து. இவர்களை ல்லாருடையவும் ஏற்றத்தையும் அறி
ந்து ஆகரித்துப்போரு மவர்களாகையாலே ஆசார்யர்களும் ஆதர
ணீயரானார்கள்.

இனி * வேறுகவேத்தியிருப்பாரான ப்ரதமபர்வ நிஷ்டரு
டைய வைபவத்தையும், † * மற்றவரைச்சாற்றியிருப்பாரான சரம
பர்வ நிஷ்டருடைய வைபவத்தையும் தத்ஸூக்திகளினுடையவை
பவத்தையும் ததுபயஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமான ரஹஸ்யத்தினு
டைய ரஸ்யதையையும் தத்ப்ரதிபாத்யாநுஷ்டாந சரமபர்வ நிஷ்ட
டாக்ரமங்களையும் ஏதத்ப்ரபந்தாந்வயமுடையவர்களுக்கு, ப்ரபந்
ஜநகூடஸ்தர் ப்ரஸா தமடியாக ப்ராப்யஸித்தி யுண்டாம்படியையுஞ்
சொல்லித் தலைக்கட்டுவதான அர்த்தவிசேஷங்களையும் ஸ்வநிஷ்டா
கதநருபேணவும், பரோபதேஸ ரூபேணவும் அருளிச்செய்யாநின்ற
கொண்டு இந்த குருபரம்பரா வைபவ கதநமுநத்தாலே குருகுல
தூர்யரான தாம் ஸர்வர்க்கும் குருபரம்பராந்வய முண்டாய் உஜ்
ஜீவிக்கும்படிபண்ணி யுபகரித்தருளுகிறார்.

உபதேசரத்தினமலை

வ்யாக்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

† வக்தைச்சிரித்திருப்பாரான.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயமம்.

பரமகாருணிகரான மணவாளமாமுணிகளருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமலை.

மூ.—எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின்னருளால்
வந்தவுபதேச மார்க்கத்தைச்—சுந்தைசெய்து
பின்னவருங்கற்க வுபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்
மன்னியசீர்வெண்பாவில் வைத்து. (க)

சூயாய்வெள தெண - சூலிராஜவராய் உருணாவிரலிகு

உவபெசுராதுஜாலாவிவக-ஃ.

உபதேசரத்தினமலை வ்யாக்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

|| 1 ||

பதவுரை.

எந்தை	எமது ஸ்வாமியான
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய
இன்	இனிமையான
அருளால்	விசேஷகடாக்ஷத்தாலே
வந்த	எனக்குக் கிடைத்த
உபதேசமார்க்கத்தை	உபதேச வரலாற்றை
சிந்தைசெய்து	சிந்தித்து
பின்னவரும்	எனக்குப் பிற்பட்டவர்களும்
கற்க	அப்யஸிக்கும்படி
மன்னிய	நிலைபெற்ற
சீர்	சிறப்பையுடைய
வெண்பாவில்	வெண்பா வென்னும் பாட்டில்
வைத்து	அமைத்து
உபதேசமாய்	உபதேசமாக
பேசுகின்றேன்	சொல்லுகின்றேன். (க)

அவ. - இதில் முதற்பாட்டில், தமக்காசார்யரான பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே க்ரமாக(உ)தமாய்வந்த அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்புள்ளாருமறிந்து, உஜ்ஜீவிக்஑ும்படி ப்ரபந்தருபேண உபதேசித்து, ப்ரகாசிப்பிக்கிறோமென்று ஸ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியருளுகிறார். (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை) என்று தொடங்கி; - அதாவது திருமலையாழ்வாரென்று திருநாமமான இவர்க்குத்திருவாய் மொழியிலுண்டான அத்யந்தாபி(னி)நிவேஸயடியாகத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையென்று தேசந்திகழும்படியான திருநாமமாய்த்தென்கை. அது தோன்ற "திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை" என்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றியருளினாரே. இவரருளிச்செய்யும் அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஆப்தியிருக்கிறபடி.

வ்யா. - (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்னருளால்வந்த வுபதேச மார்க்கத்தை) என்னுடைய உஜ்ஜீவந்ததுக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுபோரும்படியான(வ)ந்தவிசேஷத்தையுடையரான

பிள்ளை தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உபதேசிக்கவந்த உபதேசத்தினுடைய வரலாற்றை. "உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்" என்று மேலேக்ரியை. இத்தால் "தன்னெஞ்சில் தேற்றின தேசொல்லி, இது சுத்த உபதேசவரலாற்றென்பர்" என்றதுக் கெதிர்த்தட்டான ஸுத்த ஸம்ப்ரதாயமிருக்கிறபடி. ஆக, கீழ்ச்சொன்ன பதந்ரயத்தாலும் தம்மை விஷயீகரிக்கக்கடியான ஸம்பந்தமும், ஜ்ஞாநபூர்த்தியும், தயாபூர்த்தியும் தமக்குத் தஞ்சமாயிருக்கிறபடி.

(எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்னருளால்வந்த) (க) "தாயாய்த்தந்தையாய்," (உ) "அன்னையாய்த்தனாய்" என்னுமாபோலே, எனக்கு அன்னையு மத்தனுமாயிருக்கிறவர். எந்தையான முறையாலே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பிச்சுவாரைப்போலேயிறே எனக்கின்னருள்சுரந்தது. (ங) "எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தையிராப்பகலோ துவித்தென்னை" என்னுமாபோலே இப்படித்தமக்கு நிருபாதிக பிதாவான பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே க்ரமாக(உ)தமாய்வந்த வழியைப் ப்ரதிபத்திபண்ணியாய்த்து இவருபதேசித்தருளுவது. அதாவது (ச) "விவஸூரநூந வெய்யூஹி ரூரிஹூரகவெஸூவீத் | ணவ்வாஹி ரூராவூர ஓடி - விவஸ்வாந்மநவே ப்ராஹ மஹரிஹ்வாகவேப்ரவீத் | ஏவம் பரம்பராப்ராதம்" என்கிறபடியே பரம்பரையாய் வந்த பரிஸுத்தமான உபதேசமார்க்கத்தை மநநம்பண்ணியென்கை. (மார்க்கத்தைச்சிந்தைசெய்து) மார்க்க சிந்தைபண்ணி.

(பின்னவருங்கற்க) தம்வழியைப் பின்சென்று பிழைக்கவிருக்கிற பின்னவர்களும், ஸம்மார்க்கவர்த்திகளாம்படியப்யஸிக்க. * முன்னோர் மொழிந்தமுறைதப்பாமற்கேட்டுப் பின்னோர்ந்து, பின்னவருங் கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகிறபடி. அதாவது (ரு) "நெறியுள்ளியுரைத்த" என்னுமாபோலே, ஸர்வஜ்ஞரான தாமருளிச்செய்ததெல்லாம், (ச) "சொல்லும் விடுசருதியாய்" என்கிறபடியே ப்ரமாணதமமாயிருக்கப் பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரதிபத்தி

(க) தி-வாய்-உ-ந-உ. (உ) கண்ணி-ச. (ங) பெரி-தி-ரு-உ-ந.

(ச) கி-ச-உ. (ரு) தி-வாய்-க-ந-ரு. (ச) ஜ்ஞாநஸாரம்.

வேறுவாய் அப்யஸிக்கைக்குடலாக ஆராய்ந்தருளிச்செய்தபடியென்கை. (உபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்) இவ்வர்த்தத்தின் சீர்மையிருக்கிறபடி. இதுதான் ப்ரபத்திநீஷ்டர் வைபவந்தொடங்கி, ஆசார்யாபிமாநிஷ்டர்வைபவமிறுதியாக வுண்டான அர்த்தவிசேஷங்களையிறே உபதேசமாய்ப் பேசுகிறது

இப்படி கௌரவமான அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்னவருங்கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேனென்று உபதேசக்குமிடத்தில், தமக்குப்பின்னை ரஹஸ்யமாக ஓராண்வழியா யுபதேசித்தாற்போலின்றிக்கே, அகில சேதநரும் இவ்வர்த்தத்தை அப்யஸித்தறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தமுகேர ப்ரகாசிப்பிக்கிறேமென்கிறார். (சிரந்தை செய்து பேசுகின்றேன்) இவருடைய (க) “யஜ்ஜீநஸாய்யாயதி தஜ்ஜீநஸாத்யாயதி தத்வாசாவகதி” - இதுவாய்த்து ; (பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து) அதுசெய்யுமிடத்து வெண்பாவினிலே வைத்தாய்த்து இவரருளிச்செய்தது. அதாவது - தமிழுக்கு வெண்பா கலித்துறை என்று மாபோலே அநேகம் பாக்களுண்டிறே. அதில் கலித்துறையாலே ப்ரவ்ருத்தமாய்த்து சரமப்ரபந்தமான நூற்றந்தாதி. அதிலும் அப்யஸிக்க எளிதாயிருக்கிற வெண்பா வென்கிற சந்தஸ்விலே வைத்தாய்த்து சதிருடையதமிழ்விரகரான தாம் அருளிச்செய்தது. கற்கவிறே தாமுபதேசிக்கிறது.

“வெண்பாவிருகாலிற் கல்லானை” என்றிறே இதின் எளிமையிருப்பது. அதுக்குச் சீர்மன்னுகையாவது, முச்சீர் நாற்சீரென்று சொல்லப்படுகிற சீரோடே பொருந்தியிருக்கை. அன்றிக்கே, (உ) “புசுழ்மலிந்தபா” என்னுமாபோலே இதுவும் சீர்மன்னியிருக்கிற தென்னவுமாம். * எண்ணருஞ்சீர் பொய்கைமுன்னே ருடைய சீரோடே பொருந்தியிருக்கிறது. அதுக்கதுகுணமாக, மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்தென்று யோஜிக்கக்கடவது. (பேசுகின்றேன்) (ங) “பேசு மளவன்றிது” என்னுமர்த்தம் எல்லாருடையவும் துர்க்க(உ-ஃ)திகண்டு பொறுக்கமாட்டாடால் ஸுவ்யக்தமாய்ப்படி முக்தகண்ட(ண)மாகச் சொல்லாரின்றேன், நீங்கள்கேட்கிலுமாம், தவிரிலுமாம் ; நான் சொல்லியல்லது தரியேன்;

(க) யஜுர், உ-கா-ஓ-ப்ர, அ-கக,(உ) இரா-தா-உ. (ங) தி-மொ-உ-ஈ-க.

மூ.—கற்றோர்கள் தாமுகப்பர் கல்விதன்னி லாசையுள்ளோர் பெற்றோமெனவுகந்து பின்புகற்பர்—மற்றோர்கள் மாச்சரியத்தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ்சே யிகழ்கை ஆச்சரியமோதானவர்க்கு. (உ)

நடிநீயெஸு-தீயநா: ஸுகூதீஷுவாவி யதெநாயிஷு-வகார ஐதியுஷுஷா:| சுநெநு-த-உ-த-ர-வ-ஸ-அ-வ-ய-ர-யெ-ந-ந-
கி-ஓ-த-ந-தெ-ந-வ-கி-கி-ஷ-வி-ஷு-ப-ய-|| (உ)

உபஸந்தரானவர்களுக்கு (க) “வெய்வா வதா-தகவதொஸு-ஹ விபா-ப-ப்ரோவாசதாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று சொல்லக்கடவ அர்த்தத்தைப் பேசுகின்றேனென்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபதேசிக்கை க்ருபாதிக்கயமிறே. இத்தால் ஆழ்வாரொருவர்க்கு ஸர்வேஸ்வரன், மயர்வறமதிநல மருளத்தாம் *ஊரும் நரடும் உலகமும் தம்மைப் போலாக்கும்படி மயர்வற மதிநல மருளி வாழ்வித்தாற்போலே, இவரும் தமக்குப் பிள்ளையருளால் வந்த அர்த்தத்தையடைய உபதேசித்தருளி வாழ்வித்தருளுகிறாய்த்து. (க)

நெஞ்சே	பதவுரை.
கற்றோர்கள் தாம்	மனமே
உகப்பர்	கல்வியறிவுடையார் தாங்கள்
கல்விதன்னில்	ஸந்தோஷிப்பார்கள்;
ஆசையுள்ளோர்	கல்வியைப்பயிலுவதில்
பெற்றோம் என	ப்ரீதியுடையவர்கள்
உகந்து	இதை லபிக்கப்பெற்றோமென்று
பின்பு	ஸந்தோஷித்து
கற்பர்	பிறகு
மற்றோர்கள்	அப்யஸிப்பார்கள்;
மாச்சரியத்தால்	அன்னியர்கள்
இகழில்	பொருமையாலே
	தோஷஞ்சொல்லுவார்களானால்

(க) முண்டக-க-உ-கஉ.

வந்தது வந்தகுறைதான்
என் யாதாகும்;
தானவர்க்கு ஆஸூரப்ரக்ருதிகளுக்கீ
இகழ்கை மற்றொன்றில் தோஷஞ்சொல்லு
வது
ஆச்சரியமோ ஆஸ்சர்யமாகுமோ. (உ)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. “பின்னவருங் கற்க வுபதேச மாய்ப் பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில்வைத்து” என் றருளிச்செய்யாநின்றீர், மதஸூரக்ரஸ்தரனவர்கள் இத்தை யிகழார் களோவென்று தம் திருவுள்ளத்துக்குக்கருத்தாக, அத்தாலே வரு வதே தாவத்யமில்லை, அது அவர்கள் விஷயத்தில் ஆஸ்சர்யமுமன் றென்று தம் திருவுள்ளத்தைத் தேற்றியருளுகிறார்.

வ்யா.—(கற்றோர்கள் தாமுகப்பர்) * அறியக்கற்று வல்லாரா யிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள், நாம் உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த் தங்களை, இவர் இப்படி ப்ரபந்தமுகே உபதேசித்துப்போருவதே யென்று உகப்பர்கள். அன்றிக்கே, ஆசார்யோச்சாரணாச்சாரண முகத்தாலே இந்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களாகவமாம். இப்படி ஜ்ஞாதாக்களன்றிக்கே, ஜ்ஞாநபு(ஹுஹு)த்யையுடைய ராயிருக்குமவர்கள் படி சொல்லுகிறது. (கல்விதன்னிலாணையுள்ளேர் டெற்றோமெனவுகந்து பின்புகற்பர்) † அறிவுடையார். இப்படி கற்றவர்களிடங்களிலே கேட்கவேண்டுமென்கிற ஸ்ரத்தை யையுடையவர்கள், பெருவருத்தத்தோடே பெறவேண்டும் அர்த்தத் தை இப்படி ப்ரபந்தஸ்தமாக்குவதேயென்று நிதிபெற்றும்போலே இத்தைப்பெற்று ஹர்ஷயுக்தராய்க்கொண்டு கற்றவர்களிடங்களி லே கற்றுக் கேட்டு, க்ருதார்த்தராவர்கள்.

(மற்றோர்களித்யாதி) ஏததுபய வ்யதிரித்தராயிருக்கிற மற் றோர்கள்; அவர்களாகிறார்-அறிந்தவர்பால்சென்று சேருதல் செய யாத தீமனத்தர் போல்வார்; அவர்கள், (மாச்சரியத்தாலிகழில்) மாச்சரியமாவது, பிறர்மினுக்கம் பொருமையை அநுஷ்டாநபர் யந்தமாக்குகை. அதாவது - பிறருடைய உச்சராயத்தைக்கண் டால் அஸஹிஷ்ணுக்களாய் அதுக்கோ ரவத்யத்தை யாரோபித்து

† உய்யநினைவுடையார்.

மு.—ஆழ்வார்கள்வாழி யருளிச்செயல்வாழி
தீழ்வாதுமில்லுரவர்தாம்வாழி—ஏழ்பாரும்
உய்யவவர்க ளுரைத்தவைகள்தாம்வாழி
செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து. (கஉ)

ஹ்ரீ ௦ ஸாஸி ௩-௦ வலகூஜநவ்யுத்த
ஜீவ்யவ்யவநிவஹவ்யு வ டொஷுமெஸாதீ
௩-௦கூவ்யுமெஸிகஜநவ்யுத-௦கூராஸெ:
உஜீவநவ்யுஜமதா-௦ வஹிகவ்யுமெவெஃ|| (கஉ)

இகழ்வராகி லென்றபடி. (வந்ததென்னெஞ்சே) பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையையும் பெற்றுடையவென்னேடு ஏக ல்ஹருதயமாயிருக்கிற மநஸ்ஸே! அத்தால்வந்ததென்? * மனக்குற்ற மாந்தரானவர் பழிக்கில் புகழாயன்றோ இருப்பது. ஆனாலும் இகழ்வர்களாகில் தவிர்ந்தாலோவென்ன, (இகழ்கை யாச்சரியமோ தானவர்க்கு) பழிக்கில்பணைப்பர்களாயிருக்கு மவர்களுக்கு இகழுகைதான் ஆஸ்சர்யமுமன்றேயென்கை. ஆகையால் அது அவர் களுக்கு ஸஹஜமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் அநுகூல ப்ரதிகூல ருடைய ஆதரநாதரங்கள் ப்ரபந்தத்துக்கு அதிஸயாவஹமென்ற தாய்த்து. (உ)

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள்	பதின்மரான ஆழ்வார்கள்
வாழி	வாழ்வார்களாக;
அருளிச்செயல்	அவர்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்கள்
வாழி	வாழ்வனவாக;
ஆதுதாழ்வம்	எந்தத்தாழ்வம்
இல்	இல்லாத
குரவர்தாம்	பூர்வாசார்யர்கள்
வாழி	வாழ்வார்களாக;
ஏழ்பாரும்	ஏழுலகங்களிலுள்ளவர்களும்
உய்ய	உஜீவிக்கும்படியாக
அவர்கள்	அந்தப்பூர்வாசார்யர்கள்

கூட உபதேசரத்தினமாலே, ந-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம்.

உரைத்தவைகள்தாம்	அருளிச்செய்த வ்யாக்யார ரஹஸ்
	யங்கள்
செய்ய	செவ்வையான
ம்றைதண்ணுடனே	வேதத்துடனே
சேர்ந்து	கூடியிருந்து
வாழி	வாழ்வனவாக.

(ந)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. கீழில் பாட்டிலே, மற்றோர்களுடைய இசுமுகைதானே புகழுகையென்று ஸமாஸிதராய் ப்ரபந்த நிர்மாணத்திலே ப்ரவ்ருத்தானவர், ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யரானவர்களுக்கும் தத்ப்ரணீதங்களான ப்ரபந்தங்களுக்கும் ப்ரதிஊலரடியாக வரும் அமங்களங்கள் போம்படி அதுஊலரானதாம் மங்களஸாஸநம் பண்ணியருளுகிறார் (ஆழ்வார்கள்வாழி) யென்று தொடங்கி, இப்பாட்டுத்தான் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாயிறே யிருக்கிறது. அதாவது ஆழ்வார்களேற்றத்தையும், அருளிச்செயல்களினுடைய ஏற்றத்தையும், அத்தை வளர்த்துப் போந்த ஆசார்யர்கள் வைபவத்தையும், அருளிச்செயல்களுக்கு அவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட வ்யாக்யார விசேஷங்களையுடிறே இப்ப்ரபந்தத்திலே ப்ரதிபாதிக்கிறது. இப்படி * உள்ளதுக் கெல்லாஞ் சுருக்கான இது ஸர்வ ஸங்க்ரஹமாகக் குறையிலே.

வ்யா;=(ஆழ்வார்கள்வாழி) அவர்களாகிறார் *மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றிருக்கையாலே “தெருளுற்றவாழ்வார்கள்” என்னும்படியான ஏற்றத்தையுடையரான பராங்குஸபரகாலாதிகள்; ஏவம்விதமான இவர்களுக்கு இருள்தருமா ஞாலத்துள் தோஷம் தட்டாதே எப்போதுமொக்க வாழ்ந்தருள வேணுமென்று மங்களஸாஸநம் பண்ணுகிறார். மங்களஸாஸநபார்க்கு மங்களஸாஸநம் பண்ணுகை மஹாமுநிகளுக்குப் பணியிறே; மணவாளமாமுனியிறே யிவர்தாம். “வாழிசடகோபன்” “வாழிபரகாலன்” என்றிறே இவர்கள் விஷயத்தில் பரிவராயிருப்பார் பாசரமிருக்கும்படி. (அருளிச்செயல்வாழி) அருளிச்செயல்களாவன - ஸர்வேஸ்வரன் அருளடியாகத் தங்களருளாலே செய்யப்பட்ட தாகையாலே அதுவே நிரூபகமாம்படி யிருப்பதாயிருக்கிற த்ராவிட வேத சதுஷ்டய அங்

உபதேசரத்தினமாலே, ந-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம். 36

கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்கள். இப்படி விலக்ஷணமான இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு தேஸகாலாதிகாரி தோஷங்களால் வரும் ஸங்கோசமின்றிக்கே, தித்யமாக வர்த்தி(யி-),த்துச் செல்லவேணுமென்றுமங்களஸாஸநம் பண்ணுகிறார். “வாழி சடகோபனிட்ட தமிழ்ப்பாவிசை” என்றும் “வாழி பரகாலனெண்ணில் தமிழ்ப்பாவிசை” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(தாழ்வாது மில்குரவர் தாம் வாழி) அந்தரம் இதுக்கு அர்த்த நிரூபணம் பண்ணும் ஆசார்யர்களும் அவர்களோபாதி ஆஸாஸ்யராகையாலே அவர்களுக்கும் மங்களஸாஸநம் பண்ணியருளுகிறார். அவர்களாகிறார், * அருள்பெற்றநாதமுநி முதலான நம்தேசிகரான நாதபாமுந யதிவராதிகள் தொடக்கமானஆசார்யர்கள். இனி இவர்களுக்குத் தாழ்வாதுமில்லாமையாவது: ததேக பராயிருக்கை. தாழ்வாவது: பகவத் கதா(யா)கந்த ரஹிதமான காவ்யாலாடாதிகளிலே காலக்ஷேபம் பண்ணுகை. அதில்லாமையாவது: பகவத் கதாயுத்தமான புராணாதிகளிலே போதுபோக்குகை.

ஆதுமில்லாமையாவது: (க) “திதிலந்தாதி” என்கிறபடியே, கதாந்தர ப்ரஸக்தாவகாஸமில்லாதபடிபகவதேகபரமான அருளிச்செயலிலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக் காலக்ஷேபம் பண்ணுகை. “போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாயிருக்கும் § (பிள்ளையைப்போலே யிருப்பானொருவன்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஏவம்விதமான நிஷ்டையையுடையவர்கள் வைபவத்தைக்கண்டு, “இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே) இவர்களும் சிலரே” என்னும் ஏற்றமறிந்து ஆதரித்துப்போருவாரொருவரிறே, இவர்தாம், “வாழி எதிராசன்” என்றும் “வாழி உலகாகிரியன்” என்று மிறே இவர்கள்விஷயத்தில் இவருடைய வாக்வ்ருத்தியிருப்பது.

§ குண்டலிதம்.அதிகம்.

(4) தி-வாய்-அ-உ-கூ.

(எழ்ப்பாருமூப்ய வவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி) அதாவது: ஸப்தத்யீபவதிபான பூமியிலுண்டானவர்களெல்லாரும் “உலகுய்ய வுப்பர்களுங் கேட்டுய்ய” என்கிறபடியே ஸர்வலோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியிதே இவர்கள் வ்யாக்யாரம் செய்தருளிற்று. அது செய்யுமிடத்த, (செய்யமறை தன்னுடனேசேர்ந்து) ஸகல ஸாஸ்த்ர நிபுணரான தாங்கள் ஸகலவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களையும் அருளிச்செயல்செயின் அர்த்தமானது அடியொத்தியாயிருக்கும்படியிதே இதுக்கு வ்யாக்யாரம் செய்தருளிற்று. அன்றிக்கே, அரிய அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாரங்களை வேத தாத்பர்யங்கள் பின் செல்லும்படியாயுமிதே இவர்கள் வ்யாக்யாரத்தின் வைபவமிருப்பது. (க) “வியயஸு வெஷிகா ஸ்வேயமஜீர ஶநொநுலாரிணஃ— விதயஸ்சவைதிகா ஸ்தவதீயகம்பீர மநேரநுவாரிணஃ” என்னக் கடவதிதே.

“செய்யமறைதன்னுடனேசேர்ந்து அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி” என்று தத்விஷய மங்களாஸாஸந மிருக்கும்படி. (செய்யமறை) அநுகூலர்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிகூலர்க்கு ப்ரகாசிப்பியாதிருக்கை. அவர்களுரைத்தவைகள் தன்னுடனே சேருகையாலேயிதே செய்யமறையாய்த்து. அதாவது: “அல்பஸ்ருதர் கலக்கின ஸ்ருதி நன்னூனத்திறைசேர்ந்து, தெளிவுற்று, ஆழ்பொருளை யறிவித்தது” என்கிறபடியே, அதிநிர்மலமான அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யார முகேநவாய்த்து அதிக(உ)ஹநமான வேதங்களின் அர்த்த தர்ஸநம்பண்ணலானதும்;

ஆக இத்தால் விலக்ஷண ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களுக்குக்கனிதோஷம் தட்டாதபடி நித்ய நிரவத்யத்வாத்யாகாரங்களோடே செல்லவேணுமென்று, மங்களாஸாஸநம் பண்ணியருளிநூராய்த்து, (உ) “புரீணணு புரீயணுபுரீகாரஸு வாலிகாஃ | ஜயநுக்ஷவிதாரிஷ்டஃ ஶஷாலவஃ து ஶவஃயா- ப்ரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச ப்ரமாதாஸ்சஸாத்விகா | ஜயநதுக்ஷபிதாரிஷ்டம் ஶதாஸர்வத்ரஸர்வதா” என்னக்கடவதிதே. (ஈ)

மூ.—பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை ஐயளருள்மாறன் சேரலர்கோன்—தய்யபட்ட நாதனன்பர்தாள்தூளி நற்பாணன் நற்கலியன் ஈதிவர் தோற்றத்தடைவா மிங்கு.

(ச)

காலார ஹந்தி ஶஹாஹய ஹதிவார
ஸ்ரீஶ்ரீ ஶாரி கஃஸொவா ஹநாயாஃ |

ஹஹ ஶ்ரீரணஃஶ்ரீ நியாந கலிஶ்ரஃஶ்வாவி
ஹந்திஶ்வதேநஃ ஶநஃ தக்ஷுஶ்வொவதாரஶ் ||

(ச)

யதவுரை.

பொய்கையார்

பொய்கையாழ்வார்

பூதத்தார்

பூதத்தாழ்வார்

பேயார்

பேயாழ்வார்

புகழ்

கீர்த்தியையுடைய

மழிசை ஐயன்

திருமழிசையாழ்வார்

அருள்

அருளையுடைய

மாறன்

நம்மாழ்வார்

சேரலர்கோன்

குலசேகராழ்வார்

தய்ய

பரிஸுத்தான

பட்டநாதன்

பெரியாழ்வார்

அன்பர்தாள்தூளி

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

நல்

நன்மையையுடைய

பாணன்

திருப்பாணாழ்வார்

நல்

நல்ல

கலியன்

திருமங்கையாழ்வார்

ஈது

இப்படி சொன்னவிது

இங்கு

இவ்வுலகத்தில்

இவர்

இவ்வாழ்வார்களுடைய

தோற்றத்து

அவதாரங்களின்

அடைவு ஆம்

கிரமமாகும்.

(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. “ஆழ்வார்கள் வாழி” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்த ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை, ஓரொன்றாக

உபபாதிப்பாராகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் பூர்வோக்தரான ஆழ் வார்களுடைய அவதாரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பொய்கை யாரென்று தொடங்கி).

அதாவது ஸரோஜாதராகையாலே அதுவே நிருபகமாம் படி யிருப்பாராய், * வருத்தும் புறவிருள் மாற்றும் பொய்கை யார். “மாதவன் பூதம்” என்னும்படியான மாஹாதீயத்தை யுடையராய் * ஞானச்சுடர்விளக்கேற்றிய பூதத்தார், பகவ தநுபவைகபராய், லோகயாத்வையில் கண்வையாதே (க) “யாலு மோர் பேயன்” என்னும்படி பிறர்கூற வதுவே நிருபகமாய் * கோவலுள் மாமலரான் தன்னொடு மாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவரான பேயார். (புகழ்மழிசை ஐயன்) (உ) “இடங் கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன்” என்கிறபடியே மஹீஸார க்ஷேத்ரமென்கிற ப்ரதை(பெய), யையுடைய திருமழிசைக்கு நிர் வாஹகரான திருமழிசைப்பிரான்.

(அருள்மாதன்) (ங) “பாடினானருள்கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கதே” என்கிறபடியே க்ருபாதிக்யத்தை யுடையராகை யாலே அதுவே நிருபகமாம்படியான நம்மாழ்வார். (சேர லர்கோன்) “சேரன்குலசேகரன்” என்னும்படி சேரகுலஸேகரராய் திர்யக் ஸ்திரிவர ஜம்மங்களை யாசைப்பட்ட பெருமாள். (துய்ய பட்டநாதன்) ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வேஸ்வரனை மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையும், கோ(மோ)பஜம்மத்தையாஸ்தாகம் பண்ணுகையும் தொடக்கமான தூய்மையை யுடையராய், (ச) “வேதாந்த விழுப் பொருளின் மேலிருந்த விளக்கைவிட்டுசித்தன் விரித்தன்” என் கிறபடியே பரத்வஸ்தாபகராகையாலே பட்டநாதரென்றதுவே நிருபரமான பெரியாழ்வார்.

(அன்பர்தாள் தூளி) (டு) “துளவத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” என்னும்படி அஹங்கார யுக்தமான அக்ர ஜம்மத்தை அநர்த்தாவஹமென்றெண்ணி, தத்ரஹித ஜம்மாக்க ளான பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீ பாதரேணுவென்றதுவே நிருபக மாம்படியான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியார். (நற்பாணன்)

(க) பெரு-தி-ந-அ. (உ) இ-ரா-நா-கஉ. (ங) கண்ணி-அ. (ச) பெரி-தி-ச-ந-கக, (டு) திருமலை-சடு.

மூ.—அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்ந்திரைத்த வாழ்வார்கள் இந்தவுலகிலிருந்நீங்க—வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தம்மை மண்ணுலகோர் தாமறிய ஈதென்று சொல்லுவோம் யாம். (ரு)

சூவிஷ்டஸதஸைவம் வரிஹதஸு-ஸிஷ்டி
 லொகெவதீய-ஸாஸெஸு-ஸிஷ்டிஸுஸெஸெஸு-
 வெசு-ஸிஷ்டி-ஸுஸெஸு-ஸிஷ்டிஸுஸெஸெஸு-
 தாரா-ஸு-ஸிஷ்டிஸுஸெஸெஸு-ஸிஷ்டிஸுஸெஸெஸு- (சு)

(க) “அடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்தமிலன்” என்று ததிய தாஸ்யத் துக் கதுகுணமான ஜம்மனித்தமான ரைச்யத்ஸை நன்மையாகவு டைபராய்*(மா)காயகஸார்வபெளமரான பாண்பெருமாள், (நற்கவி யன்)(உ) “நின்றிருவெட்டெழுத்துக்கற்றுநா னுற்றதுமுன்னடியார் க்கடிமை” என்னும்படி, (ங) “அடியவர்கள் தம்மடியான்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எல்லையான ததிய சேஷத்வத்திலேயூன்றி, மற் றையாழ்வார்கள் திருவடிகளில் சேஷத்வமே தமக்கு நிருபகமாம் படியாக எண்ணியிருக்கிற நன்மையையுடையராய், அருகாழியுள் பட அபஹரிக்கையாலே “கலியன்” என்று நிருபிக்கும்படியான திருமங்கையாழ்வார்; ஏவம்வித வைலக்ஷண்யத்தை யுடையான இவர்கள்-இவ்விபூதியிலே ஆவிப்பவித்தருளின க்ரமமி துவாய்த்து; (ச) “காண்பெருந்தோற்றம்” என்றும், (டு) “சூவில-ஸிஷ்டி- ஆவிப்பூதம்” என்றும் சொல்லுமாபோலே, (சு)

அம்	பதவுரை.
தமிழால்	அழகிய
நல்	தமிழ்பாஷையால்
கலைகள்	நல்ல
ஆய்ந்து	வேதங்களை
உரைத்த ஆழ்வார்கள்	ஆராய்ந்து
இந்த உலகில்	அருளிச்செய்த ஆழ்வார்கள்
இருள்	இந்த உலகத்திலுள்ள
	அஃஞாநாந்தகாரம்

(க) அமல-க, (உ) தி-மொ-அ-க-ரு, (ங) தி-மொ-உ-சு-கஉ, (ச) தி-வாய்-சு-சு-க, (டு) வி-பு-டு-ந-உ.

நீங்க	ஒழியும்படி
வந்து உதித்த	வந்து அவதரித்தருளின
மாதங்கள்	மாஸங்களையும்
நாள்கள்தம்மை	திருநகைத்திரங்களையும்
மண் உலகோர்தாம்	இந்த பூலோகத்திலுள்ளார் தாங் கள்
அறிய	அறிந்துகொள்ளும்படி
ஈதுஎன்று	இது என்று
யாம்	நாம்
சொல்லுவோம்	சொல்லக்கடவோம். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. அநந்தரம் இப்படி ஆழ்வார்கள் அவதரித்தருளின மாஸங்களையும், திருநகைத்திரங்களையும், ஸர்வரும் அறியும்படி, இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறோமென்கிறார். (அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்) வேதம்போலே ஸம்ஸ்க்ருதரூபமாய், அதி(யி)க்ருதாதிகாரமுமாய்ப்பரந்துகர்மப்ரஹ்மப்ரதிபாதகதயா அர்த்தநிர்ணயத்தில் அருமைதட்டியிருக்கையன்றிக்கே, செந்தமிழான செம்மையை யுடைத்தாகையாலே ஸர்வஸூலபமுமாய் ஸ்லாக்யமுமான த்ராவிடபாஷையாலே யாய்த்து ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்தங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து இவர்கள் (க) “பண்ணியதமிழ்” என்னும்படி பண்ணியருளிற்று; நற்கலையாகிறது நிர்ந்தோஷப்ரமாண மானவேதம். அதை ஆராய்ந்தாய்த்து இவர்கள் தமிழாலே அருளிச்செய்தது. ஆகையால், இதுதான், (உ) “திருமாலவன்கவி” என்றவாயோலைப்படியே ஸ்ரீயஃபதியான ப்ரஹ்மமைகப்ரதிபாதகமுமாயிருக்கும். (ஆழ்வார்கள்) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த(உரு)தான இவர்கள்; இந்த விபூதியிலே அவதரித்தருளினது இன்ன ப்ரயோஜநத்தைப்பற்ற வென்கிறார்.

(இந்த உலகிலிருள் நீங்கவந்துதித்த) இந்த வுலகிலேயிறே இருளுள்ளது. இதுதான் *இருள்தருமாஞ்சாலமிறே. அந்த வுலகு * சுத்யுக-பாநவதீப - அதயர்காநலஜீப்தமாய், (௩) ‘சுடரொளி

யாய் நின்ற தன் னுடைச்சேரதி” என்னும்படி, * வெள்ளி விசம்பாயிறே இருப்பது. ஆகையாலே அவ்விபூதியிலுள்ளார், (க) “வகுயுகொடி பூதீகாஸா: - ஸஞர்யகோடி ப்ரதீகாஸா:” என்கிறபடியே, * ஒளிக்கொண்ட சோதி யையுடையாய், (உ) “வவ-ஹவஸ்ய: வஸ்ய-தி-ஸர்வம்ஹபஸ்ய: பஸ்யதி” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை யுடையரா யிருப்பார்கள். ஆகையால் அவ்விபூதியில் அஜ்ஞாநாந்தகார ப்ரஸங்கமிஸ்சை. (௩) “பிண்ணி வ்வுலகினில் பேரிருள்” என னும்படி, இவ்விபூதி, தமஸ்ஸப்தவாச்சயையான ப்ரக்ருதிகார்யமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் இங்குள்ளார் பகவத்ஸ்வரூப திரோதா(உ)நகரியான அழுக்குடம்பைப் யரிக்கற ஹித்து, (ச) “அறிவிலா மனிசர்” என்னும்படி அஜ்ஞராயிருப்பர்கள்; இவர்களுக்கேயிறே வெளிச்செறிப்பு வேண்டியிருப்பது. அந்தகாராயிபூ (விஹ) தர்க்கிறே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்கள் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். அத்தாலே, “இவ்வுலகிலிருள் நீங்க வந்துதித்த” என்கிறார்.

இந்த வுலகிலிருளைப் போக்கும்போது இவர்கள் ஆதித்யர்களாக வேண்டாவோ; (௫) “வடுவராஜ-ஸாஜித்ய-வந்தேபராங்குஸா தித்யம்” என்றும் (சு) “கலயாஜிகலியூவம் கவிஹொகஜிவாகுர-கலயாமிகலித்வம்ஸம் கவிம்லோகதிவாகரம்” என்றும் (எ) “ராஜிந-ஹஜிவாகுர: - ராமாநுஜ திவாகுர:” என்றும் சொல்லப்படுகிற பராங்குஸ பரகால யதிவராதிகளுடைய உதயத்திலே யாய்த்து அஜ்நாநத்வாந்தராஸமும், ஆ(யூ)வித்யதமஸ்ஸநிஹதமானதும், பாபத்வாந்தக்ஷயம் பிறந்ததும்; விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதியிலே யிறே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிற இருளானதுபோவது. இது மற்றையாழ்வார்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

(வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தன்னை, மண்ணுலகோர் தாமறிய ஈதென்று சொல்லுவோம்யாம்) அதாவது - த்வாதஸா தித்யர்களும் சைத்ராதி மாஸங்களிலேயிறே ஓரொருவராக ஸஞ்சரிப்பது. இவர்களும்படியே ஐப்பசிமாஸந் தொடங்கி, அடைவே அவதரித்தார்கள். “வந்துதித்த” என்கையாலே * விண்ணின் தலை ஓன்றுவீடளிப்பான் மண்ணின் தலத்துதித்தது தோ

மூ;—ஐப்பசியிலேண மவிட்டஞ் சதயமிவை
ஒப்பிலவா நாள் களுகத்தீர்—எப்புவிபும்
செபுகழ் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார்
தேசுடனே தோன்று பிறப்பால்.

வவகுது லீதயஸவஸூரகூஹபஸு
வகுதூலியாந சஹஹாயயொஹும-வெ-ஹா: |
ஐவ்யா-காரஐவஸாநி த-ஹ, வ்யூஹி
கிவர:கரஹஐஐயெ ஸுஹணாஐதாரா: || (க)

ந்றியிருக்கிறது. மாதங்களாவன - ஐப்பசிமாஸந் தொடங்கி ஆனி
முடிவாக வுண்டான ஏழுமாஸமும்; நாள்களாவன; - திருநகூத்
ரங்கள்; (க) “அத்தத்தின் பத்தாநாள்” (உ) “திருநாள் திருவோணம்”
என்னக்கடவதிறே; அதுதான் திருவோணந் தொடங்கி, கேட்
டையீராக வவதரித்த நடுவுண்டான பத்து நகூத்ரமும். இப்படி
அதிகாரவஹங்களான இவற்றை யறிந்தாவிறே சேதநர்க்கு உஜ்
ஜீவரமுள்ளது.

(௩) “ஐநகூ-ஸுரவணவிவா - ஐம்மர்கூஹஸ்வணே
பிவா” என்றிறே விதித்தது. இவர்கள் தாம் பகவதவதார விசே
ஷங்களாகையாலே ரோஹினி புநர்வஸ்வாதிகளோபாதி இத்திரு
நகூத்ரங்களும் பூஜ்யங்களமாய் ஆதரணியங்களமாய் யிருக்கும்.
(மண்ணுலகோர் தாமறிய) (ச) “அகல்நூலத்தவறிய” என்னுமா
போலே; விண்ணுலகோர்க்கு இப்படி உபதேசிக்கவேண்டாவிறே.
(ஈ) *மண்ணிற்பிறந்தெண்ண மொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனி
சர் க்கிறே இப்படி உபதேசிக்க வேண்டுவது. (மண்ணுலகோர்
தாமறிய) பூமியிலுண்டான அஜ்ஞான சேதநர் அறிந்து உபலா
லித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி இன்னதென்று இதில் அபேகையற்
றிருக்கிற வர்களுக்கு அபேகா நிரபேகாமாக இதில் அபேகைய
புடைய நாம் இத்தைச்சொல்லக்கடவோம். இவருடைய ப்ரதி
ஜ்ஞையிருக்கிறபடி, இத்தால் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகை
ஆசார்ய க்ருத்யமென்றதாய்த்து, (ஈ)

பதவுரை.

உலகத்தீர் உலகத்திலுள்ளவர்களே!

உலகத்தீர்

(க) பெரி-தி-க-௨-க. (உ) பெரி-௩-௩-க. (௩) (ச) தி-வாய்-ச-அ-க

(ஈ) பெரி-தி-ச-க-௭.

எப்புவிபும்
பேசு
புகழ்
பொய்கையார்
பூதத்தார்
பேயாழ்வார்
தேசுடனே
தோன்று
பிறப்பால்
ஐப்பசியில்
ஓணம்
அவிட்டம்
சதயம்
இவை
ஒப்பு இல ஆம்
நாள்கள்

எந்தலோகத்திலுள்ளவர்களும்
புகழும்படியான
வைபவத்தையுடைய
பொய்கையாழ்வாரும்
பூதத்தாழ்வாரும்
பேயாழ்வாரும்
தேஜஸ்ஸுடனே
இவ்வுலகில் தோன்றிய
திருவவதாரங்களாலே,
ஐப்பசிமாஸத்தில்
திருவோணமும்
அவிட்டமும்
சதயமுமாகிய
இந்த நகூத்ரங்கள்
ஸமாநமில்லாதனவாகிய
திருநகூத்ரங்களாகும்.

ஆறும்பாட்டு.—கீழ்ப்பண்ணின, ப்ரதிஜ்ஞாநுரூபமாக அதை
அடைவே உபபாதிப்பதாகக்கோலி, அதில் முதலாழ்வார்களுடைய
அவகார க்ரமத்தைமுந்துற அருளிச்செய்கிறார். (ஐப்பசியிலோண
மென்றுதொடங்கி) அதாவது ஆஸ்வயுஜ மாஸத்தில் விஷ்ணு நகூத்
ரமான ஸ்ரவணாதி நகூத்ர த்ரயமும் அஸத்ருஸமானதாயிருக்கும்,
வைதிக மர்யாதையை யறியாமல் லோசயாத்ரையிலே கண்வைத்
திருக்கறவர்களே! நான் சொல்லுகிற ஒப்பிலவா நாள்களை உபலா
ளித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். அப்படி உபமாநராஹித்யத்துக்கு அடி
யெதென்ன,

(எப்புவிபுமித்யாதி) ஸர்வலோகத்திலுண்டானவர்களும்
அது அது என்று வாய்ப்புலத்தும்படியான புஷ்பயோரிஜத்
வத்தால் வந்த ஜம்ம வைபவத்தையும், ஜ்ஞாநதிப ப்ரகாசத்தாலே
பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின வைபவத்தையும் * நாட்டாரோ
டியல்வொழிந்து க்ராமைக ராத்ரராய் வ்யாபரித்துத் திரிந்த வரு
த்த வைபவத்தையும், அதுக்குமேலே (க) “நுவடிவில் பார்மகள்
பூமங்கையோடு” இத்த்யாதிப்படியே ஸ்ரியஃபதியான ஸர்வேஸ்வரன்

(க) தி-மொ-உ-க-௦-க.

வார்கள்) என்றுதொடங்கி. ஆழ்வார்கள் பதின்மரில் வைத்துக் கொண்டு தாங்கள் மூவரும் மற்றையாழ்வர்களுக்கு முன்னேயாய்த்து ஆவிர்ப்பவித்தது. இவர்கள் மூவரும் ப்ரணவம்போலே யாய்த்து ப்ரதாராயிருப்பது. இவர்கள்தான் த்வாபரந்தத்துக்கும் கலியுகாதிக்கும்நடுவுண்டான ஸந்த்யையிலே யாய்த்து அவதீர்ணரானது. அத்தைப்பற்ற “முன்னே” என்று ப்ரதமஜ்ஜாகப்பேசுகிறது. திருமழிசைப்பிரானும் அவர்களுக்குத் தோள் தீண்டியான காலத்திலேயாய்த்து அவதரித்தருளினது. மற்றும்ண்டானவர்கள் கலியுகாதியே தொடங்கி அடைவிலே யவதரித்தார்கள்.

இனி, நற்றமிழில் நூல்செய்கையாவது-விலக்ஷணமான த்ராவிடபாஷையாலே மற்றும்ண்டான ப்ரபந்தங்களுக்கும் லக்ஷணமாம் படி, த்ராவிட ஸாஸ்த்ரரூபமான திவ்யப்ரபந்தங்களை நீர்மித்தது; அவை தான், “வையந்தகளி” “அன்பேதகளி” “திருக்கண்டேன்” என்கிற திருவந் தாதிகளென்றபடி. (க) “செஞ்சொற்கவிகாள்” என்றும், (உ) “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றும், (ஈ) “இன்கவிபாடும் பரமகவிதளால்” என்றும் கொண்டாடும்படியிறே இதின் நன்மையிருப்பது. (ச) “பெருந்தமிழனல்லேன் பெரிது” என்று தாங்களும் இத்தை ஆதரித்தார்களிறே.

இப்படி ஸ்வபா விபாக(ஊம)மறக் கொண்டாடும்படியாய்த்து இவர்கள் ஸூக்திகளின் ஏற்றமிருப்பது; இப்படி அதிஸயாவஹமான ஸூக்தி விசேஷங்களாலே ஜகத்திலுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கி, உஜ்ஜீவிப்பித்த ப்ரபாவத்தையுடையவர்களென்று, அத்தாலே முதலாழ்வார்க ளென்கிற திருநாமமானது லோகத்திலே வர்த்தியாரின்றது. பெற்றிமை - பெருமை. இத்தால் இவர்களுடைய * ஜநூநாவிஷ்யாய - ஜம்நா வித்யயாச உண்டான ப்ராதம்யமானது ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட தாய்த்து. (ஏ)

(க) தி-வாய்-க-எ-க.

(உ) திமொ-உ-அ-உ-

(ஈ) தி-வாய்-எ-க-ஊ.

(ச) உ-திருவ-எ-ஊ-

மூ;—பேதைநெஞ்சே யின்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ ஏதுபெருமை யின்றைக் கென்றியேல் — ஒதுகின்றேன் வாய்த்தபுகழ் மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில் வந்துதித்த கார்த்திகையிற் கார்த்திகைநாள் காண். (அ)

நடுவெவ்விவெவ்வவரூ-ஷ்யஜீநவ்யூ-ஹ
வெதஃ கிரெகஜிதி ப்ரஹ்மிவெவ்வூ-ஹ
வ்யூக்ஷஜிவாசகாமெவஃ ப்ரஹ்மிவா
ஜிவ்யூ-ஹயாநநநகாதி-ஹக்யூ-ஹகாஸூ: || (அ)

பதவுரை.

பேதை
நெஞ்சே
இன்றை
பெருமை
அறிந்திலையோ
இன்றைக்கு
ஏது பெருமை
என்றியேல்
ஒதுகின்றேன்
வாய்த்த
புகழ்
மங்கையர்கோன்
மாநிலத்தில்
வந்து உதித்த
கார்த்திகையில்
கார்த்திகை நாள்
காண்

அறிவிலாத
மனமே!
இந்த தினத்தின்
வைபவத்தை
நீ அறியவில்லையோ;
“இந்த தினத்துக்கு
என்ன வைபவம்”
என்று கேட்பாயானால்
அதை உனக்குச்சொல்லுகின்
றேன்; அதாவது-
பொருந்திய
வைபவத்தையுடைய
திருமங்கையாழ்வார்
இந்தப்பெரிய உலகத்தில்
வந்து அவதரித்தருளின
கார்த்திகை மாஸத்தில்
கிருத்திகா நக்ஷத்திரமாகும்;
இதை நீ தெரிந்துகொள். (அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. அநந்தரம் திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகை திருநக்ஷத்திரத்துடைய வைபவத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ப்ரஸ்நோத்தா ரூபேண அருளிச் செய்கிறார் (பேதைநெஞ்சேயென்று தொடங்கி)

ஆறு அங்கம்

ஆறு அங்கங்களான பெரியதிரு
மொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம்,
திருநெடுந்தாண்டகம்திருவெழு
கூற்றிருகை, சிறியதிருமடல்
பெரியதிருமடல் என்னும் ஆறு
ப்ரபந்தங்களை

கூற
அவதரித்த
வீறுஉடைய
கார்த்திகையில்
கார்த்திகைநாள்
இன்று என்று
காதலிப்பார்
வாய்த்த
மலர்
தாள்கள்
நெஞ்சே
வாழ்த்து

அருளிச்செய்ய,
திருவவதாரஞ்செய்த
பெருமையுடைய
கார்த்திகை மாதத்தில்
கிருத்திகா நகைத்திரம்
இன்றையதிருமென்று
விரும்புமவர்களுடைய
பொருந்திய
தாமரைமலர்போன்ற
திருவடிகளை
மனமே
வாழ்த்துவாயாக.

(க)

வ்யா;- ஒன்பதாம்பாட்டு. * ஸ்கொவவாஹ்ய-சடகோப
வாங்கமமான சதுர்வேதத்துக்கும் ஷடங்கங்களை யருளிச்செய்யும்
படி திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகைத்
திருநகைத்ரத்தைப் பலகாலும் ஆதரிக்குமவர்களை மங்களாஸாரம்
பண்ணென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.
(மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு) ஸம்ஸ்க்ருத வேதம்போலே தான்
றோன்றியாய் அடியற்றிருக்கையன் நிக்கே, ஆழ்வாரிடத்திலேயவத
ரித்த ஏற்றமுண்டிறே திருவாய்மொழிக்கு; (க) "வெஃபூவெத
வாஃபூவீதீ - வேதஃபூவெதவாஃபூவீதீ" என்னுமாபோலே,
"தமிழ்மறை" என்கையாலே த்ராவிடருபமான வேதமென்கை.
† ("உதமீ" ஹதீ" ந" மிரி" - உவா நவீ" - தா நபி" - யா" -
கார, தெஷாமீ" - ஹெ" - கெகலா" - ந" - ஹி" - ஹி" - யெ" - ஹொ" -
வா" - ஹொ" - த" - ஹொ" - வ" - ஹொ" -
- ந" - ஹொ" - வ" - ஹொ" -
- ய" - ஹொ" - த" - ஹொ" -
- வ" - ஹொ" -

† குண்டலிதமதிகம்.

(க) ரா-

தம் ஹதீர் கிரிபூபாநவீஜ்ஞாதா நதர்ஸயாம்காஜ தேஷாம
ஹ்யேகைகஸ்மாந் முஷ்டி-மாததே ஸேஹோவாச பரத்வாஜேயா
மந்தர்ய வேதாவாஸ்த அநந்தாவைவேதாஃ - நமோவாசேயா
சோதிதா யாசாநுதிதா தஸ்யைவாசே" (க) "ஸம்ஸ்க்ருத
வெஃபூவீதீ - ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தைஃ" (உ)
"ஹொ" - வ" - ஹொ" - ஹி" - த" - ஹொ" - ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்"
என்றும் அருளிச்செய்தாரிறேபட்டர். ஆழ்வாரைக்கொண்டு ஸர்
வரன் ப்ரவர்த்திப்பித்ததே ஹேதுவாக இவராலே ப்ரணீதமான
தாகச் சொல்லக்கடவது.

(மங்கையர்கோள் ஆறங்கங்கூறஅவதரித்த) இப்படி இவராலே
யுண்டான த்ராவிட வேத சதுஷ்டயத்துக்கும் ஸ்வஸூக்திகளான
ஷடப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்யும்படி அவதரித்தருளிற்றே,
திருமங்கையாழ்வார்; திருவிருத்தம் முதலான நம்மாழ்வார் ப்ர
பந்தங்கள் நாலுக்கும் திருமொழி முதலான திருமங்கையாழ்வார்
ப்ரபந்தங்கள் ஆறும் அங்கங்களையிறே யிருப்பது. அது த்ராவிட
வேதமானால் இதுவும் த்ராவிடருபமான அங்கங்களென்னக் குறை
யில்லை. திருவாய்மொழியினுடைய வேதத்வத்தையும் இதுனுடைய
அங்கத்வத்தையும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலேபரக்க உபபாதித்தருளி
ற்றே.

(வீறுடைய கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள்) இப்படியான
ஏற்றத்தையுடைத்தான வேத வேதாங்க தத்வஜ்ஞான இவர்
அவதரிக்கையாலே அல்லாத திருநகைத்ரங்களிற் காட்டிலும்
வீறுடையதாயய்த்து கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளிருப்பது.
இவர்தாம் பராங்குஸ பரகாலாதி களென்னும்படியிறே ப்ரஸித்த
ராய்ப் போருகிறது. தாமும் (௩) "நும்மடியாரொல்லாரோடு
மொக்க எண்ணியிருத்தீ ரடியேனை" என்றிறே அருளிச்செய்தது.
அதுபோலேயாய்த்து, திருநகைத்ரமும். அதுக்குமேலே, (உ) *தா
னுகந்த வுரெல்லாந்தன்றாள் பாடும் தன்னேற்றமுண்டே யிவர்க்கு.

இப்படி இவரடியாகவுண்டான அதியயத்தையுடைய கார்த்தி
கையில் கார்த்திகைநாளின்றென்று காதலிப்பார் - இந்நாள்களி
னிடையிலே இதுவுமொரு * மதிநிறைந்த நன்னுண்டாவ

(க) இரா-ன-உ-

(உ) இரா-ஃ00.

(௩) பெரு-ஹி-உ-ஃ

மூ.—கார்த்திகையில் ரோகிணிநாள் காண்மினின்று காசினியீர்
வாய்த்த புகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்-ஆத்தியர்கள்
அன்புடனேதா மலனாதிபிரான் கற்றதற்பின்
நன்குடனே கொண்டாடும் நாள்.

(௧௦)

சுஷோஜ-போவி-ந-உ-ரொஹிணி தாரகாவர
யவ்யு-பிவாதர-ஹ-ஹ-நிவா-ஹ-நாய-ஹ-
வன-ச-ஆ-ந-அ-ந-அ-வி-ரா-ந-
ந-ஆ-ந-அ-ந-அ-வி-ரா-ந-
ந-ஆ-ந-அ-ந-அ-வி-ரா-ந-

(௧௦)

தே யென்று இதின் வைபவத்தை இடைவிடாமல் அநுஸந்தித்து,
இதிலே அத்பதி(வி)கிவேஸத்தைப் பண்ணிப் போருமவர்கள்.
அவர்களாகிறார், (உ)*குறையல் பிராணடிகீழ் விள்ளாத வன்பனி
ராமாநுசன் போல்வார். அவர்கள், வாய்த்த மலர்த்தாள்கள்
நெஞ்சே வாழ்த்து-அவர்கள்தான் நமக்குச் சேஷிகளாகையாலே
ஸ்வரூபப்ராப்தமாய் நிரதியு போக்யமான திருவடிகளை, (உ)
‘போந்ததென்னெஞ்சு’ என்னும்படி அதிலே அதிபர்வணமாய்ப்
போருகிற மகஸ்தை! அச்செவ்வி மாறாமல் நித்யமாய்ச் செல்ல
வேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி உன் ஸ்வரூபம் பெறப்
பார். (௩)‘இன்புறுந் தொண்டர் செவ்வடியேத்தி வாழ்த்துமென்
னெஞ்சமே’ என்னக்கடவதிறே. வாய்க்கை-பொருந்துகை. (மலர்த்
தாள்கள்) மலர்போன்ற திருவடிகள். இத்தால் ஆசார்பரதந்தாரர்
க்கு அநுகூல வ்ருத்திசெய்து போருகை ஸ்வரூபமென்றதாய்த்து.

இந்தத் திருமங்கையாழ்வார் திருநகூத்தரத்தை, திருக்க
விசந்நிதாஸரென்று திருநாமத்தை யுடையராய், சதிருடைய
தமிழ்விசராய், அருளிச்செயல் நாலாயிரம் பாட்டுக்கும் அர்த்
தோபதேசம் பண்ணுமவராய்ப் போருகிற லோகாசார்யரான நம்
பிள்ளையும் தத்வம்ஸ்யரும் மிகவும் பரிபாலித்துப் போருவர்களெ
ன்று, பெரியோர்கள் அருளிச்செய்து போருவர்கள். பிள்ளை ஆத
ரிக்கிறது ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தாலே, தத்வம்
ஸ்யர் ஆதரிக்கிறது, பிள்ளையுடைய திருநகூத்தரமும் அதுவெண்
றாகவேணும்.

(௧)

(௧) ரஸ்த, (௨) ஸ-ஸோபாஷ்டகம். (௩) தி-மொ-ச-கூ.கூ.

பதவுரை.

காசினியீர்
வாய்த்த
புகழ்
பாணர்
வந்து உதிப்பால்
ஆத்தியர்கள்
அன்புடனே
அமலனாதிபிரான்

பூமியிலுள்ளவர்களே!
தகுந்த,
வைபவத்தையுடைய
திருப்பாணழ்வார்,
வந்து அவதரித்த தனாலே
ஆர்த்தியுடையவர்கள்
ப்ரீதியுடன்
அமலனாதிபிரானென்னும் ப்ரபந்
தத்தை

கற்று
அதற்பின்
நன்குடனே
கொண்டாடும்
நாள்
இன்று
கார்த்திகையில்
ரோகிணிநாள்
காண்மின்

அப்பயித்து
அதற்குப்பிறகு
நன்மையுடன்
கொண்டாடக்கூடிய
நாளாகிய
இன்றையதினம்,
கார்த்திகைமாதத்தில்
ரோஹிணி நகூத்தரமென்று
கண்டுகொள்ளுங்கள். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. இனி, கார்த்திகைத்திருநகூத்தரத்துக்கு
அந்தரம் ரோஹிணி, நகூத்தரமாகையாலும், மாஸமும் அதுவாகை
யாலும் அந்தச் சேர்த்திக்காகக் கார்த்திகையில் ரோஹிணிநாளா
னது திருப்பாணழ்வார் திருவவதரிக்கையாலே ஆஸ்திகராலே
ஆதரணீயமாய் உபலாவிக்கப்படுமதான நாளென்கிறார்.

(கார்த்திகையில் ரோகிணிநாள் காண்மினின்று காசினியீர்) கீழில்
பாட்டில்தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உபதேசித்தவர்மீளவும்இப்
பாட்டில்லெளகிகரைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார், தம்மோடு அவர்
கள் ஏகமநாங்களாக வேணுமென்கிற திருவுள்ளக்கருத்தாலே,
‘ரோகிணிநாள்’ என்ற இதுதான், க்ருஷ்ணவதரித்ததிருநகூத்தர
மாயிருக்கும். இவருக்கு, (௧) கோவலனாய்வெண்ணையுண்டவாய

(௧) அமல-௧௦

னென்னுள்வங் கவர்ந்தானே” என்றிறே அவ்வுஷ்பத்தில்பா(ஊ)வ பந்தமிருப்பது. ஆகையாலே திருநகர்தரமும் அதுவாய்த்து.

மூ.—மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர் என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்-துன்னுபுகழ் மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால் நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள். (கக)

அவ்வளவு மன்றிக்கே, சரமஸ்லோ கார்த்தந்த்ரகாஸகரானதிருக்கோட்டியூர்நம்பியும்வையாசி ரோ ஹிணினாள், “உறியில்வெண்ணெயோடியலுண்ட ஒருவனைப்போல் அவதரித்தார்” என்கையாலே இதுவும்முப்புரியூட்டியி றையிருப்பது இப்படிமும்மடங்கானஏற்றத் தையுடைத்தான இது தான் என்றென்ன, (இன்று காண்மின்) அது இன்று காணுங்கோள். காலாந்தரே யன்றிக்கே(க) “சுயம்ஸா ஸு: - அயம்மாஸு:” என்கிறபடியே அது இன்றாவதே!; இவர்க்கு அதில் ஆதராதியம் அதீதகாலமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸமகால மாயிருக்கிறபடி. நிதிகாட்டுவாரைப்போலே காணுங்கோளெ ன்று ப்ரத்யக்ஷிப்பிக்கிரார்.

வெய்யுஷு: அலிபந-ஷி வ்யுயிராகு-தொலு: வு: வெய்யு: கவெய்யி: ஜநா: சுயயா: வு: வண: விவெய்யு: ஹகவ: ரொண: வ தாரயொ: மாத: தெ: வி: வு: வு: வண: ரா: வ: வ: வ: வ: வ: வ: (கக)

அவர்களாகிரார் - லே, கஸாரங்க மஹா முநிகளைப்போலே, ப்ரமேயபூகராய் அர்ச்சாரூபியானபெரியபெருமாள் விஷயத்திலும் தத் ப்ரதிபாதகதயா வந்த ப்ரமாண ஸ்ரேஷ்டமான “ அமலனாதிப் பிரான் ” என்கிற செந்தமிழானஇவர் ப்ரபந்தத்தினிடத்திலும், தத்ப்ரமாதாக்களாய் நிகர்ஷித்வாநுஸந்தாந யுக்தரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்திலும், மேலெழுந்தவாகாரங்களைப்பாராதே, நிரவதிக விஸ்ரம்ப யுக்தராய் * பாட்டினால்கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவு மவராயிருக்குமவர்கள்.

(கா சினியீர்) என்று; ஒருவர் இருவரன்றிக்கே, “யதிகஸ்திநு-ஸா-ஸு: - யதிகஸ்திந் முமுக்ஷு-ஸஸ்யாத்” என்கிறபடியே தம் நசையாலே ஒரு நாடாக உபதேசிக்கிரார். இதின் ஏற்றந்தான் இன்னத்தாலே யென்று எங்களுக்குஅறிவித்தாலாகாதோவென்ன, “வாய்த்தபுகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்” என்கிரார். வாய்த்தபுகழாவது-தம் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்தபுகழ். அதாவது - ஸஹஜ தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமான ரைச்யத்தை ஜம்மஸித்தமாகவுடையராகையாலே ஸ்ரீலோகஸூரங்கமஹாமுநிகளுடைய ஸிரஸாவாஹ்யரம்படிபண்ணி, அங்கிகரித்தருளின புகழ். (உ)“பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள்” இன்னக்கடவதிறே.

(அன்பு-நேதானமலனாதிபிரான் கற்றதம்பின்) (க)“சீரியநான் மறைச்செம்பொருள் செந்தமிழாலளித்த” என்கிறபடியேஸகலவேத வங்க்ரஹமாய் அக்ஷரந்ரயாத்மசமான ப்ரணவத்தை அகாரஉகார மகாரங்ஸளிலே முதலிட்டு மூன்று பாட்டினுடைய அடியிலே அருளிச்செய்தபடியையும் அந்த ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவை ப்ரணவாகாரமான விமாமத்யத்தில் அடியேதொடங்கி முடியளவும்அநுபவித்த ப்ரபந்தமென்கிற ஆதரத்துடன் ஆசார்யோச்சார னானாச்சாரண க்ரமத்தாலே அப்பவலித்தபின்பு,

(பாணர் வந்துதிப்பால்) (௩)“வனத-தூ-மாயஸூ-ஏதத்ஸாம காயநாஸ்தே” என்கிறமுத்தர்வருத்தியை இங்கேபெரியபெருமாள் விஷயத்திலே வாக்வ்ருத்தியான அடிமைசெய்து போருகையால் அதுவேதமக்குநிருபகமாயிருக்குமவர். (வந்துதிப்பால்) * அண்டர்கோனணியரங்கனாகையாலே அவரைப்பாடுகைக்காக ‘அங்குள் ளநித்யர்களிலேஒருவர் இங்கே அவதரித்தார்’ என்னும்படிஅவதரிக்கையால், “ஆத்தியர்கள் கொண்டாடுகாள்” என்கிறது.

(நன்குடனே கொண்டாடும் நாள்) தத்பலமான ப்ரமாணாதிகள் விஷயத்திலே விஸ்வாஸத்தை யுடையராய் ஆஸ்திகராயிருக்கு மவர்கள், விதி(யி)ப்ரேரிதாயிருக்கையன்றிக்கே இத்தைத் தங்களுக்கூஸ்ரேயஸ்ஸாகவேயெண்ணி, உபலாவிக்கப்படுமதான நானென் கை. ஆகையாலே நீங்களுக்கும் ஆஸ்திகராய் நான் சொல்லுகிறத்தை விஸ்வலித்து புத்திபண்ணுங்கோளென்றுகருத்து.

(க) ரா-அ- (உ) இ-ரா-தூ-கக (௩) தை-ப்ருகு-

(௩) இ-ரா-தூ-கக

பதவுரை.

மாநிலத்தீர்	பெரியஇவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களே!
இன்று	இன்றையதினம்
மன்னிய	நிலைபெற்ற
சீர்	வைபவத்தையுடைய
மார்கழியில்	மார்கழிமாதத்தில்
கேட்டை	கேட்டைநகூத்ரமாகும்;
இதனுக்கு	இந்த நாளுக்கு
ஏற்றம்	பெருமை
என் எனில்	என்னவென்று கேட்பீர்களானால்
உரைக்கேன்	சொல்லுகிறேன்;
துன்னு	பொருந்திய
புகழ்	சிறப்பையுடையராய்,
மா	பெருமை பொருந்திய
மறையேன் தொண்டரடிப்	ப்ராஹ்மணோத்தமரான தொண்டர
பொடியாழ்வார்	டிப்பொடியாழ்வார்
பிறப்பால்	அவதாரத்தாலே
நான்மறையோர்	நான்கான வேதங்களை யறிந்தவர்
	கள்
கொண்டாடும்	கொண்டாடக்கூடிய
நாள்	நாளாகும். (கக)

வ்யா.—பதினேராம்பாட்டு. ஸ்ரீ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அவதரித்தருளின மார்கழியில் கேட்டையானது, பரமவைதிகராலே பரிபாலிக்கப்படுமதான நாளென்று பரோபதேசம்பண்ணுகிறார்.

(மன்னியசீர்த்யாதி) மார்கழிக்கு சீர்மன்னுகையாவது - (க) “சோலாநாஃ சாம-ஸ்ரீஷே-சாஹடி - மாஸாநாம் மார்க்கஸீர்ஷோஹம்” என்னும்படி வைஷ்ணவ யாஸமாயைவாலும், (உ) “மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாள்” என்று ஆண்டாள் ஆதரித்துப் போரும்படியான அதிஸயத்தை யுடைத்தாகையாலும், திருவத்யய

(க) சீ-

(உ) திருப்பாவை-க.

நம் தொடங்கும் காலமாகையாலும் வந்த சீர்மையை யுடைத்தாகை. அதுக்கு மேலே “திருப்பள்ளியழுச்சி” என்கிற ப்ரபந்தமுகேந பெரியபெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவரான இவர் அவதாரணத்துக்குப் பாங்காகநேர்ப்பட்ட ஏற்றமுமுண்டிறே.

அன்றிக்கே “மன்னியசீர்” என்கிறவிதுகேட்டைக்கு விசேஷணமாய் அது மாஸங்களில் ஸ்ரேஷ்டமானும்போலே இதுவும் நகூத்திரங்களில் ஸ்ரேஷ்டையாயிருக்கை. (க) விபூராணாஃ ஜாதபெஸூரஷ்டி-விப்ராணம் ஜ்ஞாநதஸ்ஸரேஷ்டம்” என்கிறபடி ஸ்ரீநாதிக்யத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளின ஆதிக்ய முண்டிறே இதுக்கு. இவர், *மன்னியசீர்த்தொண்டரடிப்பொடியாகையாலே இவர் அவதரித்தருளின திருநகூத்ரமும் சீர்மைமன்னியிருக்குமிறே. இப்படி பகவத்பாகவத ஸம்பந்தங்கள் மாறாதே போரும்படியான ஏற்றங்களை யுடைத்தான நன்னாளானது இன்றுவதே. (மாநிலத்தீர்) ததீய ஸேஷத்வமே நிருபகமாம்படியான மாஹாதம்யத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளுகையாலே தத்ஸம்பந்தயுக்தமான மஹாப்ருதிவிபில் உள்ளவர்களே, (என்னிதனுக்கேற்றமெனிலுரைக்கேன்) இம்மாஸத்தில் மற்றை நகூத்ரங்களும் உண்டாயிருக்க, இதுக்கு ஏற்றம்என்னென்கிறிகோளாகில், இதின் ஏற்றம் அறிந்த நான் சொல்லக்கேளுங்கோள்.

(துன்னுபுகழித்யாதி) அதாவது : * துளபத்தொண்டாய தொல்சீரையும் (உ) *கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழிவிணைக்கீழ் - உற்ற திருமலை பாடுஞ்சீரையு முடையராகையாலேவந்த குணவத்தா ப்ரதை(பெய)யை யுடையராயிருக்கை. இவர் தாம் * மிக்கசீர்த்தொண்டரிறே: (ந) *செய்யும் பசுந்தளபத்தொழில் மாலையும் செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையுமிறே இவர் செய்துகொண்டு போருவது. இவருடைய (ச) * ஸஹம்ஸவ-ஃ கரிஷ்யாஸீ - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி யிருக்கிறபடி. இதிறே இவர்க்கு

† ஸ்ரேஷ்டமாயிருக்கும்.

(ந) லா-இரா-நா-கந.

(க)

(உ)

(ச) ரா-அ-நக-நடு.

௩௩ உபதேசரத்தினமலை, கக-பா, மன்னியசீர் வ்யாக்யாரம்.

ஸம்ருத்தமான யஸஸ்ஸு; (க) “மலிபுகழ் வானவர்” என்னுமா போலே. (மாமறையோன்) இதுக்கெல்லாமடி வேதார்த்தவிசாரப் பண்ணும் விப்ரஸ்ரேஷ்டராகை பென்கை. (உ) “வைதிகரே, மெய்ப்படியாலுன் திருவடிச்சூழும் தகைமையினார்” என்னும்படி பரவவைதிகராகையாலேரீத்ய கைங்கர்யநிரதராயிருக்கை. அதிதே இவர்க்கு நிலைநின்ற புகழ்.

(மாமறையோன், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) *மிக்கவே தியர் வேதத்தி னுட்பொரு ளான ததீய தாஸ்யத்திலே நிலைநின்று போருமவராகையாலே இவர்க்கு இவ்வபிதா(னியா)நமாய்த்து. (௩) *நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி’ என்றிறே ததீயபரதந்த்ரருடைய ஠ஏற்றமிருப்பது. (ஆழ்வார் பிறப்பால்) ஆழ்வார் பிறப்பே பிறப்பாவது. அல்லாதார் பிறப்பு தாழ்வாம் பிறப்பிறே. (ச) “என்செய்வான் தோன்றினேனே” என்று இவர் தம்மை வ்யர்த்த ஜந்மாவாக அநுஸந்தித்தாரே யாகிலும், இவர் ஆழ்வார் பிறப்பென்று அதிஸயமாக அருளிச்செய்கிறார். (௫) *ஸ்யுஷிஷ்யம் வநவாலாய-ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாலாயபோலே. (நான்மறையோர்கொண்டாடும் நாள்) இப்படி இவர் அவதரிக்கையாலே அவரைப்பேலேவேத தாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள், * கோதுகுலமாகக்கொண்டாடும் நாளாயிறே யிருப்பது.

(மாமறையோன்) பிறப்புக்கு அநுகுணமாக நான்மறையோர் கொண்டாடுகை ப்ராப்தமிதே. ஆகையாலே மாநிலத்தீரான நீங்களும் இதின் ஏற்றத்தை யறிந்து இதைப்பரிபாலித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கருத்து. அதுக்குமேலே பெரிய கோயிலையும் பெரிய பெருமானையும் பேணிக்கொண்டுபோருமவராய் லோககுருவுக்கும் குருவான கௌரவ்யதையை யுடையான பெரியரும்பி அவதரித்தருளின ஸ்ரேஷ்டதையு முண்டிறே, மார்கழியில் கேட்டைக்கு. (கக)

(க) தி-வாய்-ச-உ-கக (உ) திருவி-கூச. (௩) ஆ-ஹ்ரு-௩-
(ச) திருமலை-உ-அ- (௫) ரா-அ-ஸ-௫ † சேர்த்தி.

உபதேசரத்தினமலை, கஉ-பா, தையில் வ்யாக்யாரம். ௩௩

மூ:—தையில் மகமின்று தாரணியீ ரேற்றமிந்தத் தையில் மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன்—துய்யமதி பெற்ற மழிசைப் பிரான்பிறந்த நாளென்று நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (கஉ)

தாரணியீரணுத்கெஷிவாகிவாடி
தவ்யா ஸூவெஹிதிஸாயிஹாந-ஹிவடி
ஹிஸூவஹிதிவெஹி ஹிஸூவா
ஹிஸூவஹிதிவெஹி ஹிஸூவா

(கஉ)

பதவுரை.

தாரணியீர்	பூமியில்பிறந்தவர்களே!
இன்று	இன்றைக்கு
தையில் மகம்	தைமாஸத்தில் வருகிற மகமென்னும் நகூத்தரம்;
இந்தத் தையில் மகத்துக்கு ஏற்றம்	இதைமாஸத்தில் மகத்துக்குள்ள அதிசயத்தை
சாற்றுகின்றேன்	சொல்லுகிறேன்;
துய்ய	பரிசுத்தமான
மதி	ஜ்ஞாநத்தை
பெற்ற	லபி(வி)த்த
மழிசைப்பிரான்	திருமழிசைக்குநிர்வாஹகரான வரீழ்வார்
பிறந்த	அவதரித்த
நாள் என்று	திருமென்று
நல்தவர்கள்	வில்கூணமான தபஸ்ஸையுடையவர்கள்
கொண்டாடும் நாள்	ஆதரிக்கும் நாளாயிருக்கும் (கஉ)
அவ;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு;-திருமழிசைப்பிரான் அவதரித்த தையில்மகத்தின் ஏற்றத்தைத்தாரணியி லுண்டானவர்க ளெல்லாரும் அறியும்படி அருளிச்செய்கிறார். (தையில் மகமின்று தாரணியீர்) (க) “தையொருதிங்களும்” என்னும்படியான தரத்தையு	

(க) நா-தி-க-க.

உபபுஷ்பமாஸத்தில் மகம்இன்று தரணியிலுண்டானவர்களே! (க) 'வடிகா ஸாரணி ராஸிரகா-ஏகாம் தரணி மாஸிரிதேன' என்கிறபடியே திருமழிசைப்பிரான் வந்தவதரித்த இஜ்ஜகத்திலே ஜம்மாமப்படியான பாஃபத்தைபுடையவர்களே! (ஏற்ற மிந்தத்தை யில்மகத்துககுச் சாற்றுக்கின்றேன்) என்? மாசுமகமன்றே மஹாநக்ஷத்திரமாக வழங்குகிறது; இதுக்கேற்ற மென்னென்றால், இதுக்குண்டான அதிசயத்தை ஸர்வலோக ப்ரவித்தமாக நான் சொல்லக்கேளுங்கோள். இதுக்குண்டான ஏற்றந்தான் இன்ன தென்கிறது.

(துய்ய மதி பெற்றவியாதியால்) அதாவது;-பரிஸூத்தமானபரத்வஜ்ஞாநத்தை ஸர்வேஸ்வரன்ப்ரஸாதத்தாலே* மயர்வநமதிநலமருள ப்பெற்றவராய், திருமழிசைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அவதரித்தருளின திருநக்ஷத்ர மென்று நல்ல தபஸ்யையுடையவர்களாலே கொண்டாடப்படும் நாளாகையாலே யென்கை. (துய்யமதி)(உ) "என்மதிக்கு விண்ணொலா முண்டோ விலை" என்று தாமும் ஆதரித்துப் பேசும்படியாயிறேயிருப்பது. மதிக்குத் துய்யமையாவது-தேவதார்தரங்கள் பக்கல் பரத்வ புத்தியாகிற மாலிர்யமற்றிருக்கை, (ங) "மனனகமலமறக்கமுவி" என்றுதேவதார்தரபரத்வ புத்தியிறே மனோமாலிர்யமாக அருளிச்செய்தது. இவர்தாம் (ச) "நாதுலாவுகொன்றை மலை துன்னுசெஞ்சடைச் சிவன்நீதியால்வணங்குபாத" என்றும் (ரு) "போதில்மங்கை பூதலக்கிழத்திதேவி" என்று தொடங்கி, "வேதநாலோதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்றும், (சு) "உள்ளநோய்கள்தீர்மருந்து வானவர்க்களித்த எம்வள்ளலாரை யன்றி மற்றொர் தெய்வம் நான்மதிப்பனே" என்றும், (எ) "பார்மிருத்தவியாதியீர்மிருந்த நின்னலாலோர் தெய்வம் நான்மதிப்பனே" என்றும் "நான்முகனை நாரணன் படைத்தான்நான்முகனுந் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்" என்று தொடங்கி (அ) "பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்சுகள் மன்றே டெதீர்வனவனெனக்கு நேரான்" என்றும்,

(க) ரா-யு-ரு-கஉ (உ) நான்முக-திருவ-ருக. (ங) தி-வாய்-க-உ-அ.
(ச) தி-ச-வி-க. (ரு) தி-ச-வி-எஉ. (சு) தி-ச-வி-அஅ.
(எ) தி-ச-வி-அக. (அ) நா-திருவ-அச.

(க) "அல்லாதவ ரிலங்கை கட்டழித்த காசுத்தனல்லா லொருதெய்வம்யானிலேன்" என்றும், (உ) "இனிய நிந்தேனீசற்கும்நான் முகற்குந்தெய்வம் இனியநிந்தே நெம்பெருமா னுன்னை" என்றும் இப்படி ஸ்வப்ரபந்தங்களில் ஆதிமத்யாவஸாநங்கொல்லாவற்றிலும் + "உறையிலிடாவாள்" என்னும்படி அப்ரதிஹதமான தம்முடைய பரா஽வர தத்வஜ்ஞாநத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளிற்றே.

(மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று) இப்படி திவ்ய ஜ்ஞாநத்தையுடைய இவர் ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியாகப் பிறந்தநாளென்று, (நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள்)-இவர்தாம் ருஷிபுத்ரராகவவதரிக்கையாலே "நற்றவர்கள் கொண்டாடும்நாள்" என்கிறது "பிறந்த நாள்" என்று- அல்லாதார் பிறவி (ங) "அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்னும்படி அஸத்கல்பமாயிறேயிருப்பது. "பிறந்தபின்மறந்திலேன்" என்று பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுடைய ஜம்மத்தையிறே இவர்ஜம்மமாக அருளிச்செய்தது (பிறந்தநாளென்று) இப்படி இவர் அவதரித்தருளின விசேஷமான திருநக்ஷத்ரமென்று விசேஷ ஜ்ஞாநரானவர்களால் அந்தப்ரதிபத்தியோடே பரிபாலிக்கப்படும் தாயிருக்கும். தவமாகிறது - ப்ரபத்தி. (ச) "கலூர்ஜாஸுஷோகதவலூரிகிரிசூரோஹுஃ- தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம திரித்த மாஹுஃ" என்றும் (ரு) "சார்வே தவநெறி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆகையால் அடைக்கலம்புகுந்து *வேறாகவேத்தியிருக்குமிவரது தபஸ்ஸுப்தவாச்சையானது ப்ரபத்தி. நற்றவமாகிறது-ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டை; "மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்" என்னக்கடவதிறே. அத்தையுடையவர்களாகிறார் கணிகண்ணர், பெரும் புலியூரடிகள் போல்வார். இத்தால் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டர்க்கு இது அவஸ்யம் ஆதரணியமென்றதாய்த்து. (சஉ)

(க) ச-திருவ-ரு-ங (உ) ச-திருவ-கசு (ங) தி-ச-வி-கசு
(ச) தை.உ (ரு) தி-வாய்-க-சு-க [உறையிலிடவிடாதவ]

மூ:—மாசிப் புனர்பூசம் காண்மினின்று மண்ணுலகீர்
தேசித் திவசத்துக் கேதென்னில்—பேசுகின்றேன்
கொல்லி நகர்க்கோன் குலசேகரன் பிறப்பால்
நல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (கந)

கூஹேவாநவஸுஹுஷ்ய விவொகயஸூ
தெஜகிஹ உதிவெஹுவஸூவகஸூ |
கொஹீவாஸகூஹஸௌ ஜநயொமாசு
ஸூவாவஹுவதி தாரபிஹுவயாநாடி || (கந)

பதவுரை.

மண்ணுலகீர் பூலோகத்தில் பிறந்தவர்களே!
இன்று இன்றையதினம்
மாசி மாசிமாஸத்திலேயுண்டான
புனர்பூசம் காண்மின் புநர்வஸுநகூத்ரம்காணுங்கோள்;
இத்திவசத்துக்கு இந்த தினத்துக்கு
தேச மதிப்பு
எது என்னில் எதுவென்று கேட்கில்,
பேசுகின்றேன் சொல்லுகின்றேன்; (இது)
கொல்லி நகரின் கொல்லி யென்னும் பட்டணத்து
க்கு

கோன் ராஜாவாய்
குலசேகரன் சேரகுலத்துக்குப் ப்ரதானரான கு
லசேகராழ்வாருடைய

பிறப்பால் அவதாரத்தினால்
நல்லவர்கள் ஸத்துருஷர்கள்
கொண்டாடும் உபலாபநம் பண்ணுகிற
நாள் திருமாயிருக்கும் (கந)

அவ;—பதின்மூன்றம்பாட்டு. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் அவ
தரித்தருளின மாசிப்புனர்பூசத்தின் அதிசயத்தை மந்தமதிகளும்
அறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். (மாசிப் புனர்பூசங்காண்மி
னின்று மண்ணுலகீர்) (க) “மாசிமுன்னள்” என்னும்படிவிலகூண
பரிஶ்ரஹமானமாசிமாஸத்தில்புநர்வஸுநகூத்திரங் காணுங்கோள்,
பூதலத்திலுள்ளவர்களே அது தானும் இன்றாவதேதங்களுக்கு.

(ச) ரா-தி-க-க

‘இன்று’ என்று பூதபவிஷ்யத்தா யுள்ளது வர்த்தமாரம்போலே
தோற்றுகிறது தம்முடைய ஆதராதிஸயத்தாலே. (மாசிப்புனர்ப்
பூசம்) சைத்ரமாஸத்தில் புநர்வஸுநகூத்திரத்தி
லேயாய்த்துசக்ரவர்த்தித்திருமகன் அவதரித்தருளினது(க) ‘எல்லே
யில் சீர்த்தயாததன் மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலாததன்னு
லகம் புக்கதீரு’ என்று தத்வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கு மவரா
கையாலே இவர்க்கு நகூத்ரமும், அதுவாய்த்து; ராஜகுலங்களிலே
அவதரிப்பார்க்கு நகூத்ரமும் அதுவாகவேணும்போலேகாணும்.
இப்படி பகவத் ஸம்பந்தமுடைய திருநகூத்ரமாய்த்து இவர் அவ
தரித்தது.

(மண்ணுலகீர்) பூலோகத்திலுண்டானபோக்ய (வொஹு) போ
கோபகரணதிகளை விரும்பிபகவத் பாகவதவிமுகராய்ப்போருகிற
வெளகிகராயுள்ளவர்களே!, அந்த வைமுக்யத்தைத் தவிரந்து நான்
சொல்லுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுங்கோள். விண்ணாட்டிலு
ண்டானவர்கள் விஸேஷஜ்ஞரிறே. அவிஸேஷஜ்ஞராய்*உண்டியே
உடையே உகந்து * மாரணர் வரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்து போ
ருகிற உங்களுக்கிறே நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது. இப்படி எங்
களுக்கு உபதேஸிக்கக்கடியான இத்திவஸத்தினுடைய பெரும
திப்புத்தானேதென்ன,

(பேசுகின்றே நித்யாதி) (உ) “கொல்லிகாவலன்
கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” என்று இவர்
அருளிச்செய்தபடியே கொல்லி யென்கிற நகரத்துக்கு நாதராய்
சேரகுலத்துக்கு ஸேகரரான ஆழ்வார் அவதரிக்கையாலே வந்த
ஔஜ்வல்யத்தை யுடைத்தாய், அத்தாலேஸத்பரிஶ்ரஹ்யமாயிருக்
கை குலசேகரன் பிறப்பென்றால் உடல்பிறவியன்றிக்கே, † உயர்ப்
பிறவியாயிறே யிருப்பது. (ந) “ஊனேறு செல்வத்துடற்பிறவியான்
வேண்டேன்” என்னுமித்யாதியாலும் அத்தை அடியொத்தினவர்.
ராஜாவானஸ்ரீகுலஸேகரப்பெருமாள் † (திருமலையிலே) தீர்பகஸ்தா
வரஜநம்ங்களை ஆசைப்பட்டாரென்றும் அருளிச் செய்யும்படியிறே
இவருடைய உபேகையும் அபேகையு யிருக்கும்படி. தாஸ்யா

(க) பெரு-தி-க-க (உ) பெரு-தி-உ-க (ந) பெரு-தி-ச-க
† குண்டலிதமதிகம் † உயிர்ப்பிறவி.

வ்யா. —பதினாலாம்பாட்டு. அல்லாத ஆழ்வார்களைவெல்லாம் அவயவபூகராகவுடையரய்வேதார்த்தங்களை திருவாய்மொழி முகேந்ரகாஸிப்பித்தருளி, திருநகரிக்குநாதராயிருந்துள்ளமாமழ்வாரவதரித்தருளின திருவிசாகத் திருநகூந்ரத்தின்வைபவத்தை பூமியிலுண்டானவர்கள் எல்லாரும் அறியும்படி ப்ரஸித்தமாக அருளிச்செய்கிறோ மென்கிறார் (ஏரார்) இத்யாதியால். சீழடங்கலும் மாஸங்கள் விச்சேதியாமல் அடைவே அருளிச்செய்து போந்தவர் இப்போது பங்குனி மாஸத்திலே ஆழ்வார்கள் அவதார மில்லாமையாலும், சித்திரை மாஸத்திலே மதூகவியாழ்வாருடையவும் எம்பெருமானுடையவும் அவதாரம் உண்டேயாகிலும் ஆழ்வார்கள் பதின்மருடைய அவதார க்ரமத்தை அருளிச்செய்யப் புகுமவராகையாலும் அவற்றை விட்டுவைத்து “ஏரார்வைகாசி” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். வைகாசி, “ஏரார்ந்திருக்கையாவது-மாத(ய)வ மாஸமாகையாலே புஷ்பஸமயமான அழகையுடைத்தாகை.

அவர் அவதரித்தருளின தேசம் கொத்தவர் பொழிலையும்; குயிலினார்பொழிலையு முடைத்தாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து, “ஏரார்வைகாசி விசாகம்” என்று ஏராருகை வைகாசிவிசாகத்திற்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். அப்போது “திருவிசாகத் திருநாள்” என்னும்படியிறே இதின் அலங்காராதிய மிருப்பது. உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பாலும் பழமுமாக அமுதுசெய்து பரிபாலனமாயிருக்கை. அதாவது பால்மாங்காய் அமுதுசெய்யப் பண்ணுகை, இப்படியான இதினுடைய ஏற்றத்தைப் பாரோரறியப்பகர்கின்றேன்; - இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் இவருடைய ஜந்மநகூந்ரமானவைகாசி விசாகவைபவந்தையறிந்து உஜ்ஜீவிக் கும்படி சொல்லாநின்றேன். இத்தை ஒருவர் அபேக்ஷித்திருப்பாரற்றிருக்கவும் இவருடைய அபி(னி)நிவேஸாதியமம் பேசுவிக்கப்பேசுகிறபடி.

இனி, இதுக்கெல்லாம் அடி இன்னதென்கிறது. (சீராரும்பித்தயாதி) வேதத்துக்குச் சீரார்ந்திருக்கையாவது.

அபெளருஷேயத்வாதிகளால் வந்த ப்ராமான்ய ஸ்ரீயையுடைத்தாகை. (க) “சுடர்மிகு சுருதி” என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது - அன்றிக்கே ஸ்ரீயைப்பதியாய் பரப்ரஹ்ம ஸுப்தவாச்யனானஸ்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை உபபாதிப்பதான உத்தரபா(லாம)கத்தையாகவுமாம் (உ) “யஸூரூதொரூதூரஹாமம் உகெரூரூராவியலாஷ்யா-யஸ்ஸ்ருதே ருத்தரம்பாகம் சக்ரேத்ராவிடபாஷ்யா” என்னக்கடவதிறே.

(வேதந்தமிழ்செய்த) வேதந்தமிழ் செய்கையாவது (ங) “எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்றமிழால் செய்தற்குலகில் வருஞ்சடகோபனை” என்கிறபடியே வேதமானால் அதிக்குதாதி(யி)காரமாயிருக்குமாயால் அகிலசேதநர்க்கும் அப்யஸித்து உஜ்ஜீவிக் கை அரிதென்று, ஸர்வாதிகாரமாய்ஸ்ரீவோப ஜீவ்யமுமாயிருக்கும் படி த்ராவிட பாஷா ரூப ஸந்தர்ப்பத்தாலே வேதார்த்தத்தை விஸ்தீகரித்து அருளிச் செய்தாரென்கை. (ச) “வேறென்றும்நானறியேன் வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்” என்றும் (ரு) “அருமறைகள் அந்தாதி செய்தான்” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே.

(மெய்யன்) அருளிச்செய்த தெல்லாம் வேதார்த்தமென்கைக்கடியான ஆப்தியிருக்கும்படி. (எழில்குருகைநாதன்) “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்னுமாபோலே இதுக்கெல்லாம் அடி அவ்வூரில் பிறப்பாய்த்து. [அவ்வூரிலே * ஆதிப்பிரான ஆதிநாதனும் உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வமாய்த்து நடந்து செல்லுகிறது. உபய ப்ரதாநமான வாகாரம் உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வத்தையாய்த்து அவன் நடத்தினபடி. (சு) “நலனிடையூர்திபண்ணி வீடும்பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தருமொரு நாயகம்” என்று தானே அருளிச்செய்தாரிறே.

(எழில்குருகை) நகராலங்காரங்களையுடைத்தாயிருக்கை. அதாவது - குன்றம்பேரல் மணிமாடங்களையும், செம்பொன்மாடங்களையும் மாடலர்பொழில்களையும் சேர்த்தடங்களையும், ஏர்வளங்களையுமு

(க) திவாய்க்ககன் (உ) பரான்குஸூரூடகம் (ங) ரானாகு (ச) கண்ணி தனியன் (ரு) திவாய் தனியன் (சு) திவாய்க்ககக

மூ:—உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்
உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்—உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக் குண்டோ
ஒருபார் தனிலொக்கு மூர். (கடு)

சுராஃ கிழவிவதராயவராவிராயா
தூவ்யஃ கிழவி ஸ்கொவலராயநணகஃ |
கிஃவாவிதூவிவவெடிவடி: வ்யவ்யஃ
கிஃவதூநகூராக்யாவலிவ்யவொகெ. (கடு)

டைத்தாயிருக்குமென்கை. (க)“கட்டெழில் தென்குருகூர்” என்
னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர்
அவதரிக்கையாலே வந்தஅழகாகவுமாம். அன்றிக்கே, எழில் -
ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமாய், ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளாகிற வைஷ்ண
வாலங்காரங்களால் வந்த அழகைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். (எழில்
குருகை நாதன் அவதரித்தநாள்) *ஊரும்நாடும் உலகமும் தம்மை
ப்போலே யாக்கவல்லவர் அவதரித்தநாள். ஸம்ஸாரத்தினிடையிலே
தது(ஃ)த்தாரகரான ஆழ்வார் அவதரித்தாற்போலேயாய்த்து இந்
நாள்களினிடையிலே இந்நாள் நமக்கு நேரப்பட்டதும்; ஆகையால்
இந்தப்பரமஹஸ்யத்தை ‘பாரோரறியப் பகர்கின்றேன்’ என்று
தம்முடைய பரமக்ருபையாலேவெளியிட்டருளினாராய்த்து. (கச)

வைகாசி விசாகத்துக்கு	வைகாசிமாஸத்தின் விசாக நக்ஷ
ஒப்பு ஒருநாள் உண்டோ	த்திரத்துக்கு
சடகோபர்க்கு	ஸ்த்ருஸமான ஒருதினமுண்டோ
ஒப்பு ஒருவர் உண்டோ	நம்மாழ்வார்க்கு
திருவாய்மொழிக்கு	ஸமாநரான ஒருசேதநருண்டோ;
ஒப்பு உண்டோ	திருவாய்மொழி யென்னும் திவ்
தென்	யப்பரந்தத்துக்கு
குருகைக்கு	ஸமாக்ரந்தமுண்டோ;
	ஸுந்தரமான
	திருக்குருகூருக்கும்

ஒக்கும்	ஸமாநமான
ஒரு ஊர்	ஒரு ஊரானது
பார்தனில்	பூமியில்
உண்டோ	கிடைக்குமோ. (கடு)

அவ;-பதினஞ்சாம்பாட்டு; கீழ்ப் ப்ரஸ்துதமான ஆழ்வாருடை
யவும், அவதரித்தருளின தேசகாலங்களுடையவும், அவர் அருளிச்
செய்த திவ்யப்பரந்தங்களினுடையவும் அப்ரதிம வைபவத்தை
ஸ்வகதமாய்ப்பேசி அநுபவிக்கிறார். (உண்டோ வைகாசிவிசாகத் து
க்கொப்பொருநாள்) ஸர்வேஸ்வரனும் அவன் விபூதியும் ஸம்ருத்த
(ஃ)மாம்படி மங்களாஸாவலநம் பண்ணப்பிறந்த திருவிசாகத்திரு
நாளுக்கு ஒப்பாவதொருநாள் உண்டோ? (க) ‘நீ பிறந்ததிருநன்
ள்’ என்னும்படியான அந்நாளும் *க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வ ஜந்
மமான இவர் அவதரித்த இந்நாளுக்கு ஒப்பாகவற்றோ? அங்கு அ
வன் பிறவியில் அக்ருராதிகளான நால்வரிருவரிடே அநுகூலராய்த்
திருந்தினது. இங்கு(உ) ‘தாந ஊஃஷ்ணத:கூரூராத-தாநஹம் த்
விஷத:க்ருராத’ என்று தொடங்கி, ‘க்ஷிவாசி - க்ஷிபாமி’ என்று
அவன் கைவிட்டவர்களையும் (ந) ‘நின்கண் வேட்கை யெழுவி
ப்பனே’ என்னும்படி அவர்களுக்கு அ(வி)பிநிவேசத்தையுண்டாக்க
கும்படி அவதரித்த திவஸமிதே இது.

(உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்) அவதாரமே தொ
டங்கி, *ஸாநாஃ வுஃஷ்ணத:ஷக - ஸடாநாம் புத்தி தூஷகராய்
* வுஃஜ்ஞாந வநவகுண: - ஸுஜ்ஞாநகநபூர்ணராயிருக்கிற
இவருடைய ஜ்ஞாநவைபவத்துக்குஸ்த்ருஸராமவர்களை ஸர்வலோ
கத்திலும் தேடிப்பார்த்தாலும் ஒருவரைக் கிட்டுமோ? அந்ந பா
நாதிகளென்ன, பக்வபலாதிகளென்ன, அம்ருதாதிகளென்ன *
அப்பால்முதலாய் நின்ற அளப்பரிய ஆரமுதென்ன, இவற்றாலே
தா(யா)ரகாதிகளாம்படி யிருக்கிறஸம்ஸாரிகள் தொடக்கமாரூர்,*
நாட்டாரோ டியல்லவொழிந்து நாரணனைநண்ணி (ச)* ‘எல்லம்க
ண்ணன்’ என்று விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியராயிருக்கிற இவர்க்கு ஒப்

10 உபதேசரத்தினமலை, கடு-பா, உண்டோ வ்யாக்யாரம்.

பாகமாட்டார்களிறே, நித்யஸூரிகளை யொழிந்த மற்றையார்க்கு
“பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் அவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோ
ன்றும்” என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நாயனார் அருளிச்செய்
தாரிறே.

அங்ஙனன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு (க) “தெளிவிசம்பு தி
ருநாடு” என்னும்படி பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்காயிறே அத்தே
ஸமிருப்பது. இது (உ) “விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரை
யும் செறுமைப்புல னிவை” என்னும்படி * இருள்தரு மாருலமா
கையாலே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையாயிறே யிருப்பது.
இப்படி யிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பகவதநுபவமே யாத்ரை
யாயிருப்பார் இவர் ஒருவருமேயிறே யுள்ளது. ஆகையிறே ஸு-
தர்ஸமாய்த்து. (ங) “மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசை” என்றும்
(ச) “இனியாவர் நிகர் அகல்வானத்தே” என்றும், உபயவிபூதியிலும்
தமக்கு ஒப்பாரில்லாமையைத் தம் திருவாயாலே அருளிச்செய்
தாரிறே.

இப்படி சடகோப னென்றால் † எல்லார்க்கும் தலைமேலாராய்
இந்நாட்டங்கக் கையெடுக்கும்படி மஹாத்மாவான இவர் அவத
ரித்த இம்மஹாக்ஷத்ரத்துக்கும் இவர்க்கும் ஒப்பில்லாவிட்டால்
இவருடைய வாங்கமயமான திருவாய்மொழிக்கும் இவர் அவதரித்
ததேசத்துக்கும் ஒப்புத்தானுண்டோ வென்ன, அதுவும் இல்லையெ
ன்கிறார் “உண்டோ திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக்குண்
டோ ஒருபார்தனிலொக்கு மூர்” என்று. (உண்டோ திருவாய்மொ
ழிக்கொப்பு) * திருமாலாலருளப்பெற்ற வராய், * திருமாலவன்
கனி யான இவர், மொழிபட்டோடும்” என்னும்படி அநுபவப
ரீவாஹத்தாலே (ச) “அவானிலந்தாதிகளா லிவையாயிரமும்” என்ன
வேண்டும்படி இவருடைய பக்தி பலரத்தாரத்தாலே அவதரித்த
திருவாய்மொழிக்கு தர்ம வீர்ய ஜ்ஞாநாதிகளடியாக வுண்டான
ஹர்ஷ வசநங்களில் அருளிச்செயலில் ஸாரமாயிருக்கிற இதுக்
கொப்பாகவற்றே?; இத்தை யொழிந்தவல்லாதவையெல்லாம் கட

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) தி-வாய்-எ-க-க. (ங) தி-வாய்-க-ச-க.

(ச) தி-வாய்-ச-டு-அ. (டு) தி-வாய்-க-க-க. † எல்லாருத்தலைமேலாய்.

உபதேசரத்தினமலை, கசு-பா, இன்றை வ்யாக்யாரம். 10

மூ;—இன்றைப் பெருமை யறிந்திகையோ யேழைநெஞ்சே
இன்றைக் கென்னெற்ற மெனிலுரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பல்லாண்டு பாடியநம் பட்டர் பிரான் வந்துதித்த
நல்லானியிற் சோதி நாள்.

(கசு)

கூழுவூவாவிவி ராநவ கிடுவெளி
கொவூவூவாவி ஈதிவெது திவாய்யாதி |
வஹுணுமாரவா ஹடவதெதி | வ்யவூதி
ஹூதீகி அஹூதி ஹிரொ திடு-நடுவரவஹை ||

(கசு)

லோசையோபாதி யென்னக்கடவதிறே. ஆகையாலே (க) “அருள்கொ
ண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினான்” என்னும்படி அவரருளாலே அவ
தரித்தது அஸத்ருஸமாயிருக்குமென்றபடி.

(தென்குருகைக்குண்டோ ஒரு பார்தனிலொக்கு மூர்) ஆழ்
வார்க்கு ஒப்பாவார் உபய விபூதியிலும் இல்லாதாற் போலே
இவ்வூர்க்கு ஒப்பாவது ஒருருயில்லையென்கை. பதினெண் பூமியி
லும் தேடிப்பார்த்தாலும் குருகை வளம்பதிக்கு ஒப்பாவதோ ருந
ண்டோ? உண்டாகில் “திருநாடு வாழி தென்குருகூர் வாழி” என்
று அந்நாட்டை ஒப்புச்சொல்லுமத்தனை. (உ) “திருநகரிக் கொ
ப்பாரியுண்டோ வுலகில்” என்னக்கடவதிறே. “ஆற்றில் துறையி
ல் ஊரில் உள்ள வைஷ்ணவம் வாசாமகோசரம்” என்றிறே அருளி
ச்செய்தது.

(தென்குருகை) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானவூர். (ங) “நல்லார்
பலர் வாழ் குருகூர்” என்றும் (ச) “சயப்புகழார் பலர் வாழ்ந்தட
ங்குருகூர்” என்றும் † சொல்லும்படி * பெரிய வண்குருகூ ரான
ஸ்ரீ நகரியிறே. அன்றிக்கே, தெற்கு திக்கிலேயுண்டான தென்னவு
மாம். இத்தால் திருநகூத்திரத்தினுடையவும் திருவவதரித்த
ஆழ்வாருடையவும் திருவாய்மொழியினுடையவும் திருநகரியினு
டையவும் உபமாந ராணித்தயத்தால் வந்த ஆதிக்கயத்தை உபபாதி
த்தருளிஞராய்த்து. இந்த விசாகநகூத்தரத்தான் ராஜ்விதிகளா
ன இக்ஷ்வாகுக்களுடைய (ஃ) ரிஷுமென்று இக்ஷ்வாகுவம்ஸப்ரபவ
ராலே விவக்ஷிதமாகையாலும், (டு) “ஃஷி-ஃஷா-ஃஷெ - ருஷிம்
ஃஷாமஹே” என்னும்படி இவ்வாழ்வார்க்கும் அதுவே ஜம்மர்
க்ஷமாய்த்தது.

(க) கண்ணி-அ. (உ) (ங) தி-வாய்-க-அ-க. (ச) தி-வாய்-க-க-க.

(டு) ர-ஸ்த-

பதவுரை.

ஏழை	சபலமான
நெஞ்சே	மநஸஸே!
இன்றைப் பெருமை	இன்றையதிநத்தினுடைய மஹி மையை
அறிந்திலையோ	அறிந்திலையோ?;
இன்றைக்கு	இன்றையதிநத்துக்கு
ஏற்றமென்னெனில்	மஹிமை யென்னவென்றால்
உரைக்கேன்	சொல்லுகிறேன்;
நன்றி	நன்மையானது
புனை	சேர்ந்திருக்கிற
பல்லாண்டு	திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப் ரபந்தத்தை
பாடிய	பாடியருளினவராய்
நம்	நம்மை உத்தரித்தவரான
பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாரானவர்
வந்து	பரமபதத்தில் நின்று வந்து
உதித்த	அவதரித்த
நல்	விலக்ஷணமான
ஆனியில்	ஆனிமாஸத்திலுள்ள
சோதி நாள்	ஸ்வாதிநக்ஷத்திரம் கிடாய். (கசு)

பதினாறம்பாட்டு.— இனிமேல் “ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்” என்னும்படியான ப்ரபாவத்தை யுடையாரான, பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பெருக்க அஞ்சுபாட்டாலே அருளிச்செய்வதாகக் கோலி, அதில் இப்பாட்டிலே திருப்பல்லாண்டு முகத்தாலே ஜகத்தை உஜ்ஜி விப்பித்தருளின இவர் அவதரித்தருளின ஆனிதனில் சோதியினுடைய அதிசயத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (இன்றைப் பெருமையறிந்திலையோ ஏழை நெஞ்சே) கீழ்ச்சொன்ன திருநக்ஷத்ரங்களுக்

கும்|இந்தத்திருநக்ஷத்ரத்துக்கும் வாசியறிபாமல் அவற்றிலேசா பலம்பண்ணிப்போருகிற மநஸஸே! அவர்களிலும் இவர்க்கு, *உந் வத பரமானுவேவாட்டை வாசியுண்டானால், அதின்பெருமையும் அவ்வோபாதி வாசியுண்டென்று அறியவேண்டாவோ?; அறியாமைக்கு ஹேது உன் ஏழைத்தனமிறே. ஆகில் இன்றைக்கு இதுக்கேற்றம் என்னென்பாயாகில், இதின்நெடுவாசியறிந்திருக்கிற நான் சொல்லக்கேள்.

(நன்றியித்யாதி) அதாவது: “அகாலகால்யமான தேசத்தில் அஸ்த்தானே ப(ஊ)யஸங்கிகளான* அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரத மங்களாஸநம் பண்ணப்படுகிற வஸ்து, கவிஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே எதிரம்பு கோப்பாரா யிருக்கிற ப்ரதிகூலர் நடுவே அதி ஸுகுமாரமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடனே சக்ஷார் விஷயமாகத்தோன்றி யருளுவதே” என்று வயிறுபிடித்து, ஆனைமேல் கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, அத்தலைக்கு அதிசயமாம்படி திருப்பல்லாண்டுபாடின நம்முடையநாதரான பட்டநாதர் வந்து அவதரித்த விலக்ஷணமான ஜ்யேஷ்டமாஸத்தில் ஸ்வாதி நக்ஷத்ரமாய்த்து. ஆகையால் ஸர்வாதிசயமான இதின் வைபவத்தை அறிந்து ஆதரிப்பாயாக.

(நன்றிபுனை) என்று - நன்றியைப் புனைந்திருக்கிற பல்லாண்டென்னுதல்; நன்றியை அங்குத்தைக்குப் புனைகிறபல்லாண்டென்னுதல். “நான்மங்கலமாதலால்” என்றும், (க) “பல்லாண்டென்று காப்பிடும்” என்றும்சொல்லக்கடவதிறே. புனைதல்-பந்தி(வ்ய)த்தல். (பட்டர்பிரான்) என்கையாலே பரஸ்வரூபத்தை இதரநிரஸந பூர்வகமாக ஸ்தாபித்தபடி சொல்லிற்று. “பல்லாண்டுபாடிய” என்கையாலே-திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப்பரிந்து நோக்கினபடிசொல்லிற்று. இத்தால் ஸர்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிக ளெல்லாம் ஆழ்வாராதீ(ய)நமென்றதாய்த்து. (கசு)

மூ:—மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த ஆனி தன்னில் சோதியென்றாலாதரிக்கும்—ஞானியருக் கொப்பொருவ ரில்லையில் வுலகுதனி லென்று நெஞ்சே எப்பொழுதும் சிந்தித் திரு. (கள)

ஊடாயிவொடியஊக்யுயிஸூகூராவலம்
ஸூகீம் யசூகூரஊயாயிஊஊராயிஊயுதே
வெஷாஊவஸூயிஸூயாயிஊயுதே
விஊயிஸூயாயிஊயுதே ॥ (கள)

பதவுரை.

நெஞ்சே	ஓ மகஸ்ஸே!
மா	பெரிய
நிலத்தில்	பூமியில்
முன்	முன்னே
நம்	நமக்கு ஸ்வாமியான
பெரியாழ்வார்	பட்டர் பிரானானவர்
வந்து உதித்த	எழுந்தருளி யவதரித்த
ஆனி தன்னில்	ஆனிமாஸத்தில் வந்த
சோதியென்றால்	ஸ்வாதி நக்ஷத்ரமென்று சொல்லில்
ஆதரிக்கும்	கொண்டாகிரி
ஞானியர்க்கு	ஜ்ஞானிகளுக்கு
ஒப்பு	ஸமாநரானவர்
இவ்வுலகுதனில்	இந்த லோகத்தன்னில்
ஒருவரில்லை	ஒருவரும் கிடையாது;
என்று	என்றிப்படி
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலங்களிலும்
சிந்தித்து இரு	அவர்களையே அநுஸந்தித்துக் கொண்டுபோரு. (கள)

வ்யா.-பதினேழாம்பாட்டு.— இனி இத்திருநக்ஷத்ரமென்றால் இதினேற்றமறிந்து ஆதரிக்கும் ஜ்ஞானிதாக்களினுடைய உபமாந ராஹித்ய முகத்தாலே இதின் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த) இந்த மஹாப்ரு

திவிடிலே நம்முடைய ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணமாய்ப்பிழர்வஜராய் வந்து அவதரித்த. அவதரிக்கும்முடைய பெருமைக்கு ஈடாய்ப்படியாய்த்து, 'நம்பெரியாழ்வார்' என்றும் 'நம்பட்டர் பிரான்' என்றும் இவர்க்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான பா(ஊ)வபந்த மிருக்கிறபடி. (வந்துதித்த) தம்முடைய ஸத்தாதிகளையன்றிக்கே நம்முடைய ஸத்தாதிகளும் மங்களாஸாஸநத்தாலேயாய்ப்படி அதைத்திருப்பல்லாண்டு முகேந வெளியிட்டு, தம்முடைய யாத்ரையே நமக்கு எல்லார்க்கும் யாத்ரையாக்கி நடத்திப்போருமவர் வந்தவதரித்த.

(ஆனி தன்னில் சோதியென்ற லாதரிக்கும்) இப்படி மங்களாஸாஸந பரமான இவர் அவதரிக்கையாய்த்து இத்தை ஆதரிக்கைக்கடி. அல்லாத திருநக்ஷத்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரேஷ்டரான இவர் அவதரித்த ஜ்யேஷ்டமாஸத்தில், ஸ்வாதியாகி வித்திருநக்ஷத்ரமென்றால், மேல்விழுந்து ஆதரிக்கும் ஜ்ஞானிதாக்களுக்குஸதருஸராவாரில்லை. (ஆதரிக்கும் ஞானியர்க்கு) ஆதரியாத அஜ்ஞவராப்பாகவல்லர்களோ; ஜ்ஞானிதாக்கள் வைபவமறிந்து ஆதரிக்கையிறேஜ்ஞான(ஹ)பலம். (ஒப்பொருவரில்லையில்வுலகுதனில்) பாரந்த வுலகமான இஜ்ஜகத்தெல்லாந்தேடிப்பார்த்தாலும் மங்களாஸாஸநபரர் மாஹாத்மயமறிந்து ஆதரித்துப் போரும் மஹாத்மாகளுக்கு உபமாநமாவார் ஒருவருமில்லை. உண்டாகில் அவ்வுலகிலேயாய்த்துள்ளது. அவர்கள் தாம் திவ்யஜ்ஞானோபபந்நராயிறே யிருப்பது. ஆகையால் மங்களாஸாஸநபரர் வாசியறியுமவர்களை அறிந்து ஆதரித்துப்போருவர்களிறே. இப்படியாகையால் இங்கு இவர்களுக்கு ஸமாநரில்லையென்று,

(நெஞ்சே எப்பொழுதும் சிந்தித்திரு) ததீ(ஶீ)ய வைபவா பிஜ்ஞமான நெஞ்சே! இப்போது நான் சொன்ன அர்த்தம்கிட்டு வது ஒன்றன்றென்று ஸர்வகாலத்திலும் புத்திபண்ணிப்போரு; கிட்டாததொன்று கிட்டுமென்று †இச்சிக்கவேண்டா. இத்தால்ஆழ்வார்க்கு ஒப்பில்லாதப்போலேயாய்த்து இவர்களுக்கும் ஒப்பில்லாதபடி.

† ப்ரமிக்கவேண்டா.

ஞச உபதேசரத்தினமலை, கஅ-பா, மங்களாசாசனம் வ்யாக்யாரம்,

உபதேசரத்தினமலை, கஅ-பா, மங்களாசாசனம் வ்யாக்யாரம், ஞச

மூ:—மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்க ளார்வத்தளவு தானன்றி—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்.

(கஎ)

ஊகெஷ்ஜீஷ்ஷயஸாஸநஜம்ஹநா
ஸாஸாஸநெநவயிகாவிர்யதாயடிவ்யு |
ஊபெஸாஸ்யுபெஸியொவவஃ வரதீத
ஸாழ்வாஸிதி †வ்யவவ்யுதெததணவநாஸி ||

(கஅ)

இவ்வாழ்வார்தாம் * ஞாநச்சுடர் விஷயத்திலே நீரா
ட்டி, பூச்சுட்டி, காப்பிட்டாற்போலே, பெரியதிருமலை நம்பியும்,
(க) *சுமந்து மாமலர்நீர் சுடர்தூபங்கொண்டு" என்னும்படி *எழில்
கொள்சோதி விஷயத்திலே * ஒழிவில்காலத்தில்படியே, அடி
மைசெய்து போருகையால் அவருடைய சோதியே இவர் அவதா
ரத்துக்கு அநுரூபமான சோதியாய்த்து. அவ்வளவுமன்றிக்கே,
(உ) "தூணயதனூடரியாய் வந்து தோன்றி" "ஜ்ஜஹம்-ஜ்வலந்தம்"
என்னும்படியாய், அவர் திருவாராதநமாய்ப் போருமவர்க்கும்
சோதியிறே. ஸ்வாநி நகூத்தரந்தான் தேவகணமாய் ஜ்யோதிருப
மாயிறே யிருப்பது. (ங) "தெனூசாயா ஸாஜிகலெ கிலகஜெய-மெ
ஸாயவெ ஸாஸிவகெஷஸு-கெ ஸாயெயுலயொமெ வணிஜஸு-கா
ணெ ஊததீய்யூரம் ஸா-கெ | லெவாரெ ஸு-கெஷகநககஸி
வ-ஸஹாரஹெகொஜ-நிஸா - த்ரேதாயா மாதிகல்பே கில
கமலயுகே மாதவே மாஸிபகேஷ ஸக்லே ஸாத்யேசயோகே வணிஜ
ஸ-கரணே பூததித்யாம்மருத்பே | மந்தேவாரே ப்ரதோஷேகநக
கசிபு ஸம்ஹாரஹேதோர் ஜிதித்வா" என்னக்கடவதிறே. இது
வும் முப்புரியுட்டின திருநகூத்தரமாயிருக்கும்;

(க) தி-வாய்-க-உ-எ. (உ) தி-மொ-க-க(1)-டு. (ங)

† வ்யவவ்யு.

பதவுரை.

மங்களாசாசனத்தில்

எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸ
நம் பண்ணுகையில்

மற்றுள்ள

இன்னுமிருக்கிற

ஆழ்வார்கள் தங்கள்

ஆழ்வார்களுடைய

ஆர்வத்தளவுதான் அன்றி

ப்ரீதியினளவன்றிக்கே

பொங்கும்

வ்ருத்தி(யு)யடைந்திருக்கிற

பரிவாலே

ப்ரீதியாலே

வில்லிபுத்தூர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக

ரான

பட்டர்பிரான்

பட்டநாதரானவர்

பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்

பெரியாழ்வாரென்கிற திருநாமத்

பெற்றான்

லபி(னி)த்தார்.

(கஅ)

வ்யா;-பதினெட்டாம்பாட்டு. மங்களாஸாஸநத்தில்மற்றுண்டான
ஆழ்வார்களுக்கும் இவர்க்கும் உண்டான ரெடுவாசியாலே பெரி
யாழ்வாரென்னும் திருநாமம் இவர்க்கு உண்டாய்தென்று தந்மு
கேந வுண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசா
சநத்தில்) என்று தொடங்கி அதாவது: மங்களாஸாஸநத்தில்
வந்தால் இவரையொழிந்தமற்றையாழ்வார்கள் தங்கள் ப(உ)க்தியி
னளவன்றிக்கே ஸம்ருத்த(உ)மானபகவத்ஸ்நேஹத்தாலேஸ்ரீவில்லி
புத்தூரைத் தமக்கு நிருபகமாகவுடைய பட்டநாதரான இவர் பெ
ரியாழ்வாரென்னும் திருநாமத்தை லபித்தாரென்கை. இப்படியி
றே இவர் பேர்பெற்றது. மங்களாஸாஸநமாவது:-அத்தலையில்
ஸௌகுமார்யமடியாகத் தன்னை அழியமாறியும்அங்குத்தைக்கு அதி
ஸயங்களை ஆஸாஸிக்கை. *வ்யா-தாதீஸயா யாயகக-பரகதா
தீஸயா தாயகத்வமிறே ஸ்வரூபம்; "சேஷிக் கதிசயத்தை
விளைக்கை சேஷபூகனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்" என்றி
றே அருளிச்செய்தது. *மயர்வற மதிநல மருள ப்பெறுகை முத
லான இவ்வாகாரங்கள் ஒத்திருந்தாலும் ஸ்வரூபானுரூபமான

௫ அபதேசரத்தினமலை, கஅ-பா, மங்களாசாசனம் வ்யாக்யாரம்
மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையில் வந்தால் இவர் அதிஸயித்திறேயி
ருப்பது.

(ஆழ்வார்கள் தங்களார்வம்) (க) “அதனில்பெரிய என்னவா” என்
று, தத்வதர்யத்தையும் விளாக்கொலை கொள்ளும்படி ஆசை பெரி
தாயிறே யிருப்பது. அந்த அவா அறும்படியான அநுபவத்தை
யிறே அவர்கள் அபேக்ஷித்தது. “அபிவிவேசமபோவது அநுபவ
த்தாலே; ஸத்தா ஸம்ருத்திகள் தர்ஸநாநுபவகைங்கர்யங்களாலே”
என்னும்படியிறே அவர்கள் தங்கள் ஆர்வமிருப்பது ஆகையால்
அவர்களுக்கு அது காநாசிக்கமாயிறே இருப்பது. இப்படி ஸ்வ
ஸம்ருத்தியை அபேக்ஷித்துப் போருகிறவர்கள் பக்தியின் அளவ
ன்றிக்கே இவையெல்லாம் இவர்க்கு மங்களாஸாஸநத்தாலே யெ
ன்னும்படி பாஸம்ருத்தையகரமாயிறே இவருடைய பக்திபுகர்
ஷமிருக்கும்படி.

(பொங்கும் பரிவாலே) மேல்மேலெனப்பெருகிவருகிற ஸ்ரே
ஹத்தாலே. அதாவது : (உ) “அன்பே பெருகும்” என்றும், (ஈ)
“என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு” என்றும், (ச) “வெண்ணா
டுவாராஃ-ஸ்ரேஹாமேபரமஃ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆஸ்
ரயத்தளவன்றிக்கேகரைபுரண்டாய்த்து இவருடையகாதல்தானிரு
க்கிறபடி. (ரு) “சோராத காதல் பெருக்கழிப்பால் தொல்லைமா
லையென்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பாண்மை
யன்றான்” என்னக்கடவதிறே. மாணுக்கு சேரான மாவிறே இவ
ரது. ஸர்வாதிகனுக்குஸத்ருஸமான ப்ரேமாதிக்யமென்றபடி. இனி
இப்ப்ரேமாதிக்யத்தாலே வந்தநாமாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

(வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வா ரென்
னும் பெயர்) இவர்க்கு இவ்வபி (வி) நிவேஸத்துக்கு எல்லாம்
அடி இவ்வூரில் பிறப்பாய்த்தது. (க) “ஆராத காதல் குருகூர்ச்சட
கோபன்” என்னுமபோலே. (வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான்) இவ
ருடைய க்ராம குலாதிகள் இருக்கிறபடி. (எ) “வில்லிபுத்தூருறை
வான்” என்றிறே அவனுக்குநிருாகம். “விஷ்ணுசித்தன்” என்றும்

(க) தி-வாய்-௪௦-௪௦ ௪௦ (உ) பெரி-திருவ-அ. (ஈ) உ-திருவ-௪௦௦.
(ச) உத்தர-ரா-௪௦-௪௦. (ரு) இரா-தூ-௪௦. (சு) தி-வாய்-௨-௪-௪௪
(எ) நா-தி-௫-௫.

உபதேசரத்தினமலை, கக-பா, கோதிலவாம் வ்யாக்யாரம். ௫௯

மு:—கோதிலவா மாழ்வார்கள் கூறு கலைக்கெல்லாம்
ஆசி திருப்பல்லாண் டானதுவும்—வேதத்துக்கு
ஒமென் னுமதுபோ லுள்ளதுக் கெல்லாஞ் சுருக்காய்த்
தான்மங்கல மா தலால்.

(கக)

சுந்யஸ்யலக்ஷுநிவஹஸ்யுநிவஸ்யுநாநா
வெக்தூதாஜிநிவஸ்யுநாஜிராலீத |
தூதாஸம்ம வாதயாலிஷம்மொநா
ராவாஃநம் ப்ரணவவநிவிவாஃராவா ||

(கக)

(க) “கோயிலில் வாழும் வயிட்டணவன்” என்றும் சொல்லுகிறபடி
யான இவர்க்கு (உ) “விஷ்ணுநாவ்யவபெஷ்யு-விஷ்ணுநாவ்யபதே
ஷ்டவ்யம்” என்கிறபடியே எல்லாம் அதுவேயாயிருக்கை. (பட்
டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்) ஸர்வேஸ்வ
ரனுடையஸ்வஸ்மாந்பரத்வத்தைஸாதி (யி) த்து, பேர்பெற்றதற்கு
மேலே அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குக்கலங்கி மங்களாஸாஸ
நம் பண்ணுகையாலே பேர்பெற்றது இதுவாய்த்தது. இவருக்கு
மங்களாஸாஸநம் நித்யமாகையாலே நிலைநின்ற திருநாயம் இதுவே
யாய்த்திறே.

(கஅ)

பதவுரை.

கோது இலவாம்
ஆழ்வார்கள்
கூறு
கலைக்கு எல்லாம்

திருப்பல்லாண்டு

ஆதியானதுவும்

வேதத்துக்கு
ஓம் என்னுமது போல்
உள்ளதுக்கெல்லாம்
சுருக்காய்

தான்மங்கலமாதலால்

அஸாராம்ஸமேயில்லாமற்படி
ஆழ்வார்களானவர்கள்
அருளிச்செய்த
ஸாஸ்த்ர ரூபமான திவ்ய ப்ரபந்
தங்களுக் கெல்லாம்
திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப்
ரபந்தமானது
முதலிலே அதுஸந்தேயமாயிரு
ப்பதுவும்;
வேதங்களுக்கு
ப்ரணவம்போலே
உள்ள அர்த்தங்களுக்கெல்லாம்
ஸங்க்ரஹமாய்க்கொண்டு
தான்மங்களரூபமாயிருக்கையினு
லாயிற்று. (கக)

(க) பெரி-தி-மொ-௫-௪-௩.

(உ)

வ்யா:—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இனி இவருடைய திவ்ய ஸூக்தியான திருப்பல்லாண்டினுடைய ஸகல திவ்யப்ரபந்த ப்ரா த(19)ம்ய நிதாங்கதந முகத்தாலேஇதினுடைய வைபவத்தைஸத்ரு ஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (கோதிலவாம்) என்று தொடங்கி. கலைக்குக் கோதாவது: கதா(19)ந்தர ப்ரஸ்தாவம். அதில்லையாய்த்து, *தீதிலந்தாதி யான இவர்கள் திவ்யஸூக்திகளுக்கு, “ராமாயணம், நாராயணகதை” என்றுதொடங்கி அவற்றினுடைய தோஷாஹித்யமும் இவற்றினுடைய தோஷராஹித்யத்தையும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே உபபாதித்தருளிற்றே.

அன்றிக்கே, கோதில்லாமை ஆழ்வார்களுக்கு விசேஷணமா னபோது, அவனுடைய க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பான ஸ்வ யந்ர ரூபாத்யுபாயாந்தரகந்த(20)மாதல், ப்ராப்யத்வரையில் கண்ணழிவாதல் இல்லாதவர்களென்றபடி. கண்ணழிவுண்டானால்காண மாட்டார்களிறே. கோதில்லாத காதலையுடையவர்களிறே இவர்கள்தாம். (ஆழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்) இப்படி நிர்ந்தோஷ ப்ரமாணமாய், * பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டரான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த (க) “ஞானக்கலைகள்” என்றும், “அத்பாத்தம் வித்யை” என்றும், சொல்லும்படியான திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம்.

(ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும்) ப்ரதமப்ரபந்தம் திருப்பல்லாண்டானதுவும்; அல்லாத திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில், இது ஆதியானதும் என்பேரலவென்னில், (வேதத்துக்கித்யாதி) (உ) “பூணவாஜி” (19) “வெசா:” (19) “ஹாரபூலவா வெசா:” “வாஜ்யம் பூணவம் ஸ்வ-0” “ப்ரணவாத்யா ஸ்ததாவேதா:” “ஓங்கார ப்ரபவா வேதா:” “வாங்கமயம் ப்ரணவம்ஸர்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணவம்ஸர்வவேத ஸங்க்ரஹமாய் (ச) “ஹாரபூல ஸஜ்ய - ஓங்காரஸ்சாத ஸப்தஸ்ச” என்று தொடங்கி, “தவ்யாநூஜெகாவஹை - தஸ்மாந்மாங்களிகா

வுபெள” என்றும், (க) “கஜகி ஹவதொ நாராயணவ்யுபூரணாயநா ரகாரஜிஜயதாங்க்ஹாஜிஜெம் 20 நக்யுக்டி-அஇதியகவ தோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாந மகாரமபிதததாம் கிந்நாமமங்களம்நக்ருதம்” என்றும் ஆதியிலேசொல்லப்படுகிற மங்களாசரணத்தையு முடைத்தாயிருக்கையாலும், (உ) “யவெசாஹை ஸ்வரஃப்ரோக்த:” என்று வேதத்துக்கு ப்ரணவம் ஆதியாயிருக்குமாபோலே, இதுவும், (19) “வ்யூஷ்ய ஸூஷ்டொணாரஹவ்ய - ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம்” இத்த்யாயில் ப்ரதிபாதிக்கிற அகில ப்ரபந்ததாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே அருளிச்செய்கையாலும் “பல்லாண்டி பல்லாண்டு” என்று தொடங்கி, “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” என்று எங்கும் மங்களமா யிருக்கையாலும் இப்படி ஸங்க்ரஹத்வ மங்களத்வங்களாலே இதுவும் அருளிச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கக்குறையிலில்லை.

இன்னமும் ப்ரணவாதியான திருமந்த்ரம் ப்ராப்யப்ரதாநமாயிருக்குமாபோலே தத்விவரணமான இதுவும் ப்ராப்ய ப்ரதாநமாயிருக்கும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, தத் வைபவ ப்ரதிபாதகமான அருளிச்செயல்களுக்கும் ஆத்யந்தாநுஸந்தாந க்ரமத்தாலே ரக்ஷக முமாயிருக்கும். (ச) “ஹூஷ்டொண:வரணவம் காய-ஹாரஹாவநெஷுவவஹை | ஸூவக்யுநொஹைதம் வஹை-வாஹூஷ்டிஸ்ய-தெ - ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தேச ஸர்வதா | ஸ்வத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஸீர்யதே” இன்னுமா போலே. இத்தால் இவர் ஆழ்வார்களில் ப்ரதாநமாயிருக்குமா போலே இவர் ப்ரபந்தமும் அருளிச்செயலில் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

பாவின் இன்னிசை பாடித்திரிகிற வாங்மாதுர்ய முண்டிறே யிவர்க்கு. (க) “நம்பியென்றக்கால் அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என்நாவுக்கே” என்னக்கடவதிறே. (எதிராசராமியர்கள்) யதிகளுக்குநாதரான எம்பெருமானார்.

இப்படி ஏற்றத்தை யுடையரான இவர்கள் மூவரும், (வாழ்வாக வந்துதித்த) ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸம்பத்தாகத் தோற்றின ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸம்பத்தாயிருப்பாரும், ஸாத்விகஜநஸம்பத்தாயிருப்பாரும்மாயிறே இவர்களிருப்பது. (உ) “வகூஹா ஹரணாஜீரய-மூழ்-வகுளாபரணங்கரியுக்கம்” என்றும்(ங) “மேவினேனவன்பொன்னடி” என்றும் (ச) “மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்” என்றும் இவர்கள்தான் ஆழ்வார்க்குச்ச(உ)ரணபூகராயிருப்பார்களிறே. அவ்வளவுமன்றிக்கே, *பொன்னடியைமேலியேந்தினியபாதுக மாயிருக்கிற இவர்களைப் பாதரேகாஸமராகவும் பாதரக்ஷா ஸமராகவுமிறே †பரிவர் சொல்லிப்போருவது. ஆகையாலே(ரு) “பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன்” என்றருளிச்செய்தார். பொன்னடியாகவிறே வாழ்வுண்டாவது. இப்படி மூவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தாய் வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை வர்த்தி (யி-ஆ) ப்பிக்கைக்காகவாய்த்து அவதரித்தது.

ஏவம்விதமான இவர்களுடைய, (மாதங்கள் நாள்கள் தம்மின் வாசியையும்) இப்படி ஜகத்துக்கெல்லாம் வாழ்வாகிறதை யுண்டாம்படி அவதரித்த இவர்களுடைய மாஸங்களினுடையவும் நக்ஷத்ரங்களினுடையவும். வைலக்ஷண்யத்தை. (இந்த உலகோர்க்குரைப்போம்யாம்) இந்தஜகத்திலுண்டான மந்தமதிகளும்† (மதியாரும்) ஆண்டாள்தொடக்கமாறார் அவதரித்தருளின இந்நாள்களின் ஏற்றத்தை அறியும்படி இதின் வாசியறிந்த நாம் அவர்கள் அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகச் சொல்லக்கடவேயாம். சேதநருடைய அவிதேயதையைக்கண்டு விடாமல் அறியாதன அறிவிக்கை - ஆசார்யக்ருத்யமிறே. (உக)

† பெரியவர்

† குண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

(க) கண்ணி-க.

(உ) வை-ஸ்த உ.

(ங) கண்ணி-உ.

(ச) ரா-நா-க.

(ரு) தி-நா-ரு.

(க)

மூ.—இன்றே திருவாடிப்பூர மெமக்காக அன்றேன்ங் காண்டா ளவதரித்தாள்—குன்றாத வாழ்வான வைகுந்த வான்போகந் தன்னையிகழ்த்தி ஆழ்வார் திருமகளாராய். (உஉ)

ராலெஸு-உளபு-யஜெஸு-நிகா-விலெஷா
மொஹாத்ரவலு-வகத-ரஸு-ரக்ஷி-த-ரு-ந-
வொ-மா-ஸு-பார-வ-பா-ந-வ-கு-நி-த்யா-ந-
வ-டெ-ஸு-ர-ஸு-ஜ-ஹி-தா-ஹி-தா-வ-நீ- || (உஉ)

திருவாடிப்பூரம்

ஸ்ரீமத்தான ஆடிமாஸத்திலுள்ள பூர நக்ஷத்ரமானது

இன்று

இன்றைய தினம்;

ஓ

ஆஸ்சர்யம்;

(இந்த தினத்தில்)

ஆண்டாள்

ஆண்டாளானவள்

குன்றாத

க்ஷிபிஷ்ணுவாகாத

வாழ்வான

வாழ்வையுடைய

வைகுந்தம்

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள

வான்

மஹத்தான

போகந்தன்னை

போகத்தை

இகழ்த்து

இழந்துவிட்டு

இங்கு

இந்தலோகத்தில்

ஆழ்வார் திருமகளாராய்

ஆழ்வார்களுடைய பெண்பிள்ளையாக

எமக்காகவன்றே

நம்முடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமன்றே

அவதரித்தாள்

திருவவதாரம் பண்ணினார். (உஉ)

வ்யா.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்னமூவரினும் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களினும் அதி(யி)கையான ஆண்டாளுடையவைபவத்தை மூன்றுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராக ஆரம்பித்து அதில் இப்பாட்டில் ஸ்வாநுபவத்தையும் ரெகிழ்த்து அஸ்மது ஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆண்டாள் அவதரித்தருளின திருவாடிப்பூரம் இன்றேவென்று † (அதிகசயித்து) அதிலேபடிபட்டருளுகிறார்.

† குண்டலிதமதிகம்.

மு — அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்—பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தானை ஆண்டானைப் பத்தியுடன் நானும்
வழுத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து. (உச)

வம்ஹீயஸு: பூணயதொ ஹமவக்யுஜஸு
உஸூ நாகுண ஹபாகுஹவஸஜாகாடி |
ஹகூநகூந நிஜமஹெணா கிவதக் கானா
வா: ஹெவிவகூ வரிதஹ ஹஜவிதூமொடி || (உச)

தாய்மார்க்கறே ஸ்வஸுதாதிகள் ஸந்திதா(யா)ந்தில்இரக்கம் பிற
ந்து இப்படியாவது. ஆகையால் பெண்பிள்ளையாய் அவதரித்தமெய்
ப்படியிருக்கிறபடி.

(ஆண்டாள் பிறந்த) பிறந்தவருடைய பெருமையி துவாவதே.
உலகுடைய நாய்ச்சியாரிதே உலகத்திலே வந்தவதரித்தது. (பிற
ந்த)(க) “கூனும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றிறே இவள் பேச்
சிருப்பது. பெற்றவர்களும் பிறந்தவர்களும், வெவிதா, வெஸு-தா-
மேபிதா, மேஸு-தா” என்னுமாபோலே, (உ) “ஒருமகள் தன்னையுடை
யேன்” “பட்டர்பிரான் கோதை” என்றிறே இருவரும் பணிப்பது.
(பிறந்த திருவாடிப்பூரத்தின் சீர்மை) இவள் பிறக்கைக்கு அடியிறே
சீர்மையுண்டாய்த்து இதுக்கு; இப்படியான இதின்சீர்மை கீழ்ச்
சொன்னநாள்களில் ஒருநாளைக்குத் தானுண்டோ? ஏனிப்படியாவ
தென்? இல்லையாவென்னில் (மனமே உணர்ந்துபார்) இவற்றின்வாசி
யறிகைக்குப்பரிசுரமானமனஸே! மேலெழுவன் றிக்கே உள்ளுறவோர்
ந்துணர்ந்து பார்.

(ஆண்டாளுக்குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு) ஸர்வலோக
நிர்வாஹியையான ஆண்டாளுக்கு ஸர்வமுண்டாகில், இதற்கும்
ஸர்வமுண்டென்கை. “அவளினுங் காட்டில் விஞ்சினகூமா
தயாதி குணங்களையும் நாவால் தொகைக்கவொண்ணாத அழகை
யும் உடையளாய்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் அவ
ளுக்கு ஒப்பில்லாதாப்போலே இதற்கும் ஒப்பில்லையென்று கருத்து

(க) நாதி-40-ச.

(உ) பெரி-15-ச.

பதவுரை.

அஞ்சு குடிக்கு

ஒருசந்ததியாய்
ஆழ்வார்கள் தம்செயலை
விஞ்சிநிற்கும்
தன்மையளாய்
பிஞ்சாய்
பழுத்தானை
ஆண்டானை
பத்தியுடன்
நானும்
மனமே
மகிழ்ந்து
வழுத்தாய்

அஸ்தானேபயஸங்கிகளான வேயர்
குலத்தில்
அத்விதீயமான ஸந்தாநமாய்
ஆழ்வார்களுடைய வ்யாபாரங்களை
அகிக்ரமித்திருக்கிற
ஸ்வபாவத்தை யுடையளாய்
சிறிய பருவத்திலேதானே
பரமபத்தியுடையதான
ஆண்டானை
பத்தியுடனே
தினந்தேயும்
ஒ மருஸஸே!
களிப்புறும்
மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவாய்.

இருபத்துநாலாம்பாட்டு;- ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் அதிசயித
வைபவத்தை யுடையளான ஆண்டானை ஹர்ஷத்துடனே ஸ்துதி
யென்று தம்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார், (அஞ்சு
குடிக்கொரு சந்ததியாய்) என்று; அதாவது (க) “வஹாநஸீஜி
கூஹவாணவாநாடி - ஸந்தாநபீஜம் குருபாண்டவாநாம்” என்று
பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரிசுதித்து ஒருவனும் ஸந்தாநபீஜமா
றாப்போலே இவளும் ப்ரபந்ரகுலமான ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும்
திருமகளாம்படியான ஒருமகளாயிருக்கை. இவள்தான் ஜ்ஞாந ஸந்
தாந ப்ரஸுஹைதயாகையாலே “குலமகள் கோதை” என்றிறே
கூறிவைத்தார்கள், அன்றிக்கே, அதிதகாலங்களில் அபாதாநங்களு
க்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணும்படி அஸ்தானேப(ஹ)யஸங்கிகளான
பட்டநாத குலத்துக்கு அத்விதீயமான ஸந்ததியாயிருக்கை.
(உ) “ஹமவக்யுஜஸு உஸூநாகுண ஹபாகுஹவஸஜாகா - பக
வத்யஜஸ்ரமஸ்தாந ரகூண பயாகுல வம்ஸஜாதா” என்றிறே ஆ
சார்ய பௌத்ரருடைய திவ்ய ஸூக்தியும். இவளும் (கூ) “அன்றிவ்

(க)

(உ)

(கூ) திருப்பாவை-உச.

வுலகமளந்தா யடிபோற்றி” என்று தொடங்கி, அதீத காலங்களில் அபதாநங்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினாளிறே. இவளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகக்கடிக்குடிப்பிறப்பிறே இக்குடிக்கு அஞ்சுகுடி யென்றாய்த் து நிரூபகம்.

(ஆழ்வார்கள் தஞ்சையிலே விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்) அதாவது: மங்களாஸாஸநத்தில் வந்தால்தமப்பனாரோடொத்து, ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளில் வந்தால் ஆழ்வார்கள் பதின்மரிலும் விஞ்சியாய்த் திறே இவளிருப்பது. இவள் தனக்குப்பதின்மருடையபக்தியும் ஸ்தீரீதநமாய் வருகையாலும், இன்னமும் ஆழ்வார்களைப் போலே பக்த்யவஸ்தாகார்யமானஸ்தீரீதவத்பா(ஊ) விக்கவேண்டாதே தானான தன்மையையுடையளாகையாலும் அவர்களில் அதிசயிதமா ன பக்த்யாதி ஸ்வபாவங்களை யுடையளாயாய்த் து இவளிருப்பது. அதாவது: ஆழ்வார்களைப்போலே ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே நோன்பு நோற்கை, மடலூருகை தொடக்கமான அநந்யோபாயத்வப(ஊ)ஞ்ஜகமானவ்யாபாராதிகளாலன்றிக்கே காமனைக்குறித்தது (க) “பேசுவதொன்று ண்டிங் கெம்பெருமான்” என்றும், (உ) “உன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன்” என்றும் (ஈ) “தொழுது முப்போது முன்னடி வணங்கி” என்றும் அவனைப் பரதேவதையாக எண்ணி, அவன் காலிலே வீழ்ந்த இந்த அநந்ய தைவத்வப(ஊ)ஞ்ஜகமான இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி அவர்களிற் காட்டில் விஞ்சியிருக்கிற நிலையின்ற ஸ்வபாவமென்கை.

(பிஞ்சாய்ப் பழுத்தானே) அதாவது: லோகத்தில் ஒன்று பவிக்கும்போது (ச) “மஹவுகாரணடி வஹு - பலஸ்ய காரணம் புஷ்பம்” என்னும்படி பலகாரணமான புஷ்பமாய், பின்பு பிஞ்சாய், அநந்தரம் காயாய், இப்படி சிலநாள்சென்றாலாய்த் துபக்வ(ஊ) பலமாவது. அங்ஙனன்றிக்கே அபக்வமான பிஞ்சு, தானே பக்வ பலமாமபோலே யாய்த்து இவளுடைய பரிமாற்றமும், அதாவது-பாபக்தி பாஜ்நாந பரமபக்திகளாய் க்ரமத்திலேபரிணதையா ம்படியான * ஞாநங்கனிந்த நலமானபரமபக்தியானது அறிவு

(க) நா-தி-க-எ.

(உ) நா-தி-க-க.

(ஈ) நா-தி-க-க.

நடையாடாத பர்வத்திலே யாய்த்து இவள்பரிபக்வையானது அதாவது: ஸஹஜபக்தியானது அப்போதாய்த்து ஸ்புரித்ததென்கை அறிவுக்கு அடைவில்லாத அஞ்சு பிராயத்திலே யாய்த்து திருப்பாவை இவளுக்கு முகஞ்செய்தது. அஞ்சு பிராயத்திலே பெண்பிள்ளை ஜல்பித்ததுக்கொரு பொருளுண்டோவென்று அநந்தாழ்வார். (க) “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில” இதயாதி.

அன்றிக்கே ஆழ்வார்களுக்குத் த(ஈ)தீயவிஷயத்தி லுண்டான சரம ஜ்ஞாநம் இவளுக்கு ப்ரதமத்திலே யுண்டாகை. அதாவது: * நெடுமார் கடிமை யிலே அவர்களுடைய போக்யதையை (உ) “நனிமாக் கலவி யின்பமே நானும் வாய்க்கநங்கட்கே” என்றும், (ஈ) “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க தமியேற்கே” என்றும் பாகவத ஸமாஜ தர்ஸநம் இனிதாம்படியையும், ஆழ்வாரும் அப்படியே (க) *கண்ணசோர வெங்குருதி” யிலும் (ச) “தண்ணேறையெம்பெருமானடியார் தம்மைக் கண்டேனுக்கிது காணீ ரென்னெஞ்சும் கண்ணினையுங் கவிக்குமாதே” என்றும் (ச) “வண்ணேறையெம்பெருமான் தானே நானும் ஸிந்திப்பார்க் கென் னுள்ளந் தேனூறி எப்பொழுதுந் தித்திக்குமே” என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தாரிறே. அத்தனை நெடுந்தூரம் போகாமல் (ஈ) “போதுவீர்போதுமியேனே” என்றும், (சு) “எல்லாரும்போந்தாரோ” என்றும் இது இவளுக்கு அடியிலே உண்டாய்த்தென்கை. (ஆண்டானே) இப்படி பரிபக்வ ஸ்வபாவையுமாய் கீழ் உக்தகுணங்களைல்லாம் ஒக்கும்படியான ஏற்றத்தை யுடையவளை.

(பத்தியுடன் நானும் வழுத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து) அவள் பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவற்றப(ஊ)க்த்யாதிகளை யுடையளாயிருக்கும்போலே தத் விஷயத்தில் நீயும் பக்தியுடனே “மொஹி கடுவெலு நஜஜஜிஜிஹி ஹிபவனவாஹுஹிஹி - கோதாதஸ்யை நம இதமிதம் பூயவாஸ்துபூய” என்று நித்யமாக ஸ்துதிருபமான மங்களாஸாஸநத்தை(எ) “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று ப்ரீதியுடனே பண்ணப்போரு (அ) “உற்றேனுக்கந்து பணிசெய்து” என்னக்கடவதிறே. (உச)

(க) திருவி ௬௦.

(உ) திவாய் ௮ ௧௦ எ.

(ஈ) திவாய் ௮ ௧௦ க.

(ச) திமொ ௮ ௮.

(ஈ) திருப்பாவை ௧.

(சு) திருப்பாவை ௧௫.

(எ) திருப்பல்லா ௨.

(அ) திவாய் ௧௦ ௮ ௧௦.

எச உபதேசரத்தினமலை, உரு-பா, ஏரார் வ்யாக்யாரம்.

மூ—ஏரார் மதரகவி இவ்வுலகில் வந்துதித்த சீராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும் உற்றதெமக்கென்றுநெஞ்சே யோர். (உரு)

யடுதூடிவகுநயபாவடுவகவிடுவீயாநீ
தாடிவீதியவிவவாஃ டியாவிவிதூடி |
உகூநயவகூநிவவொடியவாவாராஃ
கொடிஃகூநிநாடிநம் ஹூடியாவடுவஹி (உரு)

பதவுரை.

ஏர்ஆர்	அழகுநிறைந்த
மதரகவி	மதரகவிகள்
இவ்வுலகில்	இந்தலோகத்தில்
வந்துஉதித்த	வந்தவதரித்த
சீர்ஆரும்	சிறப்பையுடைய
சித்திரையில்	சித்திரை மாஸத்திலுள்ள
சித்திரை நாள்	சித்திரை நகூத்திரமானது,
பார் உலகில்	பூலோகத்தில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்	இன்னுமுள்ள ஆழ்வார்கள்
வந்துதித்த	வந்தவதரித்த
நாள்களிலும்	தினங்களைக்காட்டிலும்
எமக்கு	நமக்கு
உற்றது என்று	தகுதியானதென்று
நெஞ்சே	ஓ மநஸ்ஸே!
ஓர்	ஆராய்ந்துபார். (உரு)

வ்யா.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு கீழ்ச்சொன்ன மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, மத்யஸ்தரான மதரகவியாழ்வார் அவதரித்த மது(யா)மாஸத்தில் சித்ரா நகூத்திரமானது அல்லாத திருநகூத்ரங்களிற் காட்டில், ஸ்வரூப ப்ராப்தமாயிருக்கு மென்று அததைத் தமக்குஆப்தமான திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ஆராயும்படி யருளிச் செய்கிறார். (ஏரார் மதரகவி) அவராகிறார், “அவர்களைச் சிரித்

திருப்பார் ஒருவருண்டு” என்னும்படியான ஆசார்யாபி (வி) மாந நிஷ்டையுடையராயிருக்குமவர்; அவருக்கு ஏர்மையாவது - (க) “சூலாய்வாநீ—ஆசார்யவாநீ” என்னும்படி ஜகத்துக்கெல்லா மாபரண ஸ்தாநீயராயிருக்கை. * “அன்பாடிக்கன்பரிமே. (உ) திலதமெனத்திரிவார்” இவர்தாம், ஜகதாபரணான நம்பிக்கு அன்ப ரிமே. ஏரார்ந்திருக்கையாவது-எல்லாரும் தம்முடைய நிஷ்டை யையுடையராயும்படி பண்ணவுல்ல ஆசார்ய பாராதந்தர்ய பூர்த்தியை யுடையராயிருக்கை.

(இவ்வுலகில் வந்துதித்த) ஏவம்பூகரானவர் இந்த ஜகத்திலே ஆதித்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்போலே வகுளபூஷண பாஸ் கரோதயத்துக்கு முன்னே வந்து அவதரித்த. (சீராரும் சித்திரை யில் சித்திரைநாள்) ஏரார்ந்திருக்குமவர் அவதரிக்கையாலே இதுவும்சீரார்ந்தது. அவர்தாம் ஸ்ரீமாந்களான அதிகாரிகளாகையா லே(ங), ‘‘வெகுநூலீரீ நயாவிவஃ-சைத்ரஸ் ஸ்ரீமாநயம்மாஸ?’’ என்று மாஸமும் நேர்பட்டது. ‘‘சீராரும்’’ என்கிறவிது சித்திரைக் கள்இரண்டுக்கும்விசேஷணமாகக்கொள்வது. (ச) ‘‘விதூநகூத்ரம் ஹவதி - சித்ராநகூத்ரம் பவதி’’ என்று ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான திவ ஸமிமே’ இதுதான் திருவூறல் கொண்டருளும்படி பெரிய திருநா ளுமாயிருக்கும். இவர்தாம் (ரு) ‘‘பெரியவர் சீரை’’ என்னும்படி யான மஹாத்மாவிமே. இப்படி வைலகூண்யத்தை யுடைத்தான இத்திருநகூத்ரத்தை.

(பாருலகில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களி லும்) இந்த பூலோகத்திலே (சு) ‘‘உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவார் பத்துப்பேர்’’ என்னும்படியான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும்இந்தவுலகினிவிருநீங்க வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்களான அந்தத் திருநகூத்ரங்களிலும் (உற்றதெமக்கென்றுநெஞ்சே யோர்) ‘‘மதரகவி நிலையேநிலையாகப் பெற்றோம்’’ என்றிருக்கிற நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்று மநஸ்ஸே புத்திபண்ணு. (எ) ‘‘உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை’’ என் னக்கடவதிமே. (உரு)

(க) (உ) (ங) ரா பா.
(ச) அஸ்வமேதே. (ரு) ரா நூ ௧௮. (சு) வசநபு.
(எ) தி மொ ௮ ௧௦௩.

ஊம்படியிறே, இதின் ஏற்றமிருப்பது. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே பெரியமுதலியார் இத்தைப் பன்னீராயிரமுரு அநு ஸந்திக்க, அதடியாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்ரமாய், அத்தா லே அருளிச்செயல்களெல்லாம் அப்போது ப்ரகாஸமாய்க்திறே. அத்தைப்பற்றி வந்த கௌரவத்தையாகவுமாம். இப்படி ஸாரார் த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த கௌரவத்தையுடைத்தாய், மதுர கவிகளாலே நிர்மிதமான கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பாகிற கலையை, அவர்கள்செய் கலையான அருளிச்செயலி னிடையிலேசேர்வித் தார்கள்.

(ஆர்த்த புகழாசியர்கள் தாங்கள்) மதுரகவிகளினுடைய அடிப் பாட்டிலே நடப்பாராய் அருளிச்செயல்களுக்கு அர்த்த திருபணம் பண்ணுகையால் வந்த ஸம்ருத்த(ஐ)மான யஸஸ்ஸை யுடையராய் அத்தாலே பெருமதிப்பராயிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள் "ஆர்த்த புகழ்" என்றது, ஆர்த்தபுகழ் என்றபடி, (க) "ஆர்த்தபுகழ்ச்சுதனை" என்னுமாபோலே. இதுதான் * "பயிலுஞ் சுடரொளி" * நெடுமாற்கடிமை தொடக்கமான வற்றின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக் கையாலே இதின் அர்த்தகௌரவத்தை விசாரித்து, நன்றாயிருப்ப தொரு ஹாரத்தைச் சமைத்து, அது ஒளிபெரும்படி ஸ்லாக்யமாயி ருப்பதொரு நாபகக் கல்லை அதின் நடுவே பதித்தாற்போலே அரு ளிச் செயல்கள்தான் நிறம்பெறும்படி அவற்றின் நடுவே இத்தைச் சேர்த்தார்கள். சேர்த்த சேர்வையின் சாதூர்யத்தாலேயிழை முத்துமலை தொடக்கமான ஆபரணதிகள் நிறம் பெறுவது. அது போலேயாய்த்து இது.

அருளிச்செயல்களுக்கு மதிசயத்தையுண்டாக்கும்படி இதுதான் ஆந்தராளிக வைஷ்ணவ பதமான நமஸ்ஸேரபாதி † நடுவில் நாயக மாய் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டாய்த்திருப்பது. இவர் அவதரித்த சித்திரையில் சித்திரை யல்லாதமாஸ நகூத்ரங்க ளுக்கு மத்யேயாய் அல்லாதவற்றுக்கும் அதிஸயாவஹமாயிருக்கு மாபோலே, இவர் ப்ரபந்தமும் அருளிச்செயல்க ளிடையிலேயாய்

(*) தி வாய் ந டு கக.

† நடுவில் த்திவகமாய்

மு.—இன்றுலகீர் சித்திரையிலேயந்த திருவா திரைநாள் என்றையிலு மின் றிதனுக் கேற்றமென்றான்—என்றவர்க்குச் சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர் தம்பிறப்பால் நாற்றிசையுங் கொண்டாடு நாள். (உஎ)

சூஉ-ஹ. ஊஉஹ வவஹிவியுள? நெடுஜெ
கொவாநுதொவூமரிசெகூந-யொமஹாஜாடி |
வகெஹ்யத்ஸாரவஹிவெவெந
காரஹ்ஹெதஹிவெஹி வரிவாஹிநீயடி || (உஎ)

அவற்றுக்கும் அதிஸயத்தை ஆபாதி(ஹி)க்குமதாயிருக்கும். இத்தை மத்யம பதமாக யோஜிக்கும் க்ரமந்தான் இத்தை யொழியக் கீழ் மேலுண்டான ப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவத்தினுடையவும் நாராயண பத்தினுடையவும் ஸ்தானேயும், இதுநமஸ்ஸினுடைய ஸ்தானேயும் யோஜிக்கவும் குறையில்லை

அது எங்ஙனேயென்னில், *வேதத்துக்கு ஒமென்னுமது போலே யான திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி கண்ணினுண் சிறுத் தாம்பு அறுதியாக வுண்டான ப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவார்த்தமாயும், கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு - நமஸ்ஸினுடைய அர்த்தமாயும், மேலே 'நாராயணவென்னும்நாமம்' என்று தொடங்கி, உபபாதிக்கிறதிரு. மொழி தொடங்கி, (க) "நாராயண ஒ மணிவண்ணை நாகணையாய் வாராய் என் ஆரிடரை நீக்காய்" என்கிற திருமடல்களீரூஹுண்டான் ப்ரபந்தங்கள்நாராயண ஸப்தார்த்தமாயும் கைங்கர்யத்தவராதி ஸயஸஹிசகமான சதூர்த்யர்த்தமாயும் அநுஸந்திக்கலாமாயிறே ஆசார்ய பாதந்த்ரமான அநந்தாழ்வானுக்கும் சித்திரையில் சித்திரையிறே திருநகூத்ரம்; ஆகையால் அவர்க்கு மதுரகவிதாஸரென்று தாஸ்யநாமமும். (உகூ)

பதவுரை.

உலகீர்	லோகத்திலுள்ள ஜநங்களே!
இன்று	இன்றைய தினம்
சித்திரையில் எய்ந்த	சித்திரை மாவத்தோடுகூடிய

அப உபதேசரத்தினமாலே, உள்-பா, இன்றுலகீர் வ்யாக்யாரம்.

திருவாதிரைநகரநாள்
என்றையிலும்

இன்று இதனுக்கு
ஏற்றம் ஏந்தான்

என்றவர்க்கு
சாற்றுக்கின்றேன்
கேள்மின்
எதிராசர்தம்

பிறப்பால்
நால்திவசயும்
கொண்டாடும் நாள்

திருவாதிரை நகரத்திரம் காண்மின்;
“மற்ற எல்லா திருங்களைக்காட்டி
லும்

இன்றுள்ள திருவாதிரைக்கு
ஆதிக்கமென்ன”
என்று கேட்டவர்களைக்குறித்து
இரைந்து சொல்லுகிறேன்;
கேளுங்கள்; (இந்தநாள்)
யதிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெரு
மானருடைய
அவதாரத்தினால்
நாலு திக்குகளிலும்
கொண்டாடத்தக்கதிருமாயிருக்கும்.

வ்யா — இருபத்தேழாம்பாட்டு. — இனி ஆழ்வார்களோடு விகல்
பிக்கலாம்படியான அதிசயத்தை யுடையராய் அவர்களுக்குச் சே
ஷ்பூதருமாய் மற்றுடிண்டான வர்களுக்கெல்லாம் நாதரான எம்
பெருமானார் திருநகர வைபவத்தை மூன்று பாட்டாலே அரு
ளிச்செய்வாராக உபகரமித்து, அதில் இப்பாட்டில் அவர் அவதரி
த்தருளின சித்திரைமாஸத்தல் திருவாதிரையின் ஏற்றத்தை வர்வ
ரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸ்நோத்தர ரூபேண ப்ரகாஸிப்
பித்தருளுகிறார். (இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரை
நாள்) இவரும் எம்பெருமானாரைப்போலே இருந்ததே குடியாக
எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி இதின் ஏற்றத்தை “இன்றுலகீர்” என்
று மைப்போதித்து அருளிச்செய்கிறார் (க) “வெகுநூலீர்”
பாடலே: -சைத்ரஸ்ரீமாயம்மாஸ?” என்னுமபோலே. “இன்று”
என்று இதின் ஏற்றம் தமக்கு ஆதரணீயமா யிருக்கிறபடி.

(சித்திரையிலேய்ந்த திருவாதிரைநாள்) சித்திரைமாஸத்தோ
டே கூடின திருவாதிரை நகரமானது எம்பெருமானார் அவதரித்
தருளின அறறைக்குப் புஷ்ப வ்ருஷ்டி செய்யவும் மேல்வரக்கடவ
பலத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்கும் ப்ரப்தமான காலம். (ஏய்ந்த திரு

உபதேசரத்தினமாலே, உள்-பா, இன்றுலகீர் வ்யாக்யாரம். அக

வாதிரை) நம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததிருவாதிரை. இப்படியிரு
ப்பதொரு மாஸமும் நகரமும் நேர்படுவதே. ஸ்ரீமானான பெரு
மாள் அவதரித்த ஸ்ரீமானான மாஸமும், அவர் அவதரித்த நகரத்
தோடு அடுத்து அணித்தான நகரமுமாய்த்து. இவரும், ‘சீமா
னினையாழ்வாரிமே. ராமராமாநுஜர்க ளிருவர்க்கும் முன்னாளும்
பின்னாளான திருவாதிரையும் புர்ப்பூசமுமாகப் பெற்றது.

இப்படி எல்லாத்திவஸத்திலும் இதுக்கு ஏற்றம் ஏதுதான்
என்று ப்ரஸ்நம் பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரதிவசநமாக வெளிகாரா
யிருந்துவைத்து இவ்வளவு ஆபிமுக்கியமுண்டாவதே! என்று அதுவே
வேறுவாக இதின் ஏற்றத்தை ‘சாற்றுக்கின்றேன்’ என்கிறார்.
(சாற்றுக்கின்றேன்) நீங்கள் இத்தை ஆதரிப்பது, ஆதரிப்பா
தொழிவது; ஆயினும், நான் என்கார்யம்செய்து போராதிப்பன்.
ஸ்ரீவேஸ்வரனுடைய விஜயத்துக்கு ஸ்ரீஜம்பவாந்மஹாராஜர்பறை
யறைந்து திரிந்தாற்போலே *வாமநன் சீலனான இவருடைய அவ
தார நகர வைபவத்தை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி பறைய
றைந்து சாற்றுக்கின்றேன். (கேள்மின்) இந்தநாளிதா (24) நத்தையும்
தப்பாமல் கேளுங்கோள். உபஸத்திபண்ணி ஸிஷ்யர்களுமா யிரு
ந்து ரஹஸ்யமாகக் கேட்கவேண்டா. இருந்த விருந்தவிடங்களிலே
செவிதாழ்க்க வேண்டுமித்தனை.

ஆகில் நீர் சொல்லுகிற ஜர்ம ரஹஸ்யத்தை வெளியிடலாகாதோ
வென்ன, (எதிராசர்தம்பிறப்பால்) என்கிறார். யதிகளுக்குநாத
ரான எம்பெருமானருடைய திருவவதாரத்தாலேசுதூர்தி (2-2) க்குக்
ளிலுண்டான ஸர்வசேதராலும் கொண்டாடப்படும் திருநகர்த்
மாயிருக்கும். இத்தைப்பொதுவிலே திருநகர்த்ரமென்றாய்த்து, பூர்
வர்கள் அருளிச்செய்துபோருவது. (எதிராசர்தம்பிறப்பு) யது (2-3)
குலநாதனுடைய அவதாரத்தைக்காட்டிலும் அதிசயித்த வைபவத்
தையுடைத்தாய்ய்த்து யதிகுலதூர்யான இவருடைய அவதாரமி
ருக்கும்படி. அவ்வவதாரத்துக்குப்ரயோஜநம் தேரிலேயிருந்து ஒரு
வனுக்குத்தெளிவுபிறக்கும்படி எல்லாம் எடுத்துரைக்கவேண்டிற்
இவ்வவதாரத்துக்குப்ரயோஜநம், பாரிலேயிருந்து எல்லாரையும்

அஉ உபதேசரத்தினமலை, உஅ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாநம்

மூ. — ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாள்களிலும்
வாழ்வான நான்மக்கு மண்ணுலகீர்—ஏழ்பாரும்
உய்ய எதிராசர் உதித்தருளும் சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை. (உஅ)

ஶ்ரீவெந்நாயகி நவஹாஶ்ரீநுவாநாநா
நகரீதுநெதயிகு கௌவாவஶ்ரீ:
சூரீநாஶ்ரீயெந விஶ்ரீதெயுபாவஶ்ரீ
யதூவிநாவஶ்ரீயதீவாவஶ்ரீ: (உஅ)

பதஸ்தராய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி முடிந்ததொரு வார்த்தையாய்த்து
உபதேஸித்தது. இனி இதின்ஏற்றம் அறிந்து பரிபாலிப்பார் இன்
னார் என்னுமத்தை ஸர்வதிக்குக்களிலும் தர்ஸிப்பிக்கிறார்.
(நாற்றிசையங் கொண்டாடுநாள்) என்று. இவர்தாம் (க)
“திசையனைத்தும் ஏறுங்குணனை” என்றும், (உ) “திக்குற்றகீர்த்தி
யிராமாதுசனை” என்றும் சொல்லும்படியான வைபவத்தை யுடைய
யராகையாலே இவர் திருநகரீதரமும் ஸர்வதோதிக்கமாகப் பரி
பாலிக்கப் படுமதான திருநாளாயிருக்கும். இவர் ஸம்பந்தமு
டையாரிறே திக்குப்பட்டிருக்கிறவர்கள். ஆகையால் எம்பெரு
மானார் ஸம்பந்தமுடையார் இல்லாததொரு தேஸுமில்லையிறே.
ஆகையால் இதுஸர்வோபலால்யமாயிருக்குமென்னுமத்தையறிந்து
நீங்கரும்இத்தைஆதரித்துப் போருங்கோனென்றுகருத்து. (உஎ)

பதவுரை.

மண் உலகீர்
ஆழ்வார்கள் தாங்கள்

பூலோகத்திலுள்ளவர்களே!
பகவத்குணத்தில் ஈடுபட்டு மகந
ரான பொய்கையார் முதலான
பதின்மர்

அவதரித்த
நாள்களிலும்
நமக்கு

திருவவதாரம்செய்தருளின
திருநகரீத்திரங்களிற் காட்டிலும்
ஐஸ்வர்யாதிகளை யுபேகஷித்து சர
மோபாயமான ஆசார்யனேபரம
ப்ராப்யமென்றிருக்கிற நமக்கு

உபதேசரத்தினமலை, உஅ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாநம். அந

வாழ்வானநாள்
ஏழ்பாரும்

உய்ய
எதிராசர்

உதித்தருளும்
சித்திரையில்
செய்ய
திருவாதிரை

ஸம்பத்ரூபமான திருமானது,
ஸப்ததவீபங்களி லுள்ள ப்ராணிக
ளெல்லாரும்
உஜ்ஜீவிக்கும்படி
யதிகளுக்குத் தலைவரான எம்பெரு
மானார்
திருவவதரித்தருளின
சித்திரை மாஸத்திப
அழகியதான
திருவாதிரையென்னும் திருநகரீதர
மாயிருக்கும். (உஅ)

வ்யா. — இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவந
ஹேதுவான எம்பெருமானார் அவதரித்தருளின திருநகரீதரமானது
ஆழ்வார்கள் அவதரித்தருளின திருநகரீதரங்களிற் காட்டி
லும் தமக்கு ஸம்பத்ரூபமாயிருக்கும்படியை ஸர்வஜநங்களும்
அறிபும்படி அருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த
நாள்களிலும்) அவர்கள் தான் ஸர்வேஸ்வரனாலே ஸாய்வற மதிநல
மருளப்பெற்ற தரத்தை யுடையவர்களாய் அதடியாக வுண்டான
தங்கள் திவ்ய ஸக்திகளாலே ஊரும் நாடும் உலகமும் திருந்
தும்படி பண்ணவல்லராய் அதைவ ஜகதுபகாரகராயாய்த்து அவ
ர்கள் அவதரித்தது. இப்படி அவதரித்த அவர்கள் திருநகரீதரங்
களைக் காட்டிலும், (வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்) அதா
வது “மங்கையராளி பராங்குசர் முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு
நாள்” என்னும்படி பகவத்பாகவதஸம்ருத்திகளே பேரூம்படியிரு
க்கிற அந்த ஆழ்வார்கள் வாழ்வுக்கும் அடியிருக்கையாலே அவற்
றைக் காட்டிலும் நம்முடைய வாழ்வாகிற ஸ்வரூப ஸத்தாதிகளை
யும் உண்டாக்குமதான நாளாயுமிருக்கும்.

அன்றிக்கே, (வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்) உங்களைப்
போலே ஐஸ்வர்யாதிகளைவிரும்பி, இதுக்கு அசலாய்ப்போருகை
யன்றிக்கே அவற்றையெல்லாம் த்ருணீகரித்து ராமாநுஜ பதாம்

அச உபதேசரத்தினமலை, உஅ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம்,

போஜ ஸமாஸ்ரயண ஸாலிகளாய் (க) 'தந்தை நல்தாய் தாரம் தநயர் பெருஞ்செல்வம் என்றனக்கு நீயே எதிராசா' என்று அவரையே ஸர்வ ஸம்பத்தாக எண்ணியிருக்கிற நமக்கு அவர் அவதரித்தருளின திருநகூடரமும் அப்படியே ஸம்பத்தாரையாயிருக்கும். அதாவது - வாழ்வுக்கு அடியன்றிக்கே வாழ்வு தானாயிருக்கு மென்றபடி.

(மண்ணுலகீர்) (உ) 'சூவிர ஊடுழை-டுவெள-ஆவிர பூத்துமெள்' என்றும் (ங) 'மண்ணின் தலத்துதித்து' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர் அவதரித்தருளின பூலோகத்திலே பிறந்து திரிகைக்கு அடியான பாக்யத்தை யுடையவர்களே! நீங்களும் அப்படியே இத்தை வாழ்வாக எண்ணியிருங்கோள். இனி இதுதான் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (எழ்பாரு முய்ய எதிராச ருதித்தருளும் சித்திரையில் செய்ய திருவா திரை) என்று; அதாவது (ச) 'உண்மை நன் னான முரைத்த' என்னும்படி இவருடைய ஜ்ஞானோபதேசத்தாலே ஸத்தைபெற்று, ஸர்வலோகங்களிலும் உண்டானவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி யதிகளுக்கு ஈதரான எம்பெருமானார் அவதரித்தருளும்படியான சித்திரை மாஸத்தில் அழகிய திருவா திரையென்கை. ஆகையாலே வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்: (எழ்பாரு முய்ய) பாரென்று-பூமியாய், எழ்பாரென்று ஸப்த தவீபவிதியான பூமியென்றபடி. இத்தால் ஸர்வ லோகங்களையும் நினைக்கிறது. (ரு) 'அனைத்துலகும் வாழப் பிறந்தவன்' என்னக்க டவதிறே.

ஸர்வலோகத்தில் உண்டானவர்களும் இவரவதாரத்தாலே உஜ்ஜீவிக்கையாவது; (சு) 'தஹ்வாவிவாஹாராயண ஹ்வாசு-ததுபர்யபி பாதராயணஸ்ஸம்பவாத்' என்று உபரிதநலோகங்களிலும் ப்ரஹ்மோபாஸந முண்டாகச் சொல்லுகையாலே அத்தைவிதி (யி) க்கிரவேதாந்தஸாஸ்த்ரங்களில், ஸம்ஸயங்களைல்லாம்போம் படி ஸ்ரீபாஷ்யமுகேந (எ) 'தத்துவநூல் கூழ்றது' என்னும்படி ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்ஸயவிபர்யமற ஸாதீத்தருளுகையாலே

(க) உர்த்தி. (உ) ஆழ்வாண்முத்தகம், (ங) இரா-நா கூடு, (ச) இரா-நா-
(ரு) (சு) ப்ரஹ்மஸூ- (எ) இரா-நா-சூடு,

உபதேசரத்தினமலை, உஅ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம் அரு

தங்களுடைய ஸம்ஸயவிபர்யயங்களைல்லாம்தீர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியானார்கள். இதுதான் பெள (ஊ) மராயுள்ளவர்கள் விஷயம் ா விருந்ததேயாகிலும் இவர்களுக்கும் ஸஹகார ரூபத்தாலே உபா ரகமாய்ப்பிருக்கும். இவர்தாம்ஸாச தா பீடத்தக்கு எழுந்தருளி ா போ துஸரஸ்வதியானவள், தன்னுடைய ஸம்ஸயங்களைல்லாம்துவ ரிடத்திலே கேட்டுக்கொண்டு, கிஸ்ஸம்ஸயையாய் (க) 'சங்கைகெட்டுத் தாண்டதவராசா' என்னும்படி மிகவும் உபலாவித்து, தன்னிடத் திலுண்டான வ்ருத்தியையும் தர்ஸிப்பித்து, பின்பு பேசுகண்டிரு ளி ன ஸ்ரீபாஷ்யத்தை ஸிரஸாவஹித்தும் செய்தவை எங்கும் ப்ர ஸித்தமிறே,

தேவர்கட்கெல்லாம் பெருந்தலையாய், ஸத்யலோகவாஸிபா யிருகிற ப்ரஹ்ம: வினுடையமஹிஷிபாய், ஸர்வவாணியாயிருக்கிற ஸாஸ்வதியானவள் இப்படி ஆதரித்துச் செய்தால் ஸர்வலோகத் திலுண்டானவர்களும் ஆதரித்துப் போருவர்களென்னுமது சொல்ல வேண்டாவிறே. அன்றிக்கே, (உ) 'ஹஹ்ராதஹ்ரண னா 10 நிவீயூ ராவஹ்ர: லீகாஹ்வாதியஸாராவ வஹ்ரஹ்வாஹ்ர: - ஸப்ராதஸ் சரணௌ காடம் கிபீட்ய ரகுநந் தந: லீதா முவாசாதியஸா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்' என்று நித்ய ஸூரிகளில் தலைவரான இளையபெருமானுடைய கைங்கர்யப்ரார்த் தநா ரூபமான ப்ரபத்த்ய துஷ்டநத்தைத் ததவதாரமான தாமும் அப்படியே (ங) 'ஸ்ரீமந் நாராயண தவஹ்ரணாரவிஷய-மஹம் ஸாணஹம் ஹ்வபெஷ்ய - ஸ்ரீமந் நாராயண தவ சாரணாவிந்த யுகளம் ஸாணமஹம் ப்ரபத்த்யே' என்று தததுஷ்டநத்தை அநுஷ்டித்தும், அவ்வளவும் போதாமல், அவ்வதுஷ்டநத்தைப் பின்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸ்ரீகத்யத்ரயமாகிற ப்ரபந்த முகேந ப்ரகாசிப்பித்தருளினதாகவுமாம். இதிறே ஸர்வலோகத்திலவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உசிதமான மார்க்கம்.

(எழ்பாருமுய்ய எதிராசர் உதித்தருளும்) கேவலாதீத்யனுடைய உதயத்தில் (ச) 'கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தணைந் தான் கணையிருளகன்றது' என்னும்படி இந்த லோகத்தில், ப்ரஹ்

(க) திருமொழித்தனியன் (உ) ரா-அயோ ௩௧ (ங) கத்யத்ரயம்
(ச) திரு-பள்ளி-க,

வ்யா;—முப்பதாம்பாட்டு. “கீழ் அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்” என்றுதொடங்கி, இவ்வளவாக ஆழ்வார்கள் அவதரித்த நாள் ஊர் திங்களடைவு திருநாமங்களும் அவர்கள் தாம்செய்த “வாழ்வான திருமொழிகள்” என்கிறபடியே, ஆழ்வார்கள் தொடக்கமானார் வைபவங்கள் எல்லாவற்றையும் எல்லாரும் அறியும்படி அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்தவர், அவ்வோபாதி அவர்கள் அவதரித்த தேசமும் (க) * சுயொய்யூர ஐயாரா-அயோத்யாமதூரா திகளோபாதி ஆதரணீயங்களாகையாலே அத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றையுமடைவே நாலுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராய், அதில் இப்பாட்டில் பொய்கையார் தொடங்கி அஞ்சபேருடைய அவதரணஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிறார், “எண்ணருஞ்சீர்” என்றுதொடங்கி.

அதாவது பரி(௨)கணித்து முடியாதபடியான கல்யாணகுணங்களையுடையரான முதலாழ்வார்கள் மூவரும், * எண்ணில் தொல்புகழ் போலே பத்மபு(ஊ)வோப்ய க(௨)ண்யங்களாயிறே இவர்கள் குணங்களிருப்பது. இப்படி அகணிதகுணக(௨)ண மஹா வைபவத்தையுடையரான இவர்கள் இந்த ஐந்திலே வந்து அவதரித்தருளினஊர்கள் இன்னதென்கிறார், (வண்மைமிகு கச்சி மல்லை மாமயிலை) என்று. அதாவது - மஹாநகரங்களான காஞ்சியாதி ந(௨)கரத்தரயமும் கீழ்க்கத்தானமூவருடையவும் அவதரணஸ்தலங்களென்கை. கச்சிக்கு மிக்கவண்மையாவது (உ) ‘நிறைந்தசீர் நீர்கச்சி’ என்னும்படி திருப்பதிகளாலே நிறைந்த சீரையுடைத்தாய் (௩) “அழகாயகச்சி” என்கிறபடியேநகராலங்காரங்களையும் உடைத்தாயிருக்கை. (ச) “நின்றாணிநுந்தான் கிடந்தார்க்கியல்லவன்றே, மன்றார் பொழிற்கச்சிமாண்பு” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அன்றிக்கே கச்சிவெஃகாவிலே கிடந்த ஸர்வேஸ்வரனையும் கச்சிநகர் வந்துதித்த ஆழ்வாரையும் ஸம்ஸாரிகளும் கண்டுவாழும்படி உபகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஓளதார்யமாகவுமாம். (மல்லை) (க) “கச்சிக் கிடந்தவனார்” என்ற அநந்தரத்திலே (௩) “கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்றாரிறே. தத்ஸமமான கடல்மல்லை. (௬) ‘வங்கத்

(க) (உ) ௩-திருவ-௨௬. (௩) தி-மொ-௨-௬-௧
(ச) முகத்தம் (௩) தி-மொ-௨-௬-௩ (௬) தி-௨௬-௬

தால் மாமணிவந்துந்து முந்நீர் மல்லையாய்” என்னக்கடவதிறே விலையிலலாத ஜீவேஸ்வரங்களையிறே உந்திக்கொண்டிருக்கிறது. அதாவது. (க) * சீத்தார் முத்துக்கள்சேருங்கடல்மல்லைப் பூதத்தாரையும் * ‘கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரா யுமிறே கொண்டுகொழிக்கிறது. தாமும் ‘மாமலை’ என்றாரிறே (மாமயிலை) (உ) “நீளோதம் வந்தலைக்கும் மாமயிலை” என்னும்படி மஹதாஹவயர் அவதரணத்துக்குத் தகுதியான மஹா நகரமான மயிலை; (௩) “வந்துதைத்த வெண்டிரைகள்” இத்யாதி; அதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை.

(சீர்க்கலியன் றேன்றிய வூர் மண்ணியில் நீர்தேங்குங் குறையலூர்) அதாவது (ச) ‘கொண்ட சீர்த்தொண்டன்கலியன்’ என்கிறபடியே ஜ்ஞாந பக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையும், (௩) ‘அரும் பெறலன்பு புக்கிட்டடிமை பூண்டுய்ந்துபோனேன்’ என்னும்படி அத்தாலே உண்டான வாசிககாயிக ரூபமான கைங்கர்ய ஸம்பத்தையும் உடையரான திருமங்கையாழ்வாரென்கை. அன்றிக்கே ‘சீர்க்கலியன்’ என்கிறதுக்கு கலியன் என்னும்படி அறுகாழி முதலான அங்குள்யரத்யாபரணங்களையும் அபஹரித்து, அநந்தரம் அவனுக்கு ஸர்வஸ்வம்மான பெரிய திருமந்தரத்தையும் பெற்ற சீராகவுமாம். “அவளுக்குத் திருவடி கொடுத்த திருவாழி மோதி ரத்தோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த திருமந்தரமும்” என்னக்கடவதிறே.

இப்படியான அத்ருஷ்ட ஸம்பத்தையுடையரான, இவர் அவதரித்த ஊரானது * தேங்கும் பொருநற்றிருநகரி யைப்போலே ‘பொங்குபுனல் மண்ணி’ என்னும்படியான மண்ணியாற்றின் ஜல ஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருக்குறையலூரென்கை. இந்த ஜல ஸம்ருத்தியாலேயிறே * கலிமிக்கசெந்நெழனி” யையு முடைத்தாயிருக்கிறது. இதுவும் * கலிவயல் தென்னன் குருகரை ப்போலேயாய்த்து; அந்தத் திருக்குறையலூர்தான் திருவாவி திருநகரியோடே சேர்ந்து அதில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாயிருக்கும். (குறையலூர் சீர்க்கலியன் தோன்றியவூர் ஓங்கு முறையூர் பாண

(க) ௨-திருவ-தனியன். (உ) ௪-திருவ-௩௩ (௩) ௩-திருவ-௬௬
(ச) தி-மொ-௨-௧௦-௧௦ (௩) திருக்குரு-௩

மூ.—தொண்டரடிப் பொடியார் தோன்றியவூர் தொல்புகழ்சேர்
மண்டங் குடியென்பர் மண்ணுலகில்—எண்டிசையும்
ஏத்துங் குலசேகரனூ ரெனவுரைப்பர்
வாய்த்ததிரு வஞ்சிக்களம். (நக)

புய்யாஹ்விஹ்வரொணவதாரஹ்வி
கிணமஹ்விநமஹ்விநாபுசீதா
விஷ்ணுதகீதிகுஹ்வரஜநுபேஸஃ
புஷ்பாவதீநிஹ்வரஹ்விஜமத்யுரஃ || (நக)

னார்) இவை யிரண்டுக்கும் மாஸசேர்த்தியும் திருநகூத்தரசேர்த்தியு
முண்டிறே.

(பாணனார் ஒங்குமுறையூர்) இதுக்கு ஒக்கமாவது-ஸேஷத்வத்
துக்கு அதுகுணமான உயர்ந்த குலத்தையுடையவர் அவதரிக்கை
யால்வந்த உயர்த்தியென்கை. அன்றிக்கே, (க) “கோழியுங் கூட
லுங்கோயில்கொண்ட கோவலர்” என்னும்படி ஸர்வேஸ்வரன் உக
ந்து வர்த்திக்கும் திருப்பதியுமாய், “திருவாழ்மறந்தை” என்றும்
“உறையூர்வல்லியார்” என்றும் நிரூபகமாம்படி பிராட்டிக்கு உத்
பத்தி ஸ்தாநமாகையாலும் உண்டானஉச்சராயகமாகவுமாம். இப்
படி அதிசயத்தை யுடைத்தான ஊராய்த்து இவருடைய அவதரண
ஸ்தலமென்கை. இதுதான் திருமுகத்துறைக்கு எதிர்த்துறையா
யிறே யிருப்பது, எதிர்விழி கொடுக்கைக்குப் பாங்கான தேச
மாய்த்து.

பதவுரை.

தொண்டரடிப்பொடியார்	தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
தோன்றிய	திருவவதரித்த
ஊர்	திவ்யதேசமானது
மண்ணுலகில்	பூலோகத்தில்
தொல்	அநாதியாய் ஸ்வாபாவிசமான
புகழ்	கீர்த்தியை
சேர்	அடைந்த

மண்டங்குடியென்பர் திருமண்டங்குடியென்று சொல்லு
வர்கள்:
எண்டிசையும் எட்டுதிக்கிலும்
ஏத்தும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்படுகிற
குலசேகரன் குலசேகராழ்வாருடைய
ஊர் திருவவதாரஸ்தலம்
வாய்த்த புசும்பொருந்திய
திருவஞ்சிக்களம் எனஉரைப்பர்-திருவஞ்சிக்களமென்று சொல்லு
வர்கள். (நக)

வ்யா.—முப்பத்தேதாரம்பாட்டு. இதில் தொண்டரடிப்பொடி
யாழ்வாருடையவும் குலசேகரப் பெருமானுடையவும் அவதரண
ஸ்தலங்களை இன்னசென்று அருளிச்செய்கிறார். (தொண்டரடிப்
பொடியார் தோன்றியவூர் தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடி யென்பர்
மண்ணுலகில்) இந்த பூமியிலே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
அவதரித்த ஊரானது, (தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடியென்பர்)
துன்னுபுகழ் மாமறையோரான இவர் அவதரிக்கைக்கு அதுகுண
மாம்படி ஸ்வாபாவிசமான புகழையுடைத்தான திருமண்டங்குடி
யென்பர்கள். அந்த அவதாரவைபவத்தை யறிந்து போரும் பரம
வைதிகரானவர்கள் ‘மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்
னிய சீர் தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம்’ என்னக்கடவதிறே.
தொன்னகரமாகையாலே தொல்புகழை யுடைத்தாய்த்து. அது
தான் திருப்புள்ளம் பூதங்குடிக்கு அத்யாஸந்நமாயிறே யிருப்பது.

(எண்டிசையு மேத்துங் குலசேகரனூரென வுரைப்பர்
வாய்த்த திருவஞ்சிக்களம்) இவருடைய பகவத் பாகவத ப்ரா
வண்யாதிகளை வர்வதோதிக்கமாக ஸ்துதிக்கும்படியா யிருக்கிற
* முடிவேந்தர் சிகாமணி யான குலசேகரப் பெருமானுடைய
அவதார ஸ்தலமாகச் சொல்லுவர்கள், அதுக்கு அநுரூபமான
திருவஞ்சிக்களம் வாய்க்கை - சேருகை. அதுதான் கேரளதேசத்தி
லே நிகளையென்று பெயரையுடைத்தான மஹா நகரமாயிருக்கும்.
இதுதான் திருவித்துவக்கிகாட்டுக்கு ஆஸந்நமாயிருக்கும். (நக)

கூச உபதேசரத்தினமாலே, ௩௨-பா, மன்னு வ்யாக்யாரம்.

மூ.—மன்னுதிருமழிசை மாடத் திருக்குருகூர்
மின்னுபுகழ் வில்லிபுத்தூர் மேதினியில்—நன்னெறியோர்
ஏய்ந்த பத்திசாரர் ஏழில் மாறன் பட்டர்பிரான்
வாய்ந்துதித்த லூர்கள் வகை. (௩௨)

சோநூலேஹீரஸ் வாய்ச்சு வியாநாஜூ
புறய்யுப்யுஜநயுகாராகாவிய விவிலிபுத்தூர் |
ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாமாஸ்திவ்விஷ்ணுவித தந
ஜநவஸூநிலுவந ப்யுபிதாந்யுதி || (௩௨)

பதவுரை.

மேதினியில்	பூலோகத்தில்
மன்னு	பகவத் ஸம்பந்தமும் பாகவத ஸம் பந்தமும் பொருந்தி யிருக்கிற
திருமழிசை	திருமழிசை யென்னும திவ்யதேச மும்
மாடம்	மாடங்களினாலே அலங்க்ருதமான
திருக்குருகூர்	திருக்குருகூரென்னும் திவ்யதேச மும்
மின்னு	விளங்கா நின்றள்ள
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்னும் திவ்ய தேசமும்,
நன்னெறியோர்	ஆசார்யாபிமானமாகிற விலக்ஷண மார்க்கத்திலே நிஷ்டரான கணி கண்ணன் முதலானார்
ஏய்ந்த	பொருந்திலேவித்துக் கொண்டிரு க்கிற
பத்திசாரர்	பத்திசாரரென்னும் திருமழிசை யாழ்வாரும்.
ஏழில்	அழகு பொருந்திய
மாறன்	நம்மாழ்வாரும்
பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாருமாகிய இவர்கள்

உபதேசரத்தினமாலே, ௩௨-பா, மன்னு வ்யாக்யாரம், கூடு

வாய்ந்து
உதித்த
ஊர்கள்
வகை

ஐகக்ரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமாக
அவதரித்த
திவ்யதேசங்களுடைய
ப்ரகாரமாம். (௩௨)

வ்யா.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (மன்னு திருமழிசை பித்
யாதி) இதில் திருமழிசைப் பிரானுடையவும் திருக்குருகூர்காரிமாற
ணை நம்மாழ்வாருடையவும் வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரானுள் பெரி
யாழ்வாருடையவும் திருவவதார ஸ்தலங்களை இன்னதென்றருளிச்
செய்கிறார். (மன்னுதிருமழிசை) இவர்கள் அவதரித்த மாஸங்
களின் அடைவே ஊர்களையும் அருளிச்செய்கிற இவர், திருமண்
டங்குடிக்கு அநந்தரம் திருமழிசையை அருளிச்செய்திலரேயாகி
லும் அந்த வடைவிலேயாகவேணுமென்று கண்டுகொள்வது. அந்
றிக்கே, கிடந்ததுக்கு அதுகுணமாக “புகழ்மழிசையையருள்
மாறன்” என்கிற சேர்த்திக்காகவுமாம்.

(மன்னுதிருமழிசை) இதுதான் ஸ்ரீஐகந்நாதருடையவும் அழ்
வாருடையவும் ஸம்பந்தம் மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே
மஹீஸார க்ஷேத்ரமென்னும்படி பூமியை ரொய்தாகப் பண்ணும்
படி யிருப்பதான திருமழிசை. அதுதான் திருநின்றவூருக்குத்
தெற்காய் அதுக்கு அத்யாஸந்நமாயிருக்கும். (மாடத்திருக்குரு
கூர்)(க)“மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூர்”என்னும்படி
நகராலங்காரங்களை யுடைத்தான திருநகரி. (மின்னுபுகழ் வில்லி
புத்தூர்)அதாவது: *பாரார் தொல்புகழானை பட்டர்பிரான்வந்து
அவதரித்தருளுகையாலே திக்குக்களிலே ப்ரகாஸமானயஸஸை
யுடைத்தாயிதே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் இருப்பது.

(மேதினியில்) பூமியிலே. இந்த பூமியிலுண்டான ஸ்ரீநகர்
யாதி ஸ்தலங்களிலே யாய்த்து ஸ்ரீமார்களான இவர்கள் அவதரித்
தது. அவர்கள் ஆர் என்னால் (நன்னெறியோர் ஏய்ந்த பத்திசா
ரன்) நன்னெறியுண்டு - ஆசார்யாபிமானம். அந்த மார்க்கத்
திலே நிஷ்டராய், பழுதாக்காத வழியையறிந்து * வேறாகவேத்தி
யிருக்கு மவர்களைப்பற்றி யிருக்குமவர்கள். கணிகண்ணர் -
பெரும்புலியூரடிகள் போல்வார், இப்படி அந்நயப்பரையோஜிரான

மூ —சீராரும் வில்லிபுத்தூர் செல்வத் திருக்கோனார்
ஏரார் பெரும்பூதா ரென்னுமிவை—பாரில்
மதியாரு மாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார்
எதிராசர் தோன்றியவூ ரிவகு. (ந.க.)

மொடிவாழ்வ வ வாரணவிலி லுத்தொர்
மொடொர்வாழ்வார வடுவர்குவே? லுஸுகி: ||
ராஜாநாஜஸுகாரணாவரணாமயஸு)
ஶாநெய்யுமொவபவகவகு வுரொவதார: (ந.க.)

வர்களாலே பொருந்தி நின்று, ஸேவிக்கப்படுகிற ஸ்ரீ பக்திஸார
மாகிற திருமழ்சைப்பிரான்.

அன்றிக்கே. (நன்னெறியோர்) என்கிறத்தை மற்றையாழ்
வார்களோடும் கூட்டி அநுஸந்திக்கவுமாம். அப்போது ஆண்டாள்
மதுரகவியாழ்வார் போல்வாராகிறது. அவர்களிறே அங்குத்
தைக்கு அநுஸமமாக அந்தேவாஸிகளாய் நின்று ஸேவித்துப்
போந்தவர்கள். (எழில்மாறன்) ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர்.
எழில்-அழகு. (பட்டர்பிரான்) ஸ்ரீ பட்டநாதரான பெரியாழ்வார்.
இவர்கள் மூவரும் பூமியிலே பெறுதற் கரிதென்னலாம்படி சேதந
ருடைய ரக்ஷணத்துக்கு அநுகுணமாக அவதரித்த ஊர்களினுடைய
வகை இவையாய்த்து. இவைதான் பூர்வபஸ்சிமோத்தர தக்ஷிண
தேஸ ஸ்தலங்களாயிறே யிருப்பது.

பதவுரை.

பாரில்	பூலோகத்தில்
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்து நிறைந்திருக்கிற
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரும்
செல்வம்	வைத்த மாநிதியென்னு மெம்பெரு மானுகிற ஸம்பத்து பொருந்தி யிருக்கிற
திருக்கோனார்	திருக்கோனாரென்னும் திவ்ய தேசம்
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்க
பெரும்பூதார்	ஸ்ரீபெரும் பூதாரென்னும் திவ்ய தேசமும்

என்னும் இவை
மதி ஆரும்
ஆண்டாள்
மதுரகவியாழ்வார்
எதிராசர்
இங்கு
தோன்றிய
ஊர்

என்று சொல்லப்படுகிற இவை
ஜ்ஞாநபூர்ணையான
ஆண்டாளும்
மதுரகவியாழ்வாரும்
எம்பெருமானாரும்
இந்த லோகத்தில் வந்து
அவதரித்த
திவ்யதேசங்களாம். (ந.க.)

வ்யா.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. இனி “ஆழ்வார் திருமக
ளார் ஆண்டாள்” என்று தொடங்கி, கீழே அருளிச்செய்யப்பட்ட
வர்களுடைய அவதரண ஸ்தலங்களையும் அடைவே இப்பாட்டி
லே அருளிச்செய்கிறார் (சீராரும் வில்லிபுத்தூர்) என்று. இவர்
கள்தான் * வாழ்வாக வந்துதித்த வர்களாகையாலே ஊர்களும்
சீரும் செல்வமும் எங்கும் தழைத்திருக்கும்படி, (சீராரும் வில்லி
புத்தூர்) ஸம்பத் ஸம்ருத்தி(வி)யையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். அதா
வது பொன்னும் மணியும் முத்தும் சேர்ந்தாற்போலே பொன்
னடியையுடைய வில்லிபுத்தூருறைவானையும், மணிவல்லி என்னும்
படி ஸ்திரீநாமான நாச்சியாரையும்; முக்தாகரமான சோதியிலே
அவதரித்து, (க) “இக்கரையே நியிளைத்திருந்தேன்” என்னும்படி ஒரு
கரை சேர்ந்திருக்கிற முக்தப் பாயரான ஆழ்வாரையும் உடைத்தா
யிருக்கையாலே நிரவதிக நித்ய ஸ்ரீயையுடைத்தா யிருக்கை. அன்
றிக்கே * கோவலர் தம் பொற்கொடி யான நாய்ச்சியாரையும்
(உ) † மணியை வானவர்க்கண்ணனை” என்னும்படியான ஸர்வேஸ்
வரனையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, * சீர்மல்கு
மாய்ப்பாடிச்செல்வ த்திற்போலே ஆழ்வாரும் திருமகளாரும்
கோ(மொ)பஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணிகுறாறுபவைக யாத்ரை
யாய்ப்போருகையாலே(ந) “மலிபுகழ்வண்குருகூர்” என்கிறபடியே
க்ருஷ்ண குணங்களாலே பூர்ண்மாயிருக்கையைப் பற்றச் சொல்
லவுமாம்.

(க) பெரி-தி-ந-ந-எ, (உ) தி வாய்-க-க-க. (ந) தி-வாய்-ச-உ-கக,
† “மணியேமணிமாணிக்கமே”.

மூ:— ஆழ்வார்க ளேற்ற மருளிச் செயலேற்றம்

தாழ்வாது மின்றிபவை தாம்வளர்த்தோர்—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்கள் செய்த வியாக்கியைக ஞள்ளதெல்லாம்
வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து,

ஊகாந^௩ வாபா^௫ ௪^௬ ௪^௭ ௪^௮ ௪^௯ ௪^{௧௦} ௪^{௧௧} ௪^{௧௨} ௪^{௧௩} ௪^{௧௪} ௪^{௧௫} ௪^{௧௬} ௪^{௧௭} ௪^{௧௮} ௪^{௧௯} ௪^{௨௦} ௪^{௨௧} ௪^{௨௨} ௪^{௨௩} ௪^{௨௪} ௪^{௨௫} ௪^{௨௬} ௪^{௨௭} ௪^{௨௮} ௪^{௨௯} ௪^{௩௦} ௪^{௩௧} ௪^{௩௨} ௪^{௩௩} ௪^{௩௪} ௪^{௩௫} ௪^{௩௬} ௪^{௩௭} ௪^{௩௮} ௪^{௩௯} ௪^{௪௦} ௪^{௪௧} ௪^{௪௨} ௪^{௪௩} ௪^{௪௪} ௪^{௪௫} ௪^{௪௬} ௪^{௪௭} ௪^{௪௮} ௪^{௪௯} ௪^{௫௦}

உஜ்ஜீவநாயஜமதா^௩ ௪^௪ லீ^௫ தா^௬ ஸு^௭ தீ^௮ தா^௯
லீ^{௧௦} ஸு^{௧௧} ஸு^{௧௨} ஸு^{௧௩} ஸு^{௧௪} ஸு^{௧௫} ஸு^{௧௬} ஸு^{௧௭} ஸு^{௧௮} ஸு^{௧௯} ஸு^{௨௦} ஸு^{௨௧} ஸு^{௨௨} ஸு^{௨௩} ஸு^{௨௪} ஸு^{௨௫} ஸு^{௨௬} ஸு^{௨௭} ஸு^{௨௮} ஸு^{௨௯} ஸு^{௩௦} ஸு^{௩௧} ஸு^{௩௨} ஸு^{௩௩} ஸு^{௩௪} ஸு^{௩௫} ஸு^{௩௬} ஸு^{௩௭} ஸு^{௩௮} ஸு^{௩௯} ஸு^{௪௦} ஸு^{௪௧} ஸு^{௪௨} ஸு^{௪௩} ஸு^{௪௪} ஸு^{௪௫} ஸு^{௪௬} ஸு^{௪௭} ஸு^{௪௮} ஸு^{௪௯} ஸு^{௫௦}

(செல்லத்திருக்கோளூர்)(க) ‘செல்லம் மல்கியவன்கிடந்த திருக்

கோளூர்’ என்கையாலே வைத்தமா நிதியையு முடைத்தாயிருக்கை,
(ஏரார் பெரும்பூதூர்) அதாவது: * ஏராரெதிராச ரவதரிக்கை
யாலே அழகு மிக்கிருந்தள்ள பெரும்பூதூரென்கை. அன்றிக்கே
‘செங்கயல் வாடிகள் சூழ்வயல் நாளும் செறிந்த பெரும்பூதூர்’
என்கிறபடியே ஊர் வளப்பத்தைச் சொல்லவுமாம். ‘என்னுமியை’
என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்த ஸ்தலங்கள். (பாரில்
மதியாரு மாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசர் தோன்றியஆ
ரிங்(௨) அதாவது பகவதஜ்ஞான பரிபூர்ணையாய், அதுதான் ததிய
பர்யந்தமா யிருக்கும்படியான தரத்தைபுடைய ஆண்டாள் பூமியி
லே அவதரித்தது, (சீராரும் வில்லிபுத்தூர்) * ஆயர் குலத்தினில்
தோன்றும் மணிவிளக்கு ப்போலே யாய்த்து, * வேயர் பயந்த
விளக்கும் இங்குத்தோன்றிற்று.

தத் துல்ய ஜ்ஞானராய் தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், யதி
களுக்கு நாதரான எம்பெருமானார் இவர்கள் ஆவிர்ப்பவித்த ஸ்த
லங்கள், (செல்லத்திருக்கோளூர் ஏரார் பெரும்பூதூர்) என்னு
மியை யாய்த்து. ‘இங்கு’ என்கையாலே அங்குள்ளார்கள் இங்கே
வந்து ஆவிர்ப்பவித்தார்கள் ளென்னுமது தோற்றுக்கிறது. (௨) ‘யயா
வகா^௩ ௪^௪ ௪^௫ ௪^௬ ௪^௭ ௪^௮ ௪^௯ ௪^{௧௦} ௪^{௧௧} ௪^{௧௨} ௪^{௧௩} ௪^{௧௪} ௪^{௧௫} ௪^{௧௬} ௪^{௧௭} ௪^{௧௮} ௪^{௧௯} ௪^{௨௦} ௪^{௨௧} ௪^{௨௨} ௪^{௨௩} ௪^{௨௪} ௪^{௨௫} ௪^{௨௬} ௪^{௨௭} ௪^{௨௮} ௪^{௨௯} ௪^{௩௦} ௪^{௩௧} ௪^{௩௨} ௪^{௩௩} ௪^{௩௪} ௪^{௩௫} ௪^{௩௬} ௪^{௩௭} ௪^{௩௮} ௪^{௩௯} ௪^{௪௦} ௪^{௪௧} ௪^{௪௨} ௪^{௪௩} ௪^{௪௪} ௪^{௪௫} ௪^{௪௬} ௪^{௪௭} ௪^{௪௮} ௪^{௪௯} ௪^{௫௦}

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள் ஏற்றம்
அருளிச்செயல் ஏற்றம்

தாழ்வு ஆது மின்றி
அவை தான்
வளர்த்தோர்

அவர்கள்
ஏழ்பாரும்

உய்ய
செய்த
வியாக்கியைகள்
உள்ளது எல்லாம்
வையம்
அறிய
வாய்ந்து
பகர்வோம்

ஆழ்வார்களுடைய மஹிமையும்
அவர்கள் கருபைபண்ணித் திரு
வாய்மலர்ந்தருளின திவ்யப்ர
பந்தங்களின் மஹிமையும்
ஒரு குறைவு மில்லாதபடி
அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களையே
வ்ருத்தி (ஜி)பண்ணிக் கொண்டு
போந்த
அந்த ஆசார்யர்கள்
ஸப்த த்வீபங்களிலுள்ள ஜநங்க
ளும்.
உஜ்ஜீவிக்கும்படி
அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானங்கள்
உள்ளவற்றையெல்லாம்
பூலோகத்திலுள்ளார்
அறியும்படி [௫
பொருத்தமுடையராய்க்கொண்
சொல்லுவோம். (௩௪)

முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.— அடியிலே “ ஆழ்வார்களவாழிய
ருளிச்செயல் வாழி” என்றும், “அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்து
ரைத்த வாழ்வார்கள்” என்றும் இத்யாதிகளிலே உபக்ரமித்தருளி
னபடியே உத்தரோத்தரம் அவர்களுடைய அவதாரணக்ரமாதிகளை
ப்ரக்க வ்ருளிச்செய்தாராய் நின்றார்தீழ். இனி ‘தாழ்வாது மில்குர
வர்தாம் வாழி, ஏழ்பாருய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தான் வாழி”
என்றும் அருளிச்செய்த அம்மஹிமையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த
ருளுகிறார் மேலெல்லாம். இதில் ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவரார்த்தமாக
அருளிச்செயல்களுக்கு ஆசார்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட
வ்யாக்யார விசேஷங்களை யெல்லாம் தர்ஸிப்பித்தருளுகிறே மெண்

கூற உபதேசரத்தினமாலே, ஈச-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம்.

கிறார். (ஆழ்வார்களேற்றமென்று) தொடங்கி. ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்றமாவது - ஸ்வயத்ர ஸாத்யஜ்ஞாநரான ருஷ்யாதிகளைப் போலன்றிக்கே அவனுடைய ஆகஸ்திக க்ருபையாலே * மயர்வற மதிநலமருள ப்பெற்ற மாஹாத்மயத்தை யுடையவர்களாய் அத்தாலே ப்ராய் வித்தியைப் பெற்றபோது. பெறுகிறோமென்றறி யிருந்து லோக யாத்ரையிலும் கண் வைத்திருக்கையன்றிக்கே (க) “எல்லாம் கண்ணன்” (உ) “யாவையும் திருமால்திருநாமங்களே கூவியெழும்” என்றும் (ங) “உண்டறியாள் உறக்கம்பேணள்” (ச) “பந்தோடுகழல் மருவாள்” என்றும் இயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே த(ஊ) தேக தா(யா) ரகாதிகளையுடையராய், அவனைவிடலேஷிக்கில் அரைக்ஷணமும் தரியாததன்மையையுடையராய், (க) “மாகவையுந் தங்காண்பதற் கென்மனம் ஏகமெண்ணும்” (ரு) “வானுலகம் தெளிந்தேயென்றெய்துவன்” என்றும் பேசும்படியானம நோரதத்தை யுடையராய், அத்தைப்பெறுகைக்குத்தடுத்தும் வளைத்தும் பெற வேண்டும்படியான பரமபக்தியை யுடையராயிருக்கை. இதிறே அல்லாதாரிற் காட்டில் இவர்களுக்கு ஏற்றம்.

அருளிச்செயலேற்ற மாவது;— (க) “அருள் கொண்டாயிர மின்றமிழ் பாடினான்” என்னும்படி அந்த பகவத்ப்ரஸாத மடியாக உண்டான திவ்ய சக்ஷூர் மூலமாக (எ) “அவாவிலந் தாதி” என்னும்படி பக்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்ததாய் அது தான் பகவதேக பரமாய், விலக்ஷணமாய், போக்யமுமாய், ஸுஸகமுமாய், ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய், ஈஸ்வரப்ரீதி ஹேதுவுமாய், ஸம்ஸார விச்சேதகமுமாய், ஸீக்ர பலப்ராதமுமாயிருக்கை. இதிறே அல்லாதவற்றிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஏற்றம்.

இனி, தாழ்வாது மின்றியவை தாம் வளர்க்கையாவது இப்படி. விலக்ஷணரான ஆழ்வார்களுடையவும் விலக்ஷண ப்ரமாணங்களான அருளிச்செயல்களினுடையவும் வைபவத்தை அவத்ய லேசமுமின்றிக்கே யிருப்பதொருபடித்தான அத்தைவர்த்தி(யி-ஓ)ப் பித்துக்கொண்டு போருகை. அதாவது: வகத்ருவைலக்ஷணயத்தி

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) தி-வாய்-க-எ-ந. (ங) தி-நெ-க-உ.
(ச) தி-மொ-ரு-ரு-க. (ரு) தி-மொ-க-ந-அ. (ச) கண்ணி அ.
(எ) தி-வாய்-க-உ-க-க.

உபதேசரத்தினமாலே, ஈச-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம். 305

லே யாதல் ப்ரபந்த வைலக்ஷணயத்திலே யாதல் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணயத்திலே யாதல் உள்ளதொன்றையும் ஸங்கோசியாமல் ஒன்றுபத்தாக்கி வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு ததே(ஊ)கபரராய்ப்போருகையாய்த்து. அவர்கள் தான் தாழ்வாது மில்குரவராகையாலே யாய்த்து இவற்றையும் தாழ்வாது மின்றிக்கேவளர்த்தார்கள். “வளர்த்தோர்” என்று ஏதத்வர்த்த(ய-ஓ)கரானவர்களுடையபாஹு-ள்யமிருக்கும்படி. இனி அவை வளர்த்தோராயிருக்கிறவர்கள் தான் ஸ்வஸ்வ வ்யாக்யாரமுகேந வாய்த்து இவற்றை வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போந்தது.

ஆகையாலே “ஏழ்பாருமுய்ய அவர்கள் செய் வியாக்யைக ளுள்ளதெல்லாம் வை யமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து” என்று அதை அருளிச்செய்கிறார். இவற்றிலே ஏழ்பாரு முய்கையாவது - இவற்றால் உய்யலாமென்றும், “உலகுய்ய வும்பர்களுங்கேட்டுய்ய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வலோகத்திலுள்ளவர்களும் * செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படியிறே இவற்றுக்கு மூலப்ரமாணங்களான அருளிச்செயல்தானிருப்பது.

அப்படியே அதை அடியொத்தி க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷத்வாத் யாகாரயுக்தராயிருக்கிற விவர்களும் அதின் சீரியவர்த்தங்களை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி பர ப்ரயோஜகை பரதையாலே “ஏழ்பாரு முய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம் வாழி, செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்ந்து” என்று அடியிலே அருளிச்செய்தபடியே ஆப்திக்குடலாக வேத தாத்பர்யங்களையும் அதுவிதா(யா)நம் † (பண்ணிக்கொண்டு அர்த்த ப்ரதிபாதம்) பண்ணுகையாலே முக்யதமமான ப்ரமாணமுமாய் அத்தாலே ஸர்வலோகபரிக்கரஹத்தையு முடைத்தாய் ஸர்வர்க்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவுமாயிருக்கும். (அவர்கள் செய்தவியாக்யைக ளுள்ளதெல்லாம்) என்று அவர்கள்தான் அநேகராயிருக்கையாலே வியாக்கியைகளென்று அதுவும் அப்படியேயாயிருக்கிறது. அதெல்லாம் மந்தமதிகளுக்கு விஸ்வாஸ ஹேதுவாயிறே யிருப்பது. அவர்கள்

† குண்டலிதமதிகம்.

கடு உபதேசரத்தினமலை, ௩௫-பா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்
தாழ்வாக நினைப்பவர்கள் தாம்நரகில்—வீழ்வார்கள்
என்று நினைத்து நெஞ்சே எப்பொழுதும் நியவர்பால்
சென்றணுகக் கூசித்திரி (௩௫)
ஹகூஷ்டமொக்ஷாவகாஷாணாஜிஷெஷூ
தகூஷ்டமொக்ஷாவகாஷாணாஜிஷெஷூ
வொரொவதநிநரகெததவனவகூஷூ
வெகொஷவ்விநகூஷூவந வூஷூவ்யூஷூ (௩௫)

செய்த விபாக்யைகள் இன்னவைகளென்கிறத்தை இவர் தாமே
‘பிள்ளான்’ என்று தொடங்கி, மேலே பாக்க அருளிச்செய்கிறார்.
(உள்ளதெல்லாம் வையமறியப்பகர்வோம் வாய்ந்து) அதாவது:
(க) ‘அகல்ஞாலத்தவறிய நெறியெல்லாமெடுத்தரைத்த’ என்ற
னுமார்போலே இவர்கள் துர்க்கதி கண்டு, ஒன்றல்லா வொன்றிலே
யாகிலும் நுகிவிட்வாஸங்கள் பிறக்கக்கூடுமென்று அகிலார்த்தங்க
ளையும் அகில சேதநருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லக்கடவோ
மென்று ஸங்கல்பித்தருளுகிறார். இவருடைய அமோக ஸங்கல்ப
மிருக்கும்படி இதுவாய்த்து. அன்றிக்கே, இன்னாரின்னபடி இன்ன
ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளிடுவென்கிற ஸம்ப்ரதாய
ங்கள் தான் ஸங்குசிதமாகாமல் அவற்றையெல்லாம் அறிந்து அவர்
களை ஆதரித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருளிச்செய்கிற ராகவுமாம்.
(பகர்வோம் வாய்ந்து) என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாந
விசேஷங்களை ஆபாதப்ரதீதியாகவன்றிக்கே அதில் அர்த்தத்தில்
பா(ஹ)வபந்தமடியான பொருத்த முடையாய்த்து இவர் செய்
தருள்வது. ‘பண்ணுபலவாரியரும்’ என்று தொடங்கி, ‘பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்து’ என்றிறே இவற்றில் இவர்க்குண்டான ஆத
ராதிசயமிருப்பது. (௩௬)

பதவுரை.

ஆழ்வார்களையும் பொய்கையார் முதலான பதினம்
அருளிச்செயல்களையும் ராழ்வார்களையும்
அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
தீவ்யப்ரபந்தங்களையும்

(௧) தி-வாய்-ச-அ-க.

உபதேசரத்தினமலை, ௩௫-பா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யாநம் ௧௦௩

தாழ்வாக
நினைப்பவர்கள் தாம்
நரகில்
வீழ்வார்களென்று
நினைத்து
நெஞ்சே
நீ

குறைவாக
எண்ணுபிறவர்கள்
நரகத்தில்
விழுവാர்களென்று
எண்ணி
ஓ மருஸே!
பகவத் பாகவதாபசாராதிகளைக்
கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பார்க்கிற
நீ

அவர்பால்
சென்று அணுக
எப்பொழுதும்
கூசி
திரி

அவர்கள் விஷயத்தில்
சென்று கிட்ட
ஸர்வகாலமும்
பயந்து
ஸஞ்சரி. (௩௫)

வ்யா.—முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. கீழ் “ஆழ்வார்களேற்றம்,
அருளிச்செயலேற்றம், தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்”
என்று அருளிச்செய்து, அவர்களுக்கும் அவர்கள் தீவ்யப்ரபந்தங்
களுக்கும் அதியாவஹராகவேண்டியிருக்க, அந்தைச் செய்யாதே
தங்கள் அப்பயத்தியாலே அவமதி பண்ணுமவர்கள் அத:பதிப்பு
களாகையால் அவர்கள் பரிச்யாஜ்ய ரென்னுமத்தைத் தம் திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

(ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்) என்று தொடங்கி,
ஆழ்வார்களாகிறார், நிமக்கரை உயர்த்தத் தாழ் விழிந்து, (க) “உயி
ரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே,
ஸர்வ யோநிகளிலும் அவதரித்தவர்கள். (உ) “யொயிருஷூவ-யொ
நிஷூ - யோகநிஸ்ஸர்வயோநிஷூ” என்னக்கடவதிறே. இங்கு
யோநியென்று ப்ரஹ்மணுதி ஜாதிகள் எல்லாவற்றையும் நினைக்கி
றது. (௩) “குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலும்” என்றிறே அருளிச்செய்
து. அருளிச்செயல்களாவன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய தீவ்ய ஸங்
கல்பத்தாலே சாய்காகம்போலே ஸர்வோபஜீவ்யமாய்ப்படி,

(௧) திருவி-க.

(௨)

(௩) தி-வாய்-௩-எ-க.

அருளிச்செயல் சீர்மையை

அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
தீவ்யப் பரந்தங்கனின் பெரு
மையை

அறிவார் ஆர்

அறியத்தக்கவர்களார்; [ற்ற

அருள் பெற்ற

(ஆழ்வார்களுடைய) அருளைப்பெ

நாதமுனி முதலான

நாதமுனிகள் முதலாக வள்ள

நம் தேசிகரையல்லால்

நம் ஆசார்யர்களை யொழிய

உண்டோ

ஆராகிலுமுண்டோ;

பேசு

உண்டாகில்சொல்லிக்கான் (௩௬)

முப்பத்தாரும்பாட்டு. - கீழ்ப்பாட்டில் விலக்ஷண ப்ரமாணப்ர

மாத்த்ரூப்ரமேய வைபவாந பிஜ்ஞர், பரித்யாஜ்யரென்று அரு
ளிச்செய்த வித்தாலே தத் வைபவாபிஜ்ஞரே ஆதரணீயரென்ற
தாய், அப்படி ஆதரணீயரா யிருக்குமவர்கள் தான் ஆரென்ன,
வேறுண்டோ, ஸ்ரீமந்நாதாதிகளான நம் ஆசார்யர்களை யொழிய
வென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டிலவர்களும் இப்பாட்டிலவர்களும் நிந்திப்
பாரையும் வந்திப்பாரையும் போல்வார். (தெருளுற்றவாழ்வார்கள்
சீர்மையறிவாரார்) *மயர்வற மதிநலமருள ப்பெற்றவை எல்லார்க்
கும் ஒத்திருக்கையாலே "தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள்" என்றதுவே
நிருபகமாக விருக்கிறபடி. (க) ஜ்ஞாநாநடிஸ்யஹூ-தூஸெஷோஹி
வாஸாதூநஃ - ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா ஸேஷோஹி பரமாத்
மநஃ" என்னுமாபோலே, அவன் ப்ரஸாதத்தாலே*உணர்வு முயிரு
முடம்பும் மற்றுலப்பில்லனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெற்று(க)
உணர்வெனும் பெரும்பதந்தெரிந்து" என்றும், (உ) "மெய்ம்மையை
மிகவுணர்ந்து" என்றும், (௩) "தாமரையாள்கேள்வ நெருவனையே
நோக்குமுணர்வு" என்றும் (ச) "உணர்த மெய்ஞானியர்" என்றும்
(ஈ) "ஜ்ஞாநிநஸ்யக்ஷயஸி-நஃ - ஜ்ஞாநிநஸ்ததவ தர்ஸிநஃ" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே தத்வ யாதாத்மய தர்ஸிகளாய், அத்தால் (௬)
"ஜ்ஞாநீக்ஷா நெதூ வ நெஸ்தூ - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்." என்றும் (எ) "அறிவாருயிரானாய்" என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஈஸ்வானுக்கு தா(யா)ரகராய் ஜ்ஞாநிநாம் அக்ரே

- (க) திருமலை ௩௮. (உ) திருவி எக. (௩) திருவி எக.
(ச) ராநா ௬. (ஈ) கீ (௬) கீ
(எ) திருவாய் ௩௮ ௬.

ஸாரா யிருக்குமவர்கள். அல்லாதாரடைய அர்த்தகாமா
பிபூ (விஹி) தராய் உந்மத்தரைப்போலே * இருள்தருமா
ளுலத்திலே மருள்கொண்டாடித் திரியாநிற்கிறவர்கள். (அ) "வண்
குருகூர்வண்சடகோபன்" என்னும்படி அஜ்ஞாந கந்த(ம0௮)
ரஹிதராய் அந்த ஜ்ஞாநபலமாக ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடி
வீடு பெற்றவர்களா யிருப்பார்களாய்த் து ஜ்ஞாநவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞா
நம் விஞ்சியிடுற இவர்கள் விஷபத்திவிருப்பது தெருளுற்றிருக்
கையாவது - அத்திலே ஊன்றியிருக்கை யென்றபடி.

இப்படி * "நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை
நண்ணி யிருக்குமிவர்கள் சீர்மையாவது: - ஆத்மஜ்ஞாநம் கைவந்
திருக்குமவர்களிற் காட்டில் * பர்வத பரமானுவேவாட்டை வாசி
யை யுடையருமாய் விலக்ஷணமான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களை
யுடையராயிருக்கிற வைபவமாய்த்து. அதாவது - "ஆழ்வார்க
ளேற்றம்" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ப்ரபாவம். சீர்மை - பெரு
மை. (உ) "திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி." என்
கிற இடத்துக்கு - கௌரவ மென்றிறே அருளிச்செய்தது.

"இதுக்கு மூலமென்று அடங்கி, பட்டபோது எழுபோது
அறியா திருந்த ப்ரபாவம் என்றிறே நாயனாரும் அருளிச்செய்தார்
(௩) "விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்" என்றும் (ச) "பேராளன் பேரோ
தும் பெரியோர்" என்றும் (ஈ) "மிக்கசீர்த்தொண்டர்" என்றும்
சொல்லும்படியிறே இவர்கள் சீர்மையிருப்பது அன்றிக்கே
"தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மை" என்று தெருளுற்றிருக்கைதா
னே இவர்களுக்குச்சீர்மையாகவுமாம். இப்படியான இவர்கள் ப்ர
பாவத்தைத்தாம் அருளிச்செய்யப் புகுகிறவர்களை யொழிய அறி
வார் ஆர் என்கிறார்.

"ஆழ்வார்கள் சீர்மை அறிவார் ஆர்" என்று முதலடியிலே
ப்ரக்ருத்தயாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதவர்களோ அவர்
கள் ஜ்ஞாந வைபவத்தை யறிந்தவர்களாவுஞ் சென்று அவர்கள்
சீர்மையை அறிப்புகுகிறார்கள். (அறிவாரார்) தேஹாத்மாபி(வி)
மாரிகள் தொடக்கமான ப்ரதிகூலரானாரோ அநுகூலராயிருக்கிற
ஆழ்வார்கள் வைபவத்தை அறிந்துபோருவர். ஆகையாலே

- (க) திருவாய் ௪௬ ௧௧. (உ) முமுக்ஷுப்படி ௧. (௩) திருவி எக.
(ச) திருமொ எ ௪௪. (ஈ) திருமொ ௧௧ ௧௬.

“அறிவாராயர்” என்று அருமை தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். அது
க்கு மேலே அவர்களாலே ப்ரணீதங்களாய் ப்ரபத்தயர்த்த ப்ரதிபாத
கங்களான அருளிச்செயலை யறிவாராயர்;-அவர்கள் திவ்யஸூத்திக
ளான திவ்யப்ரபந்தங்களை ப்ரதிபாத்யார்த்த களாவத்தை
யறிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணி அப்யஸிப்பாராயர்? இவ்விடத்திலும்
“அருளிச்செயலின் சீர்மையை அறிவாராயர்” என்று கூட்டி நிர்வ
ஹிப்பது.

கீழும், “ஆழ்வார்களேற்ற மருளிச்செய லேற்றம்” என்
றன்றோ அருளிச்செய்தது. * “தெருள் கொள்ளச்சொன்ன
ஓராயிரம் தொடக்கமானவற்றின் வாசியறிந்து ஆதரிக்கும்போது,
ஆழ்வார்கள்தாங்கள் அருள்பெற்றவர்களாக வேண்டாவோ? தங்
கள் ஸ்வாகந்தீர்யாதிகளுக்கு அதுகுணமான ஆர்ஷவசநாதிகளை
ஆதரித்துப்போருவர்கள்; (க) “பாலோடமுதென்ற வாயிரம்” என்
றும், (உ) “தொண்டர்க்கமுது” என்றும் (஑) “செஞ்சொலா
லெடுத்த தெய்வநன்மலை” என்றும், சொல்லும்படி நிரதீஸ்ய
போக்யமான திவ்யப்ரபந்தங்களை (ச) “பத்தராகக்கூடும் பயிலு
மின்” (ரு) “உரியதொண்டராக்கும்” என்று இத்தை ஸ்வருபலா
பத்துக்குறுப்பாக அறிந்து ஆதரித்துப் போருவர்களே” ? அனைத்
தாழ்வார்கலைப்போருளையும் அறிந்து உரைக்குமவராய்த்து இவர்
தான்.

இனி அவ்வைபவாபி(வி)ஜ்ஞாந்தான் ஆரென்கிறார். (அருள
பெற்ற நாதமுனி முதலானமந்தேசிகரை யல்லால்) அவர்களாகிறார்
“அருள்மாறனருளைப்பெற்ற ஸ்ரீமந்தநாதமுனி தொடக்கமாக நட
ந்து செல்லுகிற ஆசார்யபதஸ்தராய், அருளிச்செயலை யாதரித்து
ப்ரவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருமவர்கள்தான். (க) ‘நாயு
வஐஐநெசூ-நாதம் பங்கஜநேத்ர’ என்று தொடங்கி, ‘ஔவாயி
வாநீ - தேவாதிபாந’ என்றுதேவாதிபாளவும் தர்ஸிப்பிக்கப்
பட்ட தேசிகர்கள். * தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திரு
மலையாழ்வா ரிறே தம்முடையதேசிகர்; இவர்களை, ‘நந்தேசிகர்’
என்கிறது-இவர்களே நாதரென்றிருக்கும் தம்முடைய ப்ரதிபத்தி
விசேஷத்தாலே.

(க) திவாய் அ சு கக,(உ) திவாய் க சு க, (஑) தி மொ க க கொ,
(ச) திவாய் டு சு கக ரு, (ரு) திவாய் சு க கக,(சு) தனியன்.

மூ.—ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராச ரின்னருளால் — பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க் கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று
பேசிவரம்பறுத்தார் பின். (஑)

ஊடுகெகவரு-ஷவ-ராஊ-தவ-ஸரீ-தூ
ம-ஷு-பூ-வதி-வசீ-லீ-ம-ரூ-லி- வ-ரா-டு-ண-ஃ |
ரா-ரி-ந-ஃ-ஃ-வ-ரா-ப-ய-ப-ய-ரா-ஃ-
ஸீ-ரி-ரி-ரி-தி-ய-ள-ஃ-ம-த-ா- ஹி-த-ா-ய|| (஑)

(அருள்பெற்ற நாதமுனி) ஆழ்வாரருளையாதல், அதுக்கடி
யான மன்னருடைய அருளையாதல் பெற்றவரென்னவுமாம்.
இப்படி பகவத் பாகவதர்களுடைய க்ருபைக்கு இலக்கானவவர்க
ளிறே ஆழ்வார்கள் சீர்மையையும் அருளிச்செயலின் சீர்மையை
யும், அறிந்துபோருவார். அல்லாதவர்களுக்கு இத்தை அறியத்
தரமோ? (பேதை மனமேயுண்டோ பேசு) முத்த(யு)மான மநஸ்ஸே
இப்படி விதக்த(யு)ரான இவர்களை யொழியவுண்டோ? சொல்
விக்காண், இவ்வர்த்தம் இல்லை யென்றபடி. ஆகையால் திருவுள்ள
மறிய ஒருவருமில்லை யென்கிறார். இத்தால் ஸ்வயத்நத்தாலே
அறியவொண்ணாதது அயந்நத்தாலே அறியலாயிருக்கும், அருள்
பெற்றவர்களுக் கென்றதாய்த்து. (஑)

பதவுரை,	
ஓர் ஆண் வழியாய்	ஓரோரு மஹா புருஷர்கள் வழி யாக
முன்னோர்	முன்புள்ள ஆசார்யர்கள்
உபதேசித்தார்	உபதேசம்பண்ணிப்போந்தார்கள்;
பின்	அந்தரம்
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்க
எதிராசர்	யதிகளுக்குத் தலைவரான எம்பெரு மாரர்
இன் அருளால்	(தம்முடைய) இனிமையான (நிர் வேறுகமான) க்ருபையினால்

ஆரியர்கள்
பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம்
கூறும்
என்று பேசி
வரம்பு அறுத்தார்

“ஓ ஆசார்யர்களே!
புலோகத்தில்
(இவ்வர்த்தத்தில்) ஆசையுடையவர்
களெல்லாரும்
சொல்லுகிறீர்கள்”
என்று நியமித்து
கட்டறுத்துவிட்டார். (௩௭)

வ்யா.-முப்பத்தேழாம்பாட்டு. இனி ஸ்ரீமந்தநாதமுநிகள் சொ
டக்கமானாலே அறிந்து ஆதரிக்கப்படுமதான அருளிச்செயலில்
தாப்யமான ப்ரபத்யர்த்தமானது, ஓராண்வழியாய் நடந்து
செல்ல, அததை எம்பெருமானார் தம்முடைய நிரவதிக க்ருபை
யாலே பேசி வரம்புத்து, பெருவழியாக்கி நடத்தியருளின
படியை அருளிச்செய்கிறார்.

(ஓராண்வழியா யுபதேசுத்தார்முன்னோர்) என்று தொடங்கி,
ப்ரபத்யர்த்தமென்ன, திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தமென்ன,
பேத(வெஃ)மில்லாமையாலே திருவாய்மொழியை ப்ரவர்த்திப்பிப்
பாராக ப்ரபத்யர்த்தத்தை முந்தற அருளிச்செய்தபடி செல்லுகி
றது. “தவ்யார்த்தம் தீர்க்கசரணுகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹ
த்திலே” என்றிறே அருளிச்செய்தது. “தவ்யத்தையும் திருவாய்
மொழியையும் யாவனொருவன் உபதேசிக்கிறான், அவனுக்கிறே
ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது” என்று அருளிச்செய்வார். பெரிய
முதலியர்க்கு (க) “வசினு ராஜஉயசாஹயவ்யு - ஸமந்த்ரராஜ
த்வயமாஹயஸ்ய” என்று தவயபூர்வகமாயிறே ஆழ்வார் திருவாய்
மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினதும். அப்படி
யே உபயத்தையும் வர்த்திப்பித்தருளுமவரிறே எம்பெருமானார்.
ஆகையால் இத்தைமுந்துற ப்ரவர்த்தி(யி-௨)ப்பித்தருளினார். தவயா
திகாரி ஆகையான பின்பிறே திருவாய்மொழியை அதிகரித்துப்
பேருவது.

(ஓராண்வழியாய்) ஓரொரு மஹாபுருஷர்களைக் குறித்து உப
தேசுத்திறே முன்புள்ளார் இந்த மார்த்தத்தை நடத்திப்போந்தது

(முன்னோர்) அவர்கள்தான் எம்பெருமானார்க்கு அவ்வருகுண்டான
அருள்பெற்ற நாதமுனிகள் துடக்கமான ஆசார்யர்கள். அவர்கள்
தாம் அர்த்த கௌரவத்தைப் பார்த்திறே மறைத்து உபதேசித்து
ரக்ஷித்துப்போந்தது. மும்பிதாமும் சூழரவுகொண்டிறே இவர்க்கு
இவ்வர்த்தத்தை உபதேசித்தருளினார். (ஏராரெதிராச ரின்னரு
ளால்) அப்படியன் றிக்கே யதிகளுக்கு நாதராயிருக்கிற எம்பெருமா
னார், அர்த்தத்தின் சீர்மையைப் பாராதே இவர்கள் அர்த்தத்தையே
பார்த்து, அதுக்ரஹைக ஸீலமான அருளாலேயாய்த்து இப்படிவெ
ளியிட்டது.

(ஏராரெதிராசர்) அதாவது (க) ‘ர-ஓவபெவாவெவ்யு-த நஹி
தாந-வ்யு-வ-ஓ - ருபமேவாஸ்யைதம்மஹிமாநம் வ்யா-ஷ-டே’
என்றும் ‘ஏராரும் செய்யவடிவு’ என்றும் சொல்லும்படியான
தம்முடைய தீவ்யமங்களவிக்கரஹத்தில் ப்ரகாஸிக்கிற ஸௌந்தர்ய
பூர்த்தியாலேஸர்வரையும் வஸிகரிக்கும்படியான வெம்பெருமானார்
ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தம்முடைய
நிறேஹைதுக க்ருபையாலேயாய்த்து இப்படி உபதேசித்தருளிறு.
இவர் தாம்ருபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலுமாய்த்தானுகத்தைத்
திருத்தி ரக்ஷித்துப் போந்தது. இதுதான் ஆர் அதிகாரிகளாகவென்
னில், (பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம்) இந்தபூமியிலேஇருந்
ததே குடியாக ஆஸாலேஸமுடையவர்களுக்கெல்லாம் (ஆசையு
டையோர்) ‘நிதியுடையோர்’ என்னுமாபோலே: ‘பத்துடையடிய
வர்க்கு’ என்னக்கடவதிறே. பாருலகிலாசையுடையோர் தான்
அரிதாயிறே யிருப்பது ஆகையால் அவர்களுடைய ஜந்ம வருத்த
ஜ்ஞாநங்களாலுண்டான உத்கர்ஷாஉபகர்ஷங்கள் பாராதே ஆபி
(வி) முக்யஸ-ஓசகமான ருசியையே பார்த்து, நான் உங்களுக்குச்
சொன்ன பரமார்த்தத்தைநீங்கள் அவர்களுக்குச்சொல்லுகிறீர்கள்;
(உ) ‘மற்றொன்றில்லை சருங்கச்சொன்னேனும் மாநிலத் தெவ்வயிர்க்
கும்’ என்னுமவருடைய அடிபணிந்த ஆகாரத்தாலே ‘பாருலகிலா
சையுடையோர்க்கெல்லாம்’ என்றருளிச்செய்கிறது.

கச௦ உபதேசரத்தினமலை, உசு-பா, ஓராண் வ்யாச்யாநம்.

(ஆரியர்கள்) (க) 'காய-ஐர-ண-கார்யங்கணரு மார்யேண்' என்கிறபடியே நீங்களும் கேவல க்ருபையாலே உப தேஸித்துப் போருங்கோள். தாம் இன்னருளாலேயிறே பேசிவரம் பறுக்கிறது. அப்படியே அவர்களையும் உபதேசிக்கும்படி அருளிச் செய்கிறார். (ஆரியர்கள்) ஆரியர்களென்று அப்போது தம்மு டைய ஸந்நிதியிலே தெக்காழ்வார் திருமுன்பே தம் உபதேசம் பெற்றிருக்குமவர்களெல்லாரையும் பார்த்து "நம்மைப்போலே நீங் களும் ஆசாலேஸமாத்தரத்தையேபற்றுசாகக்கொண்டு, ஸர்வர்க்கும் உபதேசியுங்கோள்" என்று, தடைவிடுகிறார். அன்றிக்கே, "ஆரியர் கள்" என்று ஆசார்ய பதஸ்தராகத்தாம் அபிமாநித்தருளின ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான எழுபத்துநாலு முதலிகளையாகவுமாம். இத்தால் ஒருபெருமதிப்பனான ஆசார்யனுடனே கேட்டாரடைய உபதேஷ்டாக்களாகவும்தரத்தையுடையவர்கள் உபதேஸ்யராகவும் கடவர்களென்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்று.

(ஆரியர்கள் கூறுமென்றுபேசி வரம்பறுத்தார் பின்) முன் புள்ளார் இத்தை (உ) 'ஐஃதெநாசவஹாய - இதந்தே நாதபஸ் காய' இத்தாதிப்படியே ஒருவர்க்கும் உபதேசியாதே உங்களளவு களிலே அநுஸந்தித்துப் போருங்கோளென்று, மறைத்துப் போந் தார்கள். பின்பு இவர் பரஸம்ருத்யைக ப்ரதையாலே இத்தை ப்ர வித்தமாம்படி சொல்லுங்கோளென்று முகத்தகண்ட(ண்)மாக அரு ளிச்செய்கிறார்.

(முன்னேர் வரம்பறுத்தார் பின்) முன்பு முதலிகளாலே கட்டின வரம்பைப்பெருமாள் அடைத்துத் துடைத்தாற்போலே இவரும் அவர்களாலே கட்டினமர்யாதையையும் அமர்யாதமாகப் பண்ணியருளினார். மர்யாதாஸ்தாபகரிதே இப்படி செய்தது. (க) 'ராஜாந-ஐஷ்யுகா-ணா வரணாலயவ்யு- ராமாநுஜஸ்ய கருணா வரணாலயஸ்ய' என்னும்படியானக்ருபைக்கடல் கரையழியப் பெ ருகின்படி, அதாவது ஓரடிப்பாடாயிருக்கிற வழிகளைப் பெருவழி யாக்கி நடத்தும் ராஜாக்களைப்போலே, (ஓராண்வழியாய் நடந்த வழிப்பாட்டையதிராஜரானஇவரும் தம்முடைய இன்னருளாலே ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் கூறுமென்று பெருவழியாக்கித்

ஆ. — எம்பெருமான் தரிசனமென்றேயிதுக்கு நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—அம்புனியேர் இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த அந்தச்செயலறிகைக்கா.

(க) அ)

சுவெஸூலி தா வர? வெவழிகுஷ-நவ்யு ராஜாந-ஐஷ்யுகா-ணா வரணாலயவ்யு- ராமாநுஜஸ்ய கருணா வரணாலயஸ்ய

(ஈ) அ)

தடையறும்படி, நடத்தியருளினார் "ஸீ ரஜாந் ராஜவ்யு-வகாராடி யயாராஜாந-ஐஷ்யுகா-ணா வரணாலயவ்யு- ஸ்ரீமார்ராஜபதஞ்ச காரதயயா ரா மாதூஜார்யோமுநி:" என்னக்கடவதிதே. தாம் "ராமாநுஜப் பெரு வழிவெட்டி" என்னும்படி நடத்தினற்போலேயாய்த்து இதுவும்; இவர்தாம் (க) * ஸீ ரவிஷ்ணுவொகாணிஜணவ ஜாம-ஐஷ்யுகா-ணா வரணாலயவ்யு- ஸ்ரீ விஷ் ணுலோக மணிமண்டபமார்க்கதாயியிறே".

(ஈ) அ)

பதவுரை.

இந்தத்தரிசனத்தை எம்பெருமான் வளர்த்த அந்தச்செயலை அம்

புனியேர் அறிகைக்கா நம்பெருமாள் இதுக்கு எம்பெருமான் தரிசனமென் றே பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்

இந்த ஸித்தாந்தத்தை எம்பெருமான் வருத்தி (ஐ) பண் ணிக்கொண்டுபோந்த அந்த க்ருத்தயத்தை (எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய்) அழகாயிருக்கிற பூமியிலுள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ளுகைக்காக ஸ்ரீரங்கநாதன், இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு எம்பெருமான் ஸித்தாந்தமென் றே திருநாமம் சாத்தி ஸ்த்தாபித்தருளினார்.

(ஈ) அ)

(க) தாமபஞ்சகம்.

வ்யா.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரபத்தி மார்க்கத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தருளியும், தத்ரகூணூர்த்தமாக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைப் பண்ணியருளியும், அத்தாலே நிரபாயமான இத்தர்ஸுநத்தை எம்பெருமானார் வர்த்தி (யி- β) ப்பித்ததைஸர்வரும் அறியும்படி நம்பெருமாள் அவருடைய தர்ஸுநமென்று அபிதா (வியா) நமாக்கிஸ்தாபித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (எம்பெருமானார் தரிசனம்) என்று தொடங்கி. நாதயாமுநர்களும்தர்ஸுநப்ரவர்த்தகராயிக்க, இவருடைய ப்ரஸம்ருத்யைகப்ரயோஜனதையைப் பார்த்து, “எம்பெருமானார் தரிசனம்” என்றய்த்து நம்பெருமாள் நாமநிர்ந்தேஸும்பண்ணிஸ்தாபித்தருளினபடி. (க) “ β ய β ா β ா β ா β ா β வ β ொ β க β வ β ு β க β த β ா β காரயிதா β வ β ஃ - மர்யாதா β நா β ஞ்ச β லோக β ஸ்ய β கர்த்தா β காரயிதா β ஸஃ” என்னக்கடவதிறே.

அதாவது-திருக்கோட்டியூர் நம்பிபாடே பலகால் நடந்து பெற்ற ப்ரமார்த்தத்தைத் தம்மையழியமாறி, தூளிதா β ரம் பண்ணி மீண்டெழுந்தருளினவநந்தரம், “ β மக்கா β வா β ரை β நாமே β தே β டி β க்கொள் β னு β வே β ாம்” என்று அதுக்கு விஷயமா β னுவரை நம்பெருமாள், மிகவும் விசேஷாபிமா β நம் பண்ணியருளி, இன்று தொடங்கி, “எம்பெருமானார் தர்ஸுநமென்னுங்கோள்” என்று ஜகத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்தருளினுரென்கை. அன்றிக்கே “ β ா β ட்டு β வி β த β ார்” என்று பாடமான போது, இவர் ஆஜ்ஞா β திலங்க β நம்பண்ணி, அமர்யாத β மகப்ரபத்திப்ரதா β நம் பண்ணினப்ரபாவத்தைக்கண்டு, திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் அப்படியே “எம்பெருமானார்” என்று திருநாமம் சரத்தி “இன்று முதல் β எம்பெருமானார் தர்ஸுநமென்னுங்கோள்” என்று அருளிச்செய்து, ஆதரித்துப்போருகையாலே, அந்த β நம்பியுடனே இத்தைவெளியிடும்படி அருளிச்செய்த நம்பெருமாள் தாமே தத்த்வாரா இத்தைஸ்தாபித்தருளினுசென்னவுமாம்.

இவர்தாம் (உ) ‘ஆளுமாளார்’ என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்கும் ஸம்ஸாரிகள் தனிமையைத் தீர்க்கைக்குமிதே இப்படி உபதேசித்துப் போந்தது. இப்படி நம்பெருமாள் தர்ஸுநஸ்தாப β நம் பண்ணுகைக்கு அடியென்னென்னில், அம்புவினியோர் இந்

(க) ௩௮-ஸு- β ௮- β க (உ) தி-வாய்- β - β - β - β

மூ—பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்—பிள்ளை மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.

வந் β ராய β தீ β நர β ஜவ β யஃ β கார β கார β யி β வாய β ஃ β ஸ்ரீ β யா β ய β வொ β ரி β நி β ர β ஹ β வ β ி β க β ு β ஜ β வ β ரு β ர் β | யொ β தீ β நர β ஸ β நர β வ β ரொ β ணி β வ β ஹ β ஸ β ய β ய β வ β ா β வ β ா β வ்ய β ஃ β தா β தி β ஸ β ஹ β ஜ β ய β ஃ β |

(β க) (β க)

தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார்வளர்த்த அந்தச்செயலறிகைக்காக வென்கிறார். எம்பெருமானார் அபிமா β விசேஷத்தாலே அழகியதாயிருக்கிற பூமியிலுண்டானவர்களெல்லாம் ப்ரமவைதிகமுமாய், அதவவ β நிரவத்யமுமான இந்தத்தர்ஸுநத்தை. (எம்பெருமானார்வளர்த்த)தம்உபதேசமுத்தாலேவர்த்தி(யி- β)ப்பித்துக்கொண்டுபோந்த, (அந்தச்செயலறிகைக்கா) அந்தவரியசெயலை அம்புவினியோர் அறிந்து உஜ்ஜீவிக் β கைக்காக. அதாவது, அவர்ஜகத்பகாரமாகச் செய்த அந்தக்ருத்யத்தை ஜகத்திலுண்டானவர்களெல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக் β க்கும்படி, நம்பெருமாள் பேரிட்டுநாட்டிவைத்தாரென்கை. இத்தால் இவருடைய தர்ஸுநப்ரவர்த்தகத்வம் ப்ரபத்திஸாஸ்த்ரமுகேநவென்னுமது ப்ரஸித்தமாகஸ்தாபிக்கப்பட்டதாய்த்து.

(β அ)

பதவுரை.

பிள்ளான்	திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்,
நஞ்சீயர்	நஞ்சீயர்,
பெரியவாச்சான் பிள்ளை	அபயப்ரதராஜர்,
தெள் ஆர்	ஜ்ஞாநாதிகரான
வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை	ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதர்,
மணவாளயோகி	அழகியமணவாளச்சீயர் (அழகிய இவர்கள்)

ககக உபதேசரத்தினமலை, நகக-பா, பிள்ளான் வ்யாக்யாரம்.

திருவாய்மொழியை

திருவாய்மொழியென்னும் திவ்ய
ப்ரபந்தத்தை

காத்த

வ்யாக்யாரம் செய்தருளி ரக்ஷித்த

குணவாளரென்று

குணவான்களென்று

நெஞ்சே

ஓ மகஸ்ஸே!

கூறு

சொல்லு.

(நகக)

வ்யா,—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இனி த்வயார்த்தமான திருவாய்மொழியை(க) “ஈன்ற முதற்றாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாயிராமாநுசன்” என்னும்படி இத்தை வர்த்தி (யி) ப்பித்துக்கொண்டுபோந்தவராகையாலே தத் ப்ரஸாதமடி யாகத் ததி(ஈ)ப்ராயமான அர்த்தங்களாலே அருளிச்செயலில் ஸாரமான திருவாய்மொழியை வ்யாக்யார நிர்மாண முகேந ரக்ஷி த்துப் போந்தவர்கள் பிள்ளான் முதலான வாசார்யர்களென்கிறார்.

(பிள்ளானென்று தொடங்கி) பிள்ளானுகிறார், திருக்கோட் டியூர் நம்பிசெய்தருளின மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதில் க்ருதஜ்ஞராயிருக்கும் எம்பெருமானாராலே புத்ரத்வாபிமாநம்பண் ணப்பட்டு, “திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்” என்று திருநாமஞ் சாத்த, இப்படி நம்பிதன்நாமமான ஏற்றத்தை யுடையராய், அத் தாலே அல்லாதார்க்கு அவரோபாதி உத்தேஸ்யராய் அவரிடத்தி லே அகில + வேதாந்த தாத்பர்யங்களையும் அதிகரித்து ஸகல ஸா ஸ்த்ர வித்தமராய் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ரூபமான உபயவேதாந் தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகராய் இருப்பாரொருவர்.

(நஞ்சீயர்) அவராகிறார், ஸர்வஜ்ஞரான † கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய் ஸகல ஸாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டராலே “நம் முடைய ஜீயர்” என்று அபி(னி)மானிக்கப்பட்டு, அவர் ஸந்நிதி யிலே ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்ஸய விபர்யமறக்கேட்டு, பின்பு தூறுரு திருவாய்மொழி நிர்வஹித்து, அத்தாலே ஸதாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றவராய்த்து.

† வேத.

‡ நம்பெருமாள்.

(க) தி-வாய்-தனியன்.

உபதேசரத்தினமலை, நகக பா, பிள்ளான் வ்யாக்யாரம். ககக

(பெரியவாச்சான் பிள்ளை) அவராகிறார், ஆழ்வாருடைய திரு வ்வதாரத்தோபாதி யான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து, தத்ஸேவைக்கு விருத்த(ஐ)ங்களான ததி(ஜி)தர புருஷார்த்தங்களை யெல்லாம் ஸவாஸநமாகப் பரித்யஜித்து, ஸகலஸாஸ்த்ரங்களைபும் அவர் ஸந்நிதியிலே நன்றாகக் கற்றுக்கேட்டு அவர்க்கு அத்யந்தம் அபிமதராயிருக்குமவர்.

(தெள்ளார் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை) திருவாய்மொழியில் அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கும்படியான மிக்க தெளிவையுடைய ராய், அத்தாலே (க) “ஸகூஷி உயள - ஸக்ருஷணத்வயள” என் னும்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளையோடு ஒரு கோவையாய் நம் பிள்ளை திருவடிகளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கராய், அதிக்ருதபர மார்த்தராய் அபி(னி)மாந நிஷ்டாக்ரகண்யராயிருக்குமவர்.

(மணவாளயோகி) அவராகிறார், அப(ஐ)ய ப்ரதராஜ புத்ர ரென்னும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குக் குமாரரான நாயனா ராச்சாம் பிள்ளை திருவடிகளை, (உ) “ஸகூஷி உயள - ஸக்ருஷணத்வயள” என னும்படி பழுக்க லேவித்து, தர்ஸந ரஹஸ்ய தாத்பர்யார்த்தங்களையும் திவ்ய ப்ரபந்த தாத்பர்யார்த் தங்களையும் அவருபதேஸமுகத்தாலே லபித்து, மற்றும் ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களையும் அவர் ஸந்நிதியிலே ஸாங்கமாக அதி(யி)கரித்து, இதர தர்ஸநநிரஸநத்துக் குறுப்பாக, “வாதிகேஸரி” என்னும்படி வாக்கவை(உ)ரியையுடையராய் இருக்குமவர்.

ஏவம்விதரான இவர்கள் (திருவாய்மொழியைக் காத்த) அதா வது, ப்ரமாண ஸ்ரேஷ்டமான திருவாய்மொழியை அல்பமதிக ளால் அவிசால்யமாம்படி ஸ்வஸ்வ வ்யாக்யாரங்களாலே ஸ்ரக்ஷி தமாக ரக்ஷித்த மஹாகுணத்தையுடையவர்களென்றபடி. அவர்கள் தான் ஆறாயிரப்படி தொடங்கி, பன்னீராயிரப்படி அறுதியாக வ்யாக்யாரம் பண்ணியருளினபடியை மேலே இவர்தாமே வ்யக்த மாக வருளிச்செய்கிறார். (காத்தகுணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு) இப்படி வ்யாக்யார விஸேஷங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த குணத்

(க) பகவத்விய தனியன்.

(உ)

மு.—தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளா மெதிராசர் பேரருளால்—உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன் றரைத்தது
இன்பமிது மாறபிரம். (சக)

நிலைநிலைமையாகா—காயிவெந
ஐயாவ்வாடிவாடி யத்வம்மவவ்வு |
வாயாவஹைரவிஷயா விணிதாணிடிசா
வம்மரணத்திலகமராத்நிஷ்டஹலீ || (சக)

வ்யாக்யாரும்பண்ணுவார் அரிதாயிறே யிருப்பதுஉரைக்கவல்லவென்
கையாலே, ஸப்தார்த்தஸந்தர்ப்பகரணத்தில் அருமையிருக்கிறபடி,

(உரைக்கவல்ல குருவாரிக்காலம்) அர்த்தாபஹாரம் பண்ணு
கிற காலத்திலே அர்த்தப்ரகாஸகரைக் கிட்டுமோ?; உண்டாகிலும்
தன் கைப்பொருள்கொண்டு தப்பியோடுங் காலமிதே. *பிறர்நன்
பொருளையிறே அபஹரித்துப்போருகிறது. (க) ‘கடலளவாயதிசை
யெட்டிணுள்ளும்கவியிருளேமிடைதருகாலத்து’ என்னும்படி, க்ரு
ரமான காலத்திலே கூரியமெய்ஞ்ஞானத்தாலே திருவாய்மொழிப்
பொருளை ஓர்ந்து உணர்ந்து உரைப்பார் ஒருவரைக் கிட்டுமோ?
(நெஞ்சேகூறு) பஷ்யகாரர் காலந்தொடங்கி உண்டான திருவாய்
மொழி யாசார்யர்களிடங்குளிலே ப (ஊ) வ்யமாய்ப்போருகிற நெ
ஞ்சே! இவர்களைப்போலே ஏததர்த்ததர்ஸிகளாய்ப்போருமவர்களை
இக்காலத்திலே இன்னொன்று ஒருவரையாகிலும்சொல்லிக்காண்;
ஆகையால் அவர்கள் அலப்(ஊ)யராயிறே யிருப்பது. (சௌ)

பதவுரை.

தெள் ஆரும்	விவேக பூர்ணமான
ஞானம்	ஐஞானத்தையுடைய
திருக்குருகைப்பிரான்	திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான்	பிள்ளானானவர்
எதிராசர்	எம்பெருமானானுடைய
பேர் அருளால்	பெரிய க்ருபையினால்

(க) இரா. தா. ௧௬-

உள் ஆரும்	உள்ளாள்உரவு (அக்யப்ரயோ ஜமாய்நிரவதிகமான)
அன்புடனே	ப்ரீதியோடே
மாறன்	ஆழ்வானுடைய
மறை	வேத ரூபமான திருவாய்மொழி யுடைய
பொருளை	அர்த்தத்தை
அன்று	உடையவர் காலத்தில்
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது
இன்பம் மிகும்	ரஸக(வ)நமான
ஆறாயிரம்	ஆறாயிரம் க்ரந்தமாயிருக்கும்.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்றும்பாட்டு. சீழே “பிள்ளாள்நஞ்சி
யர்” என்று தொடங்கி, ‘திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவா
ளி’ என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யார பஞ்சக ஸங்க்
மையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்வாராய், அதில் இப்பாட்டில்,
“குருகைப்பிரா”ற் கன்பா மெதிராசர்” என்னும்படி ப்ரபந்நஜநகூ
டல்த்தரான எம்பெருமானானுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே திருக்
குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்குப் பண்ணியருளி
ன வ்யாக்யார ஸங்க்யை ஷ்ட்ஸஹஸ்ரமென்கிறார். (தெள்ளாரும்
ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்) திருவாய்மொழிக்கு
ப்ரதம வ்யாக்யாரம் பண்ணுகைக்கு அநுகுணமாக விவேகபரிபூ
ர்ணமான வெளிச்செறிப்பை யுடையரான திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளான். அன்றிக்கே, தெளிவு யிக்கிருந்துள்ள ஜ்ஞாநத்தையுடை
யவென்னவுமாம். (எதிராசர் பேரருளால்) ‘உன் பெருங்க்ருணை
தன்னை’ என்னும்படியானஎம்பெருமானானுடைய நிஷ்வதி(யி)கக்ரு
பையாலே இதுவாய்த்து இவர் வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கடி.

(உள்ளாரும்புடனே) க்யா(ஷூ)திலாபாதிகளாலன்றிக்கே
திருவாய்மொழி விஷயமாக வுண்டானநிரவதிகப்ரேமத்தாலே யெ
ன்னுதல். சேதநர் பக்கல்நிரவதிக ஸ்நேஹத்தாலே யென்னுதல்.

கூஉ உபதேசரத்தினமலை, சஉ-பா, தம்சீரை வ்யாக்யாநம்.

மு.—தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம்புகமும் வேதாந்தி
நஞ்சீயர் தாம்பட்டர் நல்லருளால்—எஞ்சாத
ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப்பொருளை யாய்ந்துரைத்தது
ஏரொன்பதினாயிரம். (சஉ)

புராணவதாஃ நிரவயிபுயிதாஃ கஹடுதா
ஊராசகவ்யுத்யயாநிமஜாஹயொயீ |
யாசாதகாநஸஃஜிநிமஜிஸ்யுடிகாஃ
ஸாமய்யகொநவஸஹஸ்யுதிதாவதிநெஃ || (சஉ)

(மாறன்மறைப்பொருளை) (க) 'அருபனானவ்ருமறையின்பொருள்'
என்கிறபடியே ஆழ்வாருடையதான வேதநுபமாய், ஸ்வார்த்தநிர்
ணயத்தில், அல்லாதார்க்கு அருமைதட்டி யிருப்பதான திருவாய்
மொழியினர்த்தத்தை அருளிச்செய்தது ஆறாயிரமாய்த்தது.
* அவாஹிலந்தாதி க்கு அநுகுணமான அன்புடனே யாய்த்தது
உரைத்தது. (அன்றுரைத்தது) அதாவது, பாஷ்யகாரர் ஸந்திதி
யிலே கேட்டு மநகம் பண்ணி, அர்த்தவைஸத்யம் பிறந்திருக்கிற
அக்காலத்திலே யாய்த்தது இவர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றென்கை.

அதின் ஸங்க்யை எவ்வளவென்னில், (இன்பயிகுமாறாயிரம்)
(உ) 'அமர்சுவையாயிரம்' என்னும்படியாக (வ) நமாயிருப்பதாய்
* அடியார்க்கு இன்பமாரியாயிருக்கிற இதுக்கு. இன்பயிகுமாறாயிர
மாய்த்தது இவர் அருளிச்செய்தது. இதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை;
மூலத்தைப்பற்றி வருகிற ரஸமிதே. அன்புடனே பண்ணுகையா
லே இதுவும் இன்பம் மிகுந்ததே யிருப்பது. இவர்தாம் பெளராணி
கபுத்ரராகையாலே யாய்த்தது, புராணரத்ந ஸங்க்யையிலே யருளிச்
செய்தது. (சக)

பதவுரை.

தம் சீரை	தம்முடைய குணங்களை
ஞானியர்கள் தாம்	ஜ்ஞானவான்கள்
புகழும்	கொண்டாடும்படியான
வேதாந்தி	வேதாந்தி யென்று ப்ரஸித்தரான
நஞ்சீயர் தாம்	நஞ்சீயரானவர்

உபதேசரத்தினமலை, சஉ-பா, தம்சீரை வ்யாக்யாநம். கூஉ

பட்டர்	பெரிய பட்டருடைய
நல் அருளால்	விலக்ஷணமான க்ருபையினால்
எஞ்சாத	குறையாத
ஆர்வமுடன்	ப்ரீதியுடன்
மாறன் மறைப்பொருளை	நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திரு
	வாய்மொழியினர்த்தத்தை
ஆய்ந்து	பரிஸீலித்து
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது,
ஏர்	அழகிய ஸப்தார்த்த ஸந்தர்ப்பங்
	களையுடைய
ஒன்பதினாயிரம்	ஒன்பதினாயிரம் க்ரந்தமாயிருக்
	கும். (சஉ)

வ்யா,—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. அதின்பின்பு பெரிய பட்
டருடைய க்ருபையாலே விசேஷித்து, நஞ்சீயர், ஆறாயிரத்திற்காட்
டிலும் அரைவாசி தடித்திருக்கும்படி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்ப
தினாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளிப்படியை அருளிச்செ
ய்கிறார். (தஞ்சீரை) இத்யாதித்யால். அதாவது—திருவாய்மொழி
க்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகைக்கேடான தம்முடைய ஜ்ஞானாதி
குணங்களை ஜ்ஞானாக்களெல்லாரும் ஸ்துதிக்குப்படியாயிருக்கு
மவ ரென்னுதல். அன்றிக்கே, தம்முடைய ஜகந்மங்களேஹது
வாயிருக்கிற ஆசார்யாநுவர்த்தநாதிகளாகிற ஆத்மகுணங்களை 'சூ
வாய்வாநீ-ஆசார்யவாநீ' என்னும்படி ஆசார்யபரதந்த்ராயிருக்
கிறவிசேஷத்தாலே ஜ்ஞானாக்களெல்லோருங் கொண்டாடும்படியா
னவைபவத்தை யுடையராய், வேதாந்திகளென்று நிருபகமாயிருக்
கிறநஞ்சீயரென்னுதலாகவுமாம். இப்போது 'வேதாந்தி' 'நஞ்சீயர்'
என்கிற விசேஷணத்தாலே, பட்டர், நெடுந்தூரமெழுந்தருளி
திருந்துகைக்குப் போரும் பெருமையுடையவரென்று தோற்றுக்
றது. (நஞ்சீயர் தாம்) வேதாந்திநஞ்சீயர் தாம்; இப்படிபெருமதிப்
ளிரானநஞ்சீயர் தாம்.

மு, — நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளா லேவியிட
பின்பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா
வருபத்திமாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது
இருப்பத்து நாலாயிரம். (சந)

ஹோக்ருவாவஸுஹிதம் கலிவெரிசாவஸு
ஹோக்ருவாவஸுஹிதம் கலிவெரிசாவஸு
யாஹோவாவஸுஹிதம் கலிவெரிசாவஸு
ஷ்டிரஹோவாவஸுஹிதம் கலிவெரிசாவஸு || (சந)

(பட்டர் நல்லருளால்) பட்டருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபை
யாலே. இவர்க்குபட்டருடைய க்ருபை த்ருஷ்டமாகப்பலித்தது;
திருவாய் மொழிக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணும்படியாகப் பலித்ததிஹே.
(பட்டர் நல்லருளால்) (க) “நல்லருள்நம்பெருமான்” என்னுமபோ
லே. அங்குத் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யனுடைய க்ருபை.
இங்கு ப்ரதிபாதி(டி)ப்பாருடைய க்ருபை. அவனுடைய க்ருபை
யைக்காட்டும்விஞ்சியிஹே இவருடைய க்ருபையிருப்பது. அதுஆயி
ரத்துக்கு அடியாயிருக்கும். இது ஒன்பதினாயிரத்துக்கு அடியாயி
ருக்கும். இதுதான் ஒன்றுக்கு ஒன்பதாயிருக்கிறபடி. (அருளால்
எஞ்சாத ஆர்வமுடன்) இவர்நல்ல வருளாலே இவர்க்கு நலம்
உண்டாய்த்து. (உ) “நலமருளினன்” என்னுமபோலே. இப்படியா
ன அருளாலே யாய்த்து, இவர்க்கு அஸங்குகிதமான அபி(னி)நிவே
ஹ்முண்டாய்த்து. எஞ்சல் - சுருங்குதல்.

(ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப்பொருளையாய்ந் துரைத்தது)
* ஆராதகாதலே யுடையவருடைய ப்ரபந்தத்துக்குத் தகுதியாக,
(ந) “ஆர்வம்பெருக” என்னும்படியான அபி(னி)நிவேசத்தாலே (க)
“மாறன்பணித்தமிழ்மறை” என்னும்படி ஆழ்வாருடைய தாய்த்ரா
விடவேதருபமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை நினைபித்தி,
ததனுக்குணமாக வ்யாக்யாநஞ்செய்தது எவ்வளவென்ன; “எரொன்
பதினாயிரம்” என்கிறார். ஏரார்ந்த தமிழ்மறைக்குத் தகுத்யாயிருக்
கை. இதுஏரார்ந்த திருக்கையாவது; ஸப்த ஸந்தர்ப்பத்தினுடைய
சாதூர்யத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலுமுண்டான அபிகின்
மிகுதியை யுடைத்தாகை. இவர்தாம்வேதாந்தி நஞ்சியராகை
யாலே வேதாந்த ஸாஸ்த்ரமான ஸ்ரீபாஷ்ய ஸங்க்யையாலே யாய்த்
து இத்தை இப்படி அருளிச்செய்து இவர்ஸேகரித்தது. (சஉ)

பதவுரை-

நம்பிள்ளை
தம்முடைய நல் அருளால்

ஏவியிட
பின்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அதனால்
அன்பா
வரு
பத்தி
மாறன்
மறைப்பொருளை
சொன்னது
இருபத்து நாலாயிரம்

நம்பிள்ளையானவர்
தம்முடைய விலகூணமான க்ரு
பையினாலே
நியமித்தருள,
அந்த நியமநாநந்தாம்.
அபயப்ரதராஜரான பெரியவாச்
சான்பிள்ளை
அந்த நியமனத்தினால்
ஹுகருமாய்
மேன்மேலும் வருகிற
பக்தியையுடைய
ஆழ்வாருடைய
திருவாய்மொழியி னர்த்தத்தை
அருளிச்செய்தது
இருபத்து நாலாயிரப்படியாம்.

வ்யா, — நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. அநந்தாம் நம்பிள்ளையு
டைய நியோகத்தாலே பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, கீழ் அருளிச்செய்
ததில் மும்மடங்கென்னும்படி இருபத்தநாலாயிரமாக ஒரு வ்யாக்
யாநம் செய்தருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

(நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிட) ஸுத்தஸம்ப்ரதா
யப்ரவர்த்தகராய், “காஹ்ணுவஹ்ணஹ் கலிவெரிசாவஸு
காருண்ய பூர்ணம் கலிவெரி தாவஸம்” என்னும்படி, கேவல க்ரு
பாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராயிருக்கிற நம்பிள்ளை, தம்முடைய பா
ப்ரயோஜனைக பரதையான * கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்தவருளா
லே திருவாய்மொழிக்கு ஒருவ்யாக்யாநம்பண்ணுமென்று நியமித்
தருள, அப்படியே அந்த அநுகூஹகஸீலமான அவருடையநி
யோகத்தை, (க) * கிரயதாஸீதி - கிரியதாமிதிபோலவும், (உ) கூனிப்
பணிகொள்ளாய்” என்னுமது போலவுமெண்ணி, (பின்பெரியவாச்
சான்பிள்ளை) இப்படி ஆஜ்ஞாபித்தருளினவநந்தாம், (க) “வாஸாநு

திவ்யஸூக்தி க்ரமத்தை 'செப்புநெறிதன்னை' என்கையாலே அவர் அருளிச்செய்கமார்க்கமொழியத் தமக்கொரு மார்க்காந்தர மில்லை யென்று சொல்லுகிறது. (க) "மூரூபுரணிக்ருதி துவருத்யை-குருப்ரமணிக்ருதித்தவ்ருத்தயை" என்னும்படியிறே இவர் ஆசார்யரை அடியொற்றி நடக்கும் க்ரமம்.

(வள்ளல் வடக்குக் திருவீதிப்பிள்ளை) ஸம காலத்தில வர்களை யொழிய, பின்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குப்படி க்ரந்தவதமாக எழுதி உபகரித்த ஓளதார்யத்தையுடைய வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. (இந்தநாடறிய)(உ) "நாடுகொழுநன்கறிய" என்னுமாபோலே விசேஷஞ்சூரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடுவாசியற ஒரு நாடாக அறிந்து ஈடுபடும்படி, (மாறன் மறைப்பொருளை) ஆழ்வாருடையகாய் வேதரூபமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை (௩) "மாறன்செந்தமிழ்வேதத்தின்செழும்பொருளை" என்னக்கடவதிறே.

(நாடறிய நன்குரைத்தது) அவர் * ஊருநாடுமுலகமுந்தம்மைப்போலேயிருக்கும்படி திருவாய்மொழி பாடினாற்போலே இவரும்நாடறியவாய்த்து, ஈடுநன்குரைத்தது. அதாவது ஆனைக்கோலம்செய்தாப்போலே ஸுவ்யக்தமாம்படி அருளிச்செய்தது, (ஈடுமுப்பத்தாறியிரம்) பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநத்தைக்காட்டிலும் பன்னீராயிரம் அதிகமாம்படியிறே இவர் அருளிச்செய்தது. (ஈடு) என்பது-பொருள். மாறன் மறைப்பொருளைஈடுபடும்படியிறே அருளிச்செய்தது. "இதுதான்ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் கட்டளையிலே" என்றிறே அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்தருளிணர். அந்தக் கட்டளையிலேயாய்த்து அருளிச்செய்தது (ச) "மூரூபுரணிக்ருதி துவருத்யை-குருப்ரமணிக்ருதித்தவ்ருத்தயை" என் கிறபடியே இங்கும்ஸ்ருதமான அர்த்தத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை யிறே இவர் எழுதியருளிணர். "எழுது ஏரார் தமிழ்வேதத் தீடுதன்னை" என்று இவ்மேலே அருளிச்செய்கையாலே இவர்க்குலேககாந்வயமாந்ரமே யுள்ளது; இதுதான் ஸ்ருதப்ரகாஸிகைக்கு முன்னே அவதரித்ததானாலும் பின்புள்ளார் இதன்படியை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யக் குறையில்லை. (சச)

மூ.—அன்போ டழகிய மணவாளச் சீயர்
புன்போருங் கறறறிந்து பேசுகைக்காத்—தம்பெரிய
போதமுடன் மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது
ஏதமில் பன்னீராயிரம்

(சரு)

வழுவூதந் துவிஜநாந் து-மூலதாயா
ரூபுரணிக்ருதி துவருத்யை-குருப்ரமணிக்ருதித்தவ்ருத்தயை
வ்யாக்யாநமொழியின் அர்த்தத்தை
மாறன் மறையின் பொருள்

(சரு)

பதவுரை.

அன்போடு	(ஐநங்களிடத்தில்) பீர்தியுடன்
அழகியமணவாளச்சீயர்	வாதிகேஸரி நியன்பவர்
புன்போரும	பிற்பாலத்தி ஓள்ளவர்களும்
கறற	அப்பயலித்து
அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
பேசுகைக்காத்	பிறர்க்குபதேசிப்பதற்காக
தம்	தம்முடைய
பெரிய போதமுடன்	மஹத்தான ஜ்நாநத்தினால்
மாறன் மறையின் பொருள்	நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை
உரைத்தது	உரை ரூபமாக அருளிச்செய்தது
ஏதமில்	தேஷமில்லாத
பன்னீராயிரம்	பன்னீராயிரப்படியாம். (சரு)

வ்யா.—நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இனி வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் தம்முடைய அதிஸயிதமான ஜ்ஞாநத்தாலே திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தையுரைத்ததுபன்னீராயிரம் என்கிறார், (அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்) திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான ப்ரேமம் பெருகுவாய்த்து அருளிச்செய்தது, "ஊஷ்யஹதி ராவகு உ-ஈ-ஈ - பாஷ்யபத்தி ரகூகதத்" என்னுமாபோலே. அவ்றிக்கே "அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்" என்றுசேதநர் பக்கல்

மூ—பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிச்செயல்பொருளை ஆரியர்கட்குப்போ
தருளிச்செயலாய்த்தறிந்து (சகூ)

பூரயெணவஜ்யமவாடி வியாமோநா
டிகாஃக்யூதாயடிஹயபூடிராஜநாஜா
தெநெருவதெஷுமஹநெஷுமதிம-ரா-உணா
வொகொவடிஸ வஜியெஹயு நாவி ரஜா. (சகூ)

வாத்ஸல்யா திஸபத்தாலே அருளிச்செய்தாரென்னவுமாம், (க) “நெ
றியுள்ளியுரைத்த சணக்கறு நலத்தனன்” என்னுமாபோலே

(பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா) பின்புள்ளாரும் இத்
தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்குமிதே. அதுக்கு அது
குணமாகப் பின்புள்ளாரும் இத்தை அப்பலித்து அதில் தாத்தப்ய
ங்களை நன்றாக அறிந்து பரப்பாதிபாதகம் பண்ணவல்லராம்படியாக.
இத்தையொழிய நாலவ்யாக்யார முண்டானாலும் ஸப்தார்த்த நிர்
ணயத்துக்கு இத்தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டுமிதே. (தம்பெ
ரிய போதமுடன்) திருவாய் மொழியைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல தம்
முடைய மஹத்தான புத்தியாலே.

(மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது) ஆழ்வாருடைய திரு
ப்பவளத்திலே அவதரிக்கையாலுண்டான அதிஸயத்தை யுடைத்
தாய், த்ராவிடவேதமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை (உரை
த்தது) உரையாக; - ப்ரதிபிப்ப வ்யாக்யாரமாக அருளிச்செய்தது,
(ஏதமில் பன்னிராயிரம்) * ஏதமிலாயிரமான இதுக்கு ஏதமில் பன்
னிராயிர மாய்த்து. ஏதமில்லாமை-குற்றமற்றிருக்கை அதாவது
ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகை. இதுதான் பிள்
ளானுடையவ்யாக்யாரத்தில் விசுணமாய், அச்சான்பிள்ளைவ்யாக்
யாரத்தில் அர்த்த(ப-ஃ)மாய் இப்படி ஏற்றி இறக்கியிதே அருளிச்
செய்தது. ஆகையால் அதிஸங்க்ரஹமும் அதி விஸ்தா முமில்லை
யென்றபடி. ஏதத் ஸங்க்யைக்கு அநுகுணமாக விலக்கிண்ப்ரமாண
முண்டாகில், தத்ஸங்க்யையாக அருளிச்செய்தாரென்று நிர்வஹிக்க
க்கடவது. (சகூ)

(*) தி-வாய்-க-ந-ரு.

பதவுரை.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அபயப்ரதராஜர்
பின்புள்ளவைக்கும் திருவாய் மொழி தவிர மற்றுமுள்ள
திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும்

தெரிய விஸதமாக
வ்யாக்கியைகள் வ்யாக்யாரங்களை
செய்வால் செய்ததினால்
அரிய தாமே ஆராய்ந்தறிகைக்கு அஸாத்ய
மான

அருளிச்செயல்பொருளை ஆழ்வார்கள் க்ருபையுடன் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய திவ்ய ப்ரபந்தங்க
ளின் அர்த்தங்களை

இப்போது இக்காலத்திலுள்ள
ஆசார்யர்களுக்கு ஆசார்யர்களுக்கு
அறிந்து தெரிந்துகொண்டு
அருளிச்செயலாய்த்து ப்ரே ரா ப தே ச ம் பண்ணும்படி
யாயிற்று (சகூ)

வ்யா நாற்பத்தாரும்பாட்டு பிள்ளான் நஞ்சீயரென்று தொடங்கி,
உத்தேசித்தவடைவே த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழிக்கு வ்
யாக்யாரம் பண்ணினவர்களையும் தத்த்கர்ந்த ஸங்க்யைகளையும் இவ்
வளவாக தர்ஸிப்பித்தருளி, இனி ததங்க்கோபாங்கங்களான மற்றை
அருளிச்செயல்களுக்கும் வ்யாக்யாரம் பண்ணினார் இன்னாரென்னு
மத்தையும் அருளிச்செய்வாராய் அப்படியே அவை எல்லாவற்றுக்
கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாரம் செய்தருளின படியை
யும் அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

(பெரியவாச்சான்பிள்ளை) அவர் குமாரரான நாயனாராச்சான்
பிள்ளையும் நாலாராச்சான் பிள்ளையும் உண்டாகையாலே “பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை”. என்று இவரை விசேஷிக்கிறது. (பின்புள்ள
வைக்கும் தெரிய) ஸடகோப வாக்யமான திருவாய்மொழியை
யொழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி, திருமடல்களீராக வுண்
டான திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் இருபத்து மூன்றுக்கும் (தெரிய வியா

மூ.—நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—தஞ்சீரால்
வையகுருவின்றம்பி மன்னுமணவாளமுனி
செய்யுமவை தாமுஞ்சில.

(சஎ)

கெஷ்டம்விசேவ விவ்யுதிஃ ஈரவிவாமஜாநாஃ
வேஷாந்நிவிவாநிதாநவ-நஸூஜெஷ்டா
புஜோஹாரஈவா ஜெநஜஃஹூரொஹூ
ஸூனஜ்யோவபந்யு-நிநாகலிதஃ ஸூகஃ ஸூதஃ.

(சஎ)

க்கியைகள் செய்வால்) தமமுடைய பரஸம்ருத்யேக பாயோஜ
நதையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்யாரும்செய்தருளுக
யால். (அரிய அருளிச்செயல் பொருளை) (க) “அரியவிண்ணிசை”
என்றும் (உ) “அறிவித்தே னுழிபொருளை” என்றும் சொல்லும்
படியாயினே அருளிச்செயல்களிலுடைய ஸப்தார்த்தங்கொளி அரு
மை யிருக்கும்படி. (ங) “செஞ்சொல்கவி” என்றும், (ச) “செவிக்
கினியசெஞ்சொல்” என்றும் (ரு) “செஞ்சொலா லெடுத்த தெய்வ
நன்மலை” என்றும் (சு) “செந்தமிழ்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஸ்ரவண ஸமயஃபிடித்து, நிரதஸய போக்யமாய், த்ராவிடபா
ஷை யென்னுமத்தால் அதி ம்ருதுக்களாய் அதஏவ அதிஸூலப
மாயிருந்ததேயாகிலும், தாத்பர்ய நிர்ணயத்திலவந்தால் அத்பந்த
தூர்க்ரஹமாயினே யிருப்பது.

இப்படி அருமை பெருமைகளை யுடைத்தான அருளிச்
செயல்களின் அர்த்தமானது, (ஆரியர்கட்கிப்போது) ஆச்சான்
பிள்ளைக்கு இவ்வருகிலுண்டான ஆசார்யர்கள் எல்லார்க்கும் (இப்
போது) இவர் வ்யாக்யாரும் செய்தருளின பின்பென்னுதல். அன்
றிக்சே, தமக்கு ஸமகாலத்திலவர்களாயுள்ளவர்களுக்கென்னு
தல், அப்போது அவர் அப்படி செய்தருளுகையாலேயாய்த்து இப்
போது இப்படி அருளிச்செய்யவாய்த்து. (எ) “அரியது எளிதாகும்”
என்னும்படி அவர் ப்ரஸாதத்தாலே (அருளிச்செயலாய்த்தறிந்து)
அதாவது அதி தூர்க்ரஹமான வர்த்தங்களை இவர் வ்யாக்யாந
விசேஷங்களாலே நன்றாக அறிந்து, அததை ஸ்வாநுபவருபமாக
வும் பரோபதேஸ ரூபம்கவும் அருளிச்செய்யும்படியாய்த்து. அல்
லாத ஆசார்யர்களிற் காட்டில் இதிறே இவர்க்கு வைபவம். (சசு)

(க) தி-மொ-க-உ-ஃ0, (உ) ச-திருவ-க, (ங) தி-வாய்-ஃ0-எ-க,
(ச) தி-வாய்-ஃ0-க-க, (ரு) தி-மொ-க-க-ஃ0, (சு) தி-மொ-உ-அ-உ,
(எ) உ-திருவ-உ-உ.

பதவுரை.

நாவிரண்டுக்கு சிலதிவ்ய பிரபந்தங்களுக்கு
நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியைகள் நஞ்சீயர் செய்தருளினவ்யாக்யாந
நங்களுண்டு

எஞ்சாமை ஸங்கேகாகமந
யாவைக்கும் ஸசுவதீவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும்
இல்லை கிடையாது

வையகுருவின் தம்பி பிள்ளைலோகாகார்யருடைய திரு
த்தம்பியாரும்

மன்னு திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பொருத்த
முடைய

மணவாளமுனி அழகிய மணவாளச்சீயரும்
தம்சீரால் தமமுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்க
ளாலே

செய்யும் செய்தருளின
அவைதானும் அந்த திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாந
ங்கள் தானும்

சில சிலவற்றுக்கே யுள்ளது. (சஎ)

வ்யா.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. இதிலே நஞ்சீயர் தொடக்க
மான வாசார்யர்களும் சிறிது ப்ரபந்தத்துக்குவ்யாக்யாரும் செய்
தருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

(நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு) என்று
அதாவது-பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப்போலே அஸேஷ திவ்ய
ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யாரும் பண்ணுகையன்றிக்கே, அவற்றி
லே நாவிரண்டு ப்ரபந்தங்களுக்காய்த்து அவர்முன்னே வ்யாக்யாந
ம் செய்தருளினதென்கை. (நாவிரண்டுக்கு) என்று-ஸங்க்யா நிர்
தே(பே-ஃ)ஸமன்று. ஒரு முழுச்சொல்லிருக்கிறபடி. அதாவது
அல்பத்திலே தாத்பர்யம். மேலும்சிலவென்றிறே யருளிச்செய்தது.
இவர்தாம் செய்தருளினதாய்க்கண்டது திருப்பாவைக்கும் கண்ணி
நுண்கிறுத்தாம்புக்குமிதே யுள்ளது. பின்னையு முண்டாகில் கண்டு
கொள்வது.

(எஞ்சாமையவைக்கு மில்லையே) அதாவது - ஸங்கோசமற ஸகல திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யாநம் செய்தருளவில்லை யென்றபடி. இல்லையே என்று தேற்ற மிருக்கிறபடி. எஞ்சுதல் - ஒழிதலும் சுருங்குதலும். (க) 'எஞ்சாமையின்றடக்கி' என்னக் கடவதிறே. (தஞ்சீரால் வையகுருவின்றம்பி) அருளிச்செயலிலே வந்தால் அல்லாத வாசார்யர்கள் எல்லாரையுங் காட்டிலும் அத்யந் தா஽வகாஹரத்தையுடையரம்படியான தம்முடைய ஜ்ஞாநாதி கல்யாண குணங்களாலே "காத்தகுணவாளர்" என்னுமாபோலே தஞ்சீராலேயாய்த்து இவரும்சிலவற்றுக்குச் செய்தருளினது. 'மன்னுபதினமர் மறைப்பொருளும் மாறன்சீர், துன்னு மதுரகவி சொற்பொருளும், அன்னநடைத், திங்கண்முகவல்லியுரை செம் பொருளுந் தென்முடும்பை, எங்கண்மணவாளர்க்கிறை" என்னும் படியிறே இவற்றில் இவருடைய அவகாஹர மிருப்பது.

(வையகுருவின்றம்பி) இதுக்கெல்லாமடி, அவர் பின் பிறப் பாய்த்து. அதாவது பிள்ளைலே, காசார்யரென்று ப்ரஸித்தியை யுடையரானவருடைய திருத்தம்பியாரான அபுகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரென்கை. இவர்க்கு அதிஸயாவஹமான ஸம்பந்த மிருக்கிறபடி. * ராமாநுஜனென்னுமாபோலே, இவர்க்கும் ஜகத் குருவராநுஜ ரென்றிறே நிரூபகம். "தம்பியுடன் றுசரதியானு னும்" இத்யாதி. (மன்னுமணவாளமுனி) இவ்வர்த்தத்தில் பொரு த்தமுடையவராய், வாதிசேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரென்று நிலைநின்ற நிரூபகத்தை யுடையரானவர், இப்படி திருநாமத்தை யுடையரான இவர்கள் இருவரும்.

(செய்யுமவைதானுஞ்சில) இவர்களாலே செய்யப்படும் வ்யாக்யாநங்கள் தானும் சிறிது ப்ரபந்தங்களுக்கென்றபடி. (அவை தானும்) என்று கீழிலவற்றோடே ஸமுச்சயிக்கிறது. திருப்பாவைக் கும் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்புக்கும் நாயனார் செய்தருளினதாயும் திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேஸவ்யாக்யாநம் ஜீயர் செய்தருளின தாகவுங் கண்டது. இன்னமும் இவற்றையொழிய உண்டாகிலுங் கண்டுகொள்வது.

மூ.—சீரார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையெழு தேரார் தமிழ் வேதத் தீடுதன்னைத்—தாருமென வாங்கி முன் நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத் தாங் கொடுத்தார் பின்னதனைத் தான். (சஅ)

தூங்குணவாடிவிவிதூர் ஸுடுவெரிவெடி
வூவுரூர் ஈடிஹுதீதிக்கூணவாடிதீ
சூராயடுஸிகவரூர் கலிவெரிசூரலூர்
பூரூர் தூராயவமரூர் ஈடிநடுவகூர் (சஅ)

சீர்ஆர்
வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை
ஜ்ஞாநாதி குண பூர்ணரான
நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யெழுந்
தருளியிருக்கிற திருவீதிக்கு
வடக்குத் திருவீதியிலெழுந்த
ருளியிருக்கையால் வந்த திரு
நாமத்தையுடைய வடக்குத் தி
ருவீதிப்பிள்ளை

எழுது
ஏரார் தமிழ்வேதத்து ஈடுதனை
எழுதின
திருவாய் மொழியின் சிறந்தவ்யாக்
பாநமான முப்பத்தாறுபிரப்படி
யென்னும் ஈட்டை,

முன்
நம்பிள்ளை
தாரும்என
வாங்கி
தாம்
பிள்
அதனைத்தான்
ஈயுண்ணிமாதவர்க்கு
முற்காலத்தில்
நம்பிள்ளைகள்
கொடுமென்று
அவர்கையில் நின்றும் வாங்கி,
அந்த நம்பிள்ளை தாம்
பிற்பாடு
அந்த ஈட்டையே
ஈயுண்ணியெனனும் திருவம்ஸத்தி
லவதரித்த மாதவப் பெருமானுக்
கு
கொடுத்தனர். (சஅ)

வ்பா — நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு, ஆகக் கீழ் தாம் பண்ணின பர ஜ்ஞா துருபமாக வியாக்கியைகள் உள்ளதெல்லாமென்றத்தை உபபாதித்தருளினவர், “நம்பிள்ளைசெப்புநெறி” என்றுப் பரஸ்துத மய்ய ஸதலதிவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாநார்த்தங்களையும் தனக்குள்ளே உடைத்தாம்படியிருப்பதாய், ஏதத் ஸ்ரவணத்தாலே எல்லாம் ஸ்வித்ததாம்படியான ஸ்ரவஷ்ட்யத்தையு முடைத்தான ஈட்டி னுடைய வரவாற்றையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள் ளம்பற்றி அத்கையும் இரண்டு பாட்டாலே எல்லாரும் அறியும்படி “இவரீடளித் தற்கேயந்தம” தவர்” என்று சொல்லுகிறவடைவே அருளிச்செய்கிறார்.

(சீரார்வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை) இவர்க்குச் சீரார்ந்திருக் கையாவது-ஆசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே அவர் அருளிச்செய்த அர்த் தவிஸேஷங்களை யெல்லாம் தெரிந்தெழுதி எல்லார்க்கும் உபகரிக் கும்படியான ஜ்ஞாநாதிசுண்பூர்த்தியை யுடையராயிருக்கை. அன் றிக்கே, திருவீதிக்கு விசேஷணமானபோது (க) “சீரார்நெடுமறுகு” என்னுமாபோலே இவர் தொடக்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் பூ ண்ணமாயி நக்குமதென்றுமாம். (வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை) நடு வில் திருவீதிப்பிள்ளையு முண்டாகையாலே அவரில் வ்யாவ்ரு த்தி; அவர் எழுந்தருளியிருக்கிறதுக்கு வடக்குத் திருவீதியிலையா ய்த்து இவர் எழுந்தருளியிருக்கிறது. அதுதான் தவராசன் துறை க்கு அருகான ஆகிகேசவப்பெருமாள் கோயிலுக்கு அடுத்து அணி த்தாயிருக்கும். இப்படி வ்யாவ்ருத்தமான ஸ்தலத்திலேயாய்த்து இவர் வ்யாக்யாரம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருப்பது ஆகையால் அதுவே நிரூபகமாய்த்து இவர்க்கும், இவர் ஆசார்ய ரான நம்பிள்ளைக்கும் மட்டத்திருவீதிப்பிள்ளையென்றிறே நிரூபகம். (உ) “கேயிலில் வாழும் வைட்டணவன்” என்னுமாபோலே. இப் படி ஜ்ஞாநவர்த்த(ய) கமானதேசத்தையிட்டு நிரூபிக்கும்படியாக விருக்கிறவிவர் (எழுது ஏரார் தமிழ் வேதத்தீடுதண்ணைத் தாருமென வாங்கி) அதாவது* நம்பிள்ளைசெப்பு நெறி தண்ணையிறே இவர் எழுதி யது. ஆகையாலே எழுதினவந்வய மாத்ரத்தைக்கொண்டு பின்

ளான் முதலானாரோடே ஸஹபடிதராய்த்து. இத்தால்முழுதும் நம் பிள்ளையுடைய திவ்யஸடுக்தியிறே.

(ஏரார் தமிழ்வேதத்தீடுதனை), “ஏரார்ந்தமிழ்மறை” என்கிற படியே விலகணமான ஸப்தார்த்த ஸந்தர்ப்பங்களால் வந்த அழ கின் மிகுதியை யுடைத்தாய் த்ராவிடருபமான வேதத்தினுடைய வ்யாக்யாரத்தை. திருவாய்மொழி ஈடுதான் ஆணைகோலம் செய்த தாற்போலே அத்யாக்ஷிகமாயிறே யிருப்பது அத்தைப்பற்ற ஏரார்ந்திருக்கை ஈட்டுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

(ஈடுதனைத்தாருமெனவாங்கி) இப்படி அதிமரோஹாமாம்படி யான ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தையும் எழுதி, நம்பிள்ளை ஸந்தியிலே வைக்க, அப்போது அத்தை அவிழ்த்துத் திருக்கணசாத்தி, போர வும் உதந்து, ஆனாலும் நம்முடைய காலத்திலே நம்முடைய அநு மதியுயின் றிக்கே எழுதினார், இப்படி எழுதினநம்முடைய க்ரந்தத் தைத் தாருமென்று அவர் திருக்கையில் நின்றும்வாங்கி, (முன்றம் பிள்ளை) முற்காலத்திலே நம்பிள்ளை. அதாவது ஸிஷ்யாசார்ய ஸம்வ்யவஹார க்ரமம் நன்றாக நடந்து போருகிற பூர்வகாலத்தி லே அந்தக்ரமத்தை நன்றாக நடத்திப் போருகிற நம்பிள்ளை, (ஈயு ண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார் பின்) தம்முடைய ஸந்தியி லே வைத்தபின்பு, ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார்.

அதாவது ஈயுண்ணியென்கிற குடியிலே அவதரித்தவராய், தம்முடைய திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த வநந்தம், மாதவப்பெரு மானென்று தமக்கு ஆசார்யரான நஞ்ஜீயருடைய திருநாமத்தைச் சாத்தப்பெற்றவராய், தமக்கு அத்யந்த அபிமத விஷயமாயிருக் கிற வர்க்கு, (தாங்கொடுத்தார் பின்) “மாதவசிஷ்யர்” என்றும் “சீமாதவனடிக்கன்புசெய்யும்” என்றும் அத்தையே நிரூபகமாக வுடையராய் திருவாய்மொழிக்கு முப்பத்தாறாயிரம் க்ரந்த ஸங்க யையாம்படி உபந்யஸித்தருளின தாம், இவர் இப்பேறுபெறும்படி கொடுத்தார். தம்தாம் ஸ்வத்தைத் தம் தாம் வேண்டினவர்களுக்கு விஷயோகிக்குமாபோலே “இத்தை ஒருவர்க்கும் ப்ரகாஸியாதே அதுஸந்தித்துக்கொண்டுபோரும்” என்று அவர் கையிலே காட்

கடவு உபதேசரத்தினமலை, சக-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஆங்கவர் பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை
தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்—பாங்குடனே
நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனார்க்கவர்தாம்
மேலோர்க்கீந்தரவரோ மிக்கு (சக)

தாரோயவஃ வுநராவொகாரா—தாரூலுஉருஃ
வொவ்யுலித்ய காரணாவ்யு வாராஹவ-உருஃ
வொவிலுஃகீயதநயவ்யு வலவாவ்யுஃ
வயூ-தநாநந-ஜீவ்யுஃ தீவகெஃலுஃ. (சக)

மக்கொடுத்தார். மாதவப்பெருமானுக்கு இந்த மஹதைச்வரயத்
தைக் காட்டிக்கொடுத்தார். (பின்) அவர் திருமுன்பே வைத்த
அநந்தரத்திலே (அதனைத்தான்) அப்படி அநுமதியின்றிக்கே எழு
தின க்ரந்தத்தைத்தான். முழுச்சொல் இருக்கிறபடி ஆகையால்
இப்படி சீரியதான அர்த்தத்தை ஸ்ரீமாதவரிடத்திலே மேலெல்லார்
க்கும் உதவும்படி சேயித்து வைத்தருளினாராய்த்து. (சஅ)

பதவுரை.

ஆங்கு	அந்தக்கோஷ்டியிலே
அவர்பால்	அந்த நம்பிள்ளையிடத்தில் நின்று
பெற்ற	(ஈட்டை) லபித்த
சிறியாழ்வானப்பிள்ளை	நயுண்ணி மாதவப்பெருமாள்
தாம்	தாம்
தம்மகனார் தம்	தம்முடைய திருக்குமாரரான பத்ம
	நாபப்பெருமானுடைய
கையில்	திருக்கையில்
கொடுத்தார்	(அந்த ஈட்டை) ப்ரஸாதித்தருளி
	னார்;
அவர்தாம்	அந்த பத்மநாபப் பெருமாள் தாம்
பாங்குடனே	ஆநுகூல்யத்தினாலே

உபதேசரத்தினமலை, சக-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாநம், கடவு

நாலூர்பிள்ளைக்கு	நாலூர் பிள்ளைக்கு (ப்ரஸாதித்தரு
	ளினார்)
அவர்தாம்	அந்த நாலூர் பிள்ளைதாம்
நல்லமகனார்க்கு	ஜ்ஞாநாதிகளினால் விலகூணராய்
	தம்முடைய திருக்குமாரரான
	நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு (ப்ரஸா
	தித்தருளினார்)
அவரே	அந்த நாலூராச்சான் பிள்ளையே
யிக்கு	அதியுயித்து
மேலோர்க்கு	மேலுள்ளவர்களுக்கு
நந்தார்	கொடுத்தருளினார். (சக)

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இப்படி நம்பிள்ளையுடைய
ப்ரஸாதத்தாலே சிறியாழ்வானப்பிள்ளையென்று திருநாமத்தை
யுடையரான ஈயுண்ணிமாதவப் பெருமானுக்கு ப்ரப்தமான ஈடா
னது, தம்முடைய ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையளவும்
ஸம்ப்ரதாயமாக நடந்துவந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (ஆங்க
வர்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை) என்று. (ஆங்கு) தீவ்ய
கோஷ்டியா யிருக்கிற அவர் திருமுன்பே, அன்றிக்கே, வடக்
குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருக்கையில் நின்றும் வாங்கின அத்தஸை
யிலேயென்னவுமாம்.

(அவர்பால் பெற்ற) அந்த கோஷ்டிக்கு நாயகமாய்
அந்த ஈட்டுக்கு ப்ரதான வக்தாவான அந்த நம்பிள்ளையிடத்தி
லே நிதிபெற்றற்போலே * உறுபெருஞ்செல்வ மடியாக வந்த
அர்த்தத்தைப் பெற்றவராய்த்து இவர்தாம். ஒரு தேசமும் தேசிக
களும் கோஸமுமிருந்தபடி. (சிறியாழ்வானப்பிள்ளைதாம்) இவரு
டைய சிறுபேர் இருக்கிறபடி. இப்படியான இந்த நிதியைப்பெற்
றுடைய தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்;— ஸஞ்சிதங்காட்
டுவாரைப்போலே மாதவப் பெருமானான தாம், பத்மநாபப் பெரு
மானென்று நிருபகமாயிருக்கிற தம்முடைய குயாரர் கையிலே
காட்டிக்கொடுத்தார்.

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார்நஞ் தம்முடைய ப்ரீத்யதிஸயம் தோற்ற சீயர் நம்பிள்ளை என்பர்

“நம்” என்றபதத்தைச்சேர்த்து நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ் சீயர்நம்பிள்ளை என்றருளிச் செய்வர்கள்

அன்புடையோர் சாற்று திருநாமங்கள் தான் என்று இன்று அதனைச்சொல்லி ஏத்து

இப்படி யருளிச்செய்த ஸ்வேஹமுடையவர்கள் இட்ட திருநாமங்கள் என்ன அழகாயிருக்கிறதோ! என்றுநினைத்து அவர்களிடத்தில் ப்ராவண்யமுடைய இப்பொழுது [யநீ அத்திருநாமங்களைச் சொல்லி ஸ்தோதரம் பண்ணு. (10)]

வ்யா.-ஐம்பதாம்பாட்டு;-இனி வகுளபூஷணாதி திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாநாதரம் அதில் தாற்பர்யமான ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்த நிஷ்டாக்ரமங்களையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று அதுக்கு அடி கோலுகிறார். அது எங்ஙனே யென்னில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான நம்பெருமாள் தொடக்கமான வர்களுக்கு அதிஸயிதமான திருநாமங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்த ப்ரஸங்கத்திலே நம்பிள்ளையென்று ப்ரஸ்துதரானவர்க்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்தத் திருநாமமானது பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ப்ராப்தமாய் அவாடியாகளங்கும் வந்து பார்த்தபடியையும் ஒரொரு பாட்டாக மூன்று பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார். அதில் இப்பாட்டில் முன்புசொன்ன நம்பெருமாள் தொடக்கமானருக்கு அதிஸயமான திருநாமங்கள் வருகைக்கு அடி இன்ன தென்கிறார்(நம்பெருமாள்)என்றுதொடங்கி, அதாவது;-(க)“இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம்” என்னும் படி ஆசார்யர்களுக்கு அதுபாவ்யரான நம்பெருமாள்.

(நம்மாழ்வார்) * முகில்வண்ண னடியிணையை யடைந்தருள் குடியுய்ந்த நம்மாழ்வார். (நஞ்சீயர்) நம்பெருமாள் குமாரரான பட்டராலே விஷயீக்ருதரான நஞ்சீயர், (நம்பிள்ளை) நஞ்சீயராலே விசேஷாபி(வி)மாரம் பண்ணப்பட்டவராய், “நம்பிள்ளை கோஷ்டிபோ? நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ?” என்று விகல்பிக்கலாம் படி அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு ஆள்தேடுகையால்வந்த மஹாஸம்ருத்தியையுடைய நம்பிள்ளை.

(க) முமுக்ஷுப்படி-ந.

(என்பர்) என்று சொல்லுவர்கள். (என்பான்புடையோர்) இரண்டிடத்திலும் அன்புடையோரென்று கூட்டக்கடவது. (அவரவர்தம் ஏற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்றுதிருநாமங்கள் தானென்று) அவரவர்களுடைய ஆதிசயத்தாலே அவர்களிடத்திலே அதிஸ்வேஹத்தை யுடையவர்கள், அவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்து சாத்தின திருநாமங்கள் தானென்று;-இவையும் சில அதிஸயமான திருநாமங்கள் இருந்தபடி எந்தானென்று, “இன்றதனைச் சொல்லி நீ ஏத்து” என்று மேலேஅந்வயம்.

அன்புடையோர் சாத்துகையாவது (க) “இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம்” என்றும் அருளிச்செய்தாரிதே. முன்பொருகாலத்திலே ஒரு கலபையிலே க்ரூராயிருப்பார்சிலர் பெருமானையும் அத்தேசத்திலுண்டானவெம்பெருமான்களையும் கொண்டுபோந்து, “கெட்டான்” என்னும்படி வாரிவடக்கே கொண்டுபோக, அப்போது, பெருமாள் திருவடிகளுக்குப் போர நல்லராயிருக்கிற ராஜகண்ட கோபாலரென்கிற விண்ணப்பஞ்செய்வார், (உ) “எங்ஙனே தரிக்கேணுன்னிவிட்டு” என்கிறபடியே பெருமானைப்பிரிய ஸ்ரீமரன்றிக்கே *இருநிலங்கைதுழா விக் கொண்டு போய், அங்கேசென்று, அவனைக்கண்டு தம்முடைய(ந) “நுடங்குகேள்வியிசை” என்னலாம்படியான பண்களாலே அவனைப் பண்படுத்த, அவனும் அதிப்ரீதனாய் “உமக்கு வேண்டுவது” என்னென்ன, “நம்முடைய பெருமாள் இங்கேவந்தார் அவரைத் தரவேணும்” என்ன, ஆகில் “கொண்டுபோம்” என்று பல விக்ரஹங்களையும் கொண்டுவந்து காட்ட, அப்போது அவர்கள் நடுவே தேடிக்காணாமல், (ச) “சிந்திக்குந் திசைக்கும்” இத்யாதியிற்படியே க்லேஸித்திருக்க அப்போது அவனுடையபெண்பிள்ளை அழகியமணவாளப் பெருமானான இவரைத்தன் அந்தஃபுரத்திலே ஆதரித்துக்கொண்டு போரா நிற்க, அச்சேதியறிந்து அவன் அவனை யறியாமல் கொண்டு வந்து, “இவரோ உம்முடைய பெருமாள்” என்று காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு (ரு) “ஸ்ரீரஹுநாயஸிநாய - ஸ்ரீரங்கநாதமமநாத” என்றும், (சு) “அரங்கமாளியென்னாளி” என்றும், (எ) “என்னரங்கத்தின்னமுதர், குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அழகியமணவாளப் பெருமானை அதிப்ரீதியுட-

(க) முமுக்ஷுப்படி-ந. (உ) தி-வாய்-எ உ-க. (ந) தி-வாய்-ந-ச-சு. (ச) தி-வாய்-ந-ச-சு. (ரு) ஸ்ரீரங்க கத்யம். (சு) தி-மொ-எ-ந-ச. (எ) நாய்ச்சி-தி-கக-உ.

கசக உபதேசரத்தினமாலே, ௫௦-பா, நம்பெருமாள் வ்யாக்யாரம்.

னே "இவர் தாம் நம்பெருமாள்" என்றணைத்தெடுத்திக்கொண்டு, அதிவரையுடனேகோயிலேற எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்போது சிலர், இவரம் பெருமாள் அன்றென்று ஸங்கித்ததுக்கு ஆயி ஆழ்வார் பிள்ளையும், "இவர் நம்முடைய பெருமாளாம்" என்று நிச்சயித்து மேலெழுத்திட்டருளினாராம். அன்றுதொடங்கி, அவர்க்கு அதுவே நிருபகமாய்த்தென்றும் அருளிச்செய்வர்கள்.

இனி, நம்மாழ்வாரென்று திருநாமமாகைக்கு அடி, முற்காலத்திலே பெருமாள் அல்லாத ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் ஆழ்வரை "நம்மாழ்வார்" என்று அபிமாமித்தருளி, பெரிய திருவந்தயநத்துக்கும் அப்படியே திருமுகம் எழுதித்திருக்கிறிக்குப் போகவிட்டருளுவரென்றும் உண்டிறே. அதுவுமன்றிக்கே, ஒருகால் மேல்நாட்டிலே பெருமாள் வலசையாக எழுந்தருளிண்போது, மற்ருளும் உண்டான திருப்பதியில் எம்பெருமான்களும் ஆழ்வாரும் அங்கேயாத்ருச்சிகவலங்கதராக, அப்போது, பெருமாள், ஆழ்வாரை, (க) "பலரடியார் முன்பருளிய" என்கிறபடியே மிகவும் க்ருபைபண்ணியருளி, "நம்முடையாழ்வார் நம்மருகேவாரும்" என்று தம்முடைய திவ்ய விம்ஹாஸநத்திலே வைத்துக்கொண்டு, முத்தின் சட்டை, வட்டமணை முதலானவரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, தம்மையே யொக்க வருள்செய்தார்" என்றும் அருளிச்செய்து போருவர்கள்.

(உ) அத்தைப்பற்ற "நஞ்சடகோபனைப்பாடினை யோவென்றுநம்பெருமாள் விஞ்சியவாதரத்தாற்கேட்ப" என்றாய்த்து அவனும் சொன்னது. அதுவுமன்றிக்கே, பெரிய முதலியார், மற்றை ஆழ்வார்களிற் காட்டில் அங்கேவிசேஷ ப்ரதிபத்திபண்ணித்வயபுரஸ்ஸரமாகத் திருவாய்மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களை யெல்லாம் அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்று அந்தவ்யாவ்ருத்திதோன்ற நம்முடைய ஆசார்யரென்னுமோபாதி "நம்முடைய ஆழ்வார்" என்றாய்த்து அபிமாமித்துக்கொண்டு போருவது. அத்தைப்பற்றவிறே (ங) "நகுகுவவதெவகுவாவிராபி - நகுகுலபதேர்வகுளாபிராமம்" என்று அருளிச்செய்தது.

உபதேசரத்தினமாலே, ௫௦-பா, நம்பெருமாள் வ்யாக்யாரம், சசநி

இனி நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் அநவரதபரிஸீலநத்தாலே அபிவித்தரான நஞ்சீயருக்கு இந்நாமமாகைக்கு அடி, இவர்பட்டர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த வநந்தரம், மேல்நாட்டிலே ஸந்யஸித்து, அங்குண்டான ப்ரிக்ரஹங்கையடைய ஸவாஸநமாகப் பரித்தயஜித்து, கோயிலேறவந்து, பட்டர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிக்கக்கண்டு, பாரவுமுகந்து "நம்முடைய ஜீயர்வந்தார்" என்று கட்டி எடுத்துக்கொண்டு உபலாவித்த வன்று தொடங்கிவேதாந்திகளுக்கு "நஞ்சீயர்" என்று திருநாமமாய்த்தென்கை.

இனி இவர்க்கு அத்யந்தா(வி)பிமதராய், நம்மாழ்வாருடைய அவதாரமென்னலாம்படியான நம்பிள்ளைக்கு இத்திருநாமம் வந்தபடி - நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிர க்ரந்த ஸங்க்யையாக ஒரு வ்யாக்யாரம் செய்தருளி, அந்தப் பட்டோலையை நன்றாக எழுதிக்கொண்டு வரும்படிக்குத் தம் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவரதராஜரான இவர் திருக்கையிலே கொடுத்தருள, இவர் ஊரேறப்போகிறபோது ஆற்றிலே ஒழுதிப்போக, பின்பு ஓர் அலேகத்திலே அதின்படி ஒன்றும் தப்பாதபடி எழுதிக்கொண்டுவந்து, நஞ்சீயர் ஸந்தியிலே வைக்க, அதை அனிழ்த்துத் திருக்கன்சாத்தியருளி, அதுமிகவும் நன்றாயிருக்கையாலே, "இதுவது" என்று கேட்டருள, இவரும் தத்தேஹுதுக்களை யெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டு, "இது ஒரு புத்தி விசேஷம் இருந்தபடி என்" என்று மிகவும் உகந்தருளி, "நம்முடைய பிள்ளை - திருக்கலிகன்றிதாஸர்" என்று அருளிச்செய்ய, அன்றுதொடங்கி, "நம்பிள்ளை" என்று திருநாமமான இது லோகப்ரஸித்தமிறே.

அவரவர் தமேற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்று திருநாமங்கள் - இதுவாய்த்து. (நன்னெஞ்சே) இந்தத் திருநாமங்களின் வாசியறிந்து, உகந்திருக்கிற நெஞ்சே! (ஏத்தனைச்சொல்லி நீ யின்னு) இந்தத் திருநாமங்களை அதுஸந்திக்கைக்கு ப்ராப்த காலமான இன்று, இதின் சுவடு அறிந்த நீ "இவையும் சில திருநாமங்கள் இருந்தபடியே" என்று வாயாரச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணு. அநாதி

(க) (உ) சடகோபரந்தாதி தனியன். (ங) ஸ்தோத்ர ரத்தம்.

கசக உபதேசரத்தினமலை, ரு.க.பா, துன்னுபுகழ் வ்யாக்யாநம்.

மூ—துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முசுப்பால்
என்ன வலகாரியனெவைவன் ஹரைக்க—பின்னை
உலகாரியனெனும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கி
விலகாமல் நின்றதென்றும் மேல்.

(ருக)

வாயுவுவம்வசிவ கொலிதவாரணாய-ஃ
வீரகி கூடிவிகலி ஸூலிநடிகவவகுரொ:
சூலூரஜமஹாராஸிதிபூயிதாஃ காஷீத
ஹூதூய பூலூகிவாராபகா வதலூநீ.

(ருக)

காலம் இத்தை அதுஸந்தியாத இதுவு தீர ருசிபிறந்தவின்று (க).
'புதுகிஷமொவஹூசூய-ப்ரதயகேசுக்ரவஸ்ஸதுத்யாஃ' என்
றும்(க) "உரொநூலூஜவெவதீ-குரோநாமஸதாஜபேத்"
என்றும் (க) "சொல்லுலாமவன் நாமநாளே" என்றும் (க) "என்
மணம் ஏத்தியன்றி ஆற்றகில்லாது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஸ்துதிருபமான அதுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணிஸ்வரூபம் பெறப்
பார்.

(ரு0)

பதவுரை.

துன்னு	ஸம்ருத்தமான
புகழ்	யஸஸ்ஸையுடைய
கந்தாடை	கந்தாடை பென்னும் திருவம்சத்தி லவதரித்த
தோழப்பர்	தோழப்பரொன்பவர்,
தம் உகப்பால்	தம்முடைய ப்ரீதியினால்
என்ன உலகாரியனெ	என்ன லோகாசார்யரோ!
என்று உரைக்க	என்றருளிச்செய்ய,
பின்னை	அதன்பின்
உலகாரியன் என்னும்பேர்	லோகாசார்யரென்னும் திருநாமம்
நம்பிள்ளைக்கு	நம்பிள்ளைகளுக்கு
மேல்என்றும்	மேலுள்ள காலமெல்லாம்
ஒங்கி	உயர்ந்து
விலகாமல்நின்றது	பேராமல் நிலைநின்றது.

(ருக)

உபதேசரத்தினமலை, ரு.க.பா, துன்னுபுகழ்வ்யாக்யாநம், கசுஎ

வ்பச—ஐம்பத்தொன்றும்பாட்டு இனிஇவர்களில் துர்யரான
நம்பிள்ளைக்கு அதிலும் அத்யந்த விலகணமான லோகாசார்யரொ
ன்றுதிருநாமம் வருகைக்குமேலவை அருளிச்செய்குரார் (துன்
னுபுகழ் இய்யாதியால்). அவராகுரார், அரி(வி)ஐநகித்யா வருத்தர்
களாலுண்டான யஸஸ் ஸம்ருத்தியை யுடையராய், பச்சைவார
ணப்பெருமானென்னும் திருநாமத்தை யுடையராய், முத்தியாண்
டானுடைய திருப்போராய், கந்தாடை யாண்டானுடைய குமா
ராய் இருப்பார் ஒருவரிடே. ஏவப்பூதானவர், செய்தபடி
சொல்லுகிறது.

(தம்முசுப்பால்) என்று; அகாவது, நம்பிள்ளையுடைய ஜ்ஞாந
ஸம்ருத்தியையும், ஸிஷ்ய ஸம்பத்தையும்கண்டு, அஸ்ஸஸ்ஸஹுவாய்
அவநுடைய கொண்டாடி அவரைப் பெருமார் திருவேலக்கத்தி
லே பரிபு விவித்து, பின்பு, திருமாளிகையிலே எழுந்தருள், அது
கூலையாயிருக்கிற இவர் தேவியார், இக்கைக்கேட்டு, அதுதாபமே
துவாகச் சிலவார்த்தை சொல்ல, அப்படி சொன்ன அவருடைய
வார்த்தையைக்கேட்டு, (க) "வரூஜாஜீ-ஹூதூவாவி யசாமஃ
கிரயவெவதாஜசுந-உவ்வூ-ஹூதூவகூதூ-பெஹூநூ-பாஸஸி-
ப்ரமாதாத் புத்திதோவாபி யதாகஃ க்ரியதேஸதாம் அதுதப்தஸ்து
தானேவ க்ஷாமயெந்நாய் தாஸமஃ" என்கிறபடியே அஸ்ஸுயையால்
வந்த கலக்கம் தெளிந்து, அத்யந்தம் அதுதாபத்துடனே கெடுத்த
விடத்திலே தேடும்படி அவரை க்ஷாமணம் பண்ணுவதாக ஸஹ
காரிகளுடனே புறப்பட்டுவர, அவ்வளவிலே (க) "கூஹெதொரா
விஸகெராயஃகூயஹூ-கூவி-ரயஜி-பூவொய்யவிவிவெயெ-
வெதூ-வராவெஜூஹீகஃ வரவாஃயெ-அ-அஹேதோரபிஸக்
ரோ த மர்ச்சயந்ந்ச்யுத ப்ரியம் ! ப்ரபோத்யவிவிதைர்யத்தைஃப்ரஹ்
ஜோபிகஃ ப்ரஸாதயேத்" என்கிறபடியே தம்மை உகப்பிப்பதாக,
தம் திருமாளிகை வாசலிலே வந்து, கைப்புடையிலே கிடக்கிற
நம்பிள்ளையுடைய அத்யந்த ரைச்சயமான உத்திவ்ருத்திகளைக்கண்டு
கேட்டு மிகவும் ப்ரீதராய் "இது ஒரு பரிமாற்றம் இருந்தபடி என்?"
என்று தம்முடைய ஆதாரதியதாலே இவரைப்பார்த்து, "தேவ

மூ:—பின்னை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை யன்பால்
 அன்ன திரு நாமத்தை யாதரித்து—மன்னுபுகழ்
 மைந்தர்க்குச் சாத்துகையால் வந்து பரந்தவதற்கும்
 இந்தத் திருநாம மிங்கு (௫௨)

தாங்குஷ்வாடி உவலாமயதிவ்ய ஸாஜகா
 சூகா த்ஹைவரிதவ்ய நிஜவ்யஸகுநொ:
 தெநெநவல, ஜநஹிதாய ஸுவிப்யவ்யுதா
 ஸாஜகாஜமஹைராரிதி ப்யுபிதாவணாத. (௫௨)

ரீர் இத்தனை நாளும் சிறிதுபேர்க்கு ஆசார்யராயிருந்தீர்: இப்
 போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யராக ப்ராப்தராகாநின்றீர்
 என்ற.

(என்ன உலகாரியரோ வென்றுரைக்க) “என்ன லோகாசார்ய
 வென்று அருளிச்செய்ய, (க) “லோகாவாயநாயாஹிதாய: ௩:
 கூலஜிஜீவாவவாய | ஸ்யாஹைவாயுயரணளகாரணெஹிவி
 ராஸ்யயெயிச்யாயஹைவராஜவ்யு ஶாஸ்யாயுயாவனெக: |
 சாவிவ்யுகிரஹைவரித விவஹைசிகழ - லோகாசார்யபிதாம்
 தாது: சஹிஜித்தாஸஸூரயே | ஸ்யாமேபேஸஸ்யசாணெளகமணை
 ஸந்திரிபிராஸ்யேதயாம் தேவராஜஸ்ய தாசரத்யார்ய ஸந்ததே:
 அபிவ்ருத்தி கரம்வந்தேஹரிதத்விப தேசிகம்” என்னக்கடவதிறே.

(பின்னை புலகாரிய நென்னும் பேரித்யாதி) அப்படி அவ
 ராலேபேர்பெற்றபின்புலோகாசார்யரென்னும்திருநாமமானதுஉச்
 ச்ராயத்தை யுடைத்தாய், ஶ்வலோகத்திலும் நம்பிள்ளைக்குப்பே
 ராமல்மேலாய்நின்றது. ஆஸ்ரயம்போந்திருக்கையாலேபேரானது
 பேராமலிருக்கிறபடி. இத்தால் இவர் லோகாசார்யந்வம் கூரகூலத்
 திலவர்களும் வானுல வம்ஸ்யரும் அதுவர்த்தித்து ஆஸ்ரயித்த
 போதே ஶ்வலோக ஸம்ப்ரதிடந் மென்றதாய்த்து. இப்பாட்
 டில் சொல்லுகிற அர்த்தமும் இதின் கீழ்மேல் சொல்லுகிற வர்த்
 தங்களுமெல்லாம் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பரமா
 சார்யரான பெரிய பட்டர்பிரான் ஜீயர் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்
 செய்யுதருளினார், அதிலே கண்டுகொள்வது. (௫௩)

பதவுரை.

பின்னை	அநந்தரம்
வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை	வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை யென்ப வர்
அன்பால்	தம்மாசார்யரான நம்பிள்ளையிடத் தில் ப்ரீதியினால்
அன்ன திருநாமத்தை	அந்தப்படி நிரதியை வைப்பவத்தை யுடையலோகாசார்ய ரென்னும் திருநாமத்தை
ஆதரித்து	ப்ரீதிபண்ணி
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
மைந்தற்கு	தன் குமாரான பிள்ளைக்கு
சாத்துகையால்	இடுகையால்
இங்கு எங்கும்	இவ்வலகமெல்லாம்
இந்தத் திருநாமம்	இந்த லோகாசார்ய ரென்கிற திரு நாமமானது
வந்து பரந்தது	வந்து வ்யாபித்தது. (௫௨)

வ்யா;—ஐம்பத்திரண்டாம்பர்ட்டு. இனி இந்த லோகாசார்
 யரென்னும் திருநாமமானது லோகமெங்கும் வந்து பரந்தது இந்
 னத்தாலே யென்று தத்வேதுவை தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (பின்னை)
 என்று தொடங்கி, அதாவது: நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்
 னும் திருநாமம் நன்றாக நடந்து செல்லுகிற வக்காலத்திலே அநி
 விரக்தராய் ஆசார்ய கைங்கர்யமே அநவரதம் செய்துகொண்டு
 போருகிற வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளைக்குத் தந்நியே கமடியாக, தத்
 ஸம்வத்ஸரத்திலே ஒரு குமாரர் திருவவதரிக்க, அநந்தரம் ஆசார்
 யாபிமாந நிஷ்டரான அவர்.

(அன்பால் அன்ன திருநாமத்தை ஆதரித்து) அன்புடையோர்
 சாத்தப்பட்டதாகையாலே தாமும் அப்படியே அன்பாலே - அவர்
 திருவடிகளில் ஸ்நேஹத்தாலே அவாந்மநஸ வைப்பவமான அந்தத்

கரு உபதேசரத்தினமாலே, (ருஉ-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யாரம்,

மூ;—அன்னபுகழ் முடும்பை யண்ண லுலகாசிரியன்
இன்னருளில் செய்தகலை யாவையிலும்—உன்னில்
திகழ் வசந்பூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை
புகழல்லவிய வார்த்தை மெய்யிப்போது. (ருஉ)

கொவாபுரைய உவாறொகமரொபுரையெடு
லூரூபுரையெதி லுசுடுஷவிவாடிமெஷா |
தஞ்ராவிகி வவநலகுஷணதூஷி, சிந்யுதீ
வக்யம் ஷுலீதீதீஃவநம் நதீயூா. (ருஉ)

திருநாமத்தை ஆதரித்து, (மன்னுபுகழ் மைந்தர்க்குச் சாத்துகை யால்) திருநாமம் சாத்துகைக்குப் போரும்படியான பொருந்தின புகழையுடைய தம் குமாரருக்கு. அதாவது நம்பூரு வரதநுடையவும் திருவத்தியூர் வரதநுடையவும் திருவவதார மாகையாலே * ஏற்கும் பெரும்புகழையுடைய தம் குமாரருக்கு. இப்படி மன்னுபெரும்புகழையுடைய மஹாத்மாவான மைந்தர்க்கு அநுரூபமாகச் சாத்துகையாலே. இப்படி கருஷணபாதராலேகீர்த்திக்கப்படுகையால் தத்ஸூதுவானவிவருடைய இந்தத் திருநாமமானது இங்கு எங்கும் வந்து பரந்தது.

ஒருபேர் வெள்ளரிட்டபடி. இவருடைய இந்தப்பிள்ளைலோகாசாரியரென்னும் திருநாமமானது இந்த லோகமடையஏறிப்பாய்ந்துபலித்தது பரந்தது-பலித்தது. கிண்ணகம் உடைகுலைப்பட்டுகொள்ளும் வெள்ளம் பாய்ந்து பரக்குமாபோலே, இப்பேர் வெள்வாறேகாடுமேளமானது, ஜூரூஷிவிவாடி - ஜூரூஷிவிவாடி எல்லாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கும் விஸ்தருதமாயத்து. ஜீயர்தாமும் (க) 'வாழியுலகாசிரியன்' என்கிற திருநாமத்தைத் தாமும்பலகாலும் அநுஸந்தித்தருளி, தய்க்கு அந்தரங்கரானவர்களுக்கும் உஜ்ஜீவரத்துக் குடலாக உபதேசித்தருளியும் இதில் விமுகராயிருப்பாரையு முட்டபடி 'இப்படி எளிதும் இனிதும் மான திருநாமயிருக்க இத்தை அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியாமல் அநர்த்தப்பட்டுப்போவதே' என்று வெறுத்தருளுவாரம். (ருஉ)

உபதேசரத்தினமாலே, (ருஉ-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யாரம், கரு

பதவுரை.

அன்ன அப்படி நிரவதிகமான
புகழ் கீர்த்தியையுடைய
முடும்பை முடும்பை யென்னும் திருவர்த்தி
லவதரித்த
அண்ணல் ஸ்வாமியான
உலகாசிரியன் பிள்ளைலோகாசாரியர்
இன் இனிய (நிரவேறுதகமான)
அருளால் கருபையினால்
செய்த செய்தருளின
கலை யாவையிலும். ஸாஸ்தர ரூபங்களான ரஹஸ்யங்க
ளெல்லாவற்றிலும்
உன்னில் ஆராய்ந்து பார்க்கில்
திகழ் விளங்காதின்றுள்ள
வசந்பூடணத்தின் ஸ்ரீவசந்பூஷணத்தினுடைய
சீர்மை ஸ்வாக்யதை
ஒன்றுக்கு மற்றொரு பரந்தத்துக்கு
இல்லை கிடையாது;
இப்போது இப்பொழுது சொல்லுகிற
இவ்வார்த்தை இந்த சொல்லானது
புகழ் அல்ல அர்த்தவாத(ஃ)மன்று;
மெய் யதார்த்தமாம். (ருஉ)

வ்யா;—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. இப்பரபந்தாரம்பத்திலே "தாழ்வாது மில்குரவர்" என்றும் "அவர்கள் உரைத்தவைகள்" என்றும் ஏதத் விவரணமான "ஆழ்வார்களேற்றம்" என்கிற பாட்டிலே "அவர்கள்செய்த வியாக்கியைகளுள்ள தெல்லாம்" என்றும் அருளிச்செய்தவற்றில், ஸேஷமானதான பிள்ளைலோகாசாரியருடைய வைபவத்தையும் அவராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய் "வகுளபூஷண ஸாஸ்தரலாரம்" என்றும் (க) "லூர்மாவிஷுவிய வுலூதாரூவவெஃலாரூவஃஷுரஹடி-ஸாங்காகில த்ரவிட ஸம்ஸ்கருதநுபவேதஸாரார்த்த ஸங்கரஹம்" என்றும் சொல்லு

சிறப்பியே திருவாய்மொழியினுடையவும் மற்றை அருளிச்செயல் கரினுடையவும் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்குமதாய் பூர்வோக்த யான அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாராதர்த்தங்களையும் பெதிங் டுகொண்டிருப்பதாய் அதுதான் பகவதபிப்ராயம் என்னுமது தோற்ற பகவதவதார விஷேஷமான அவராலே அருளிச்செய்யப் பட்டதுமாய் ஸக்ரமமாக த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய் சரமபர்வ நிஷ்டையை முடிவாய்ப்படி அத்தை முடிவிலே யுடையதிமாய், அத்தாலே அஸத்ருஸமாயிருப்பதான ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுசமாக அருளிச்செய்வரான இவர், இப் பாட்டில் இப்படி லோகாசார்யரென்று கோசப்ரஸித்கரான இவர் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தம்முடைய க்ருபையாலே செயதரு ளின ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களிற் காட்டில், ஸ்ரீ வசநபூஷணத்துக்குண் டானசீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்(அன்னபுகழ் முடிம்பையண்ண லுலகசிரியன்) என்று.

(க) “தஸ்யநாஸிஹ்யஸி - தஸ்யநாமமஹத்யஸி” என்கிற படியே திருநாமமடியாக வந்ததாயிருப்பதானஎண்ணிறந்த யஸஸ் ஸையுடையவராய், “முடிம்பையிறைவன்” என்னும்படி முடிம்பை யென்னும் மாநகரத்துக்குநிர்வாஹகரானலோகாசார்யர், அன்றிக் கேமுடிம்பையுலகாசிரியனை அண்ணலென்னுதல், முடிம்பை-குடி ப்பேர், கீழே “நயுண்ணிமாதவர்” என்றற்போலே இவரையும், “முடிம்பையுலகாசிரியன்” என்கிறது, ஜ்ஞாநாதிகருடையஸம்பந்த முள்ளடங்கலும் அடிக்கடிஞ்சு பெற்றிருக்குமிதே.

(உலகாசிரிய னின்னருளால் செய்தகலையாவையிலும்) இவர் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்முடைய அஹேதுகமான க்ருபை யாலேயாய்த்து அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் அருளிச்செய் தது. அண்ணலான முறையாலேயிதே இவற்றை இன்னருளாலே செய்து போந்தது. அவைதான் அநேகங்களாகையாலே ‘யாவை’ என்னுமிந்தனை. (யாவையிலுமொன்றுக்கு இப்படி அருளிச் செய்த அசேஷ ரஹஸ்யங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு ரஹ

ஸ்யத்துக்கும். (உன்னில்) நன்றாக ஆராய்ந்து நிரூபிக்கில். (திகழ் வசநபூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை) அக்யுஜ்வலமான ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய கௌரவம் ஒன்றுக்கில்லை.

அவை பல என்னுங்காட்டில், அவற்றில் ஒன்றுதான் அர்த்த பூர்த்தியையுடைத்தான இதினுடைய பெருமைக்கு ஒப்பாகவல்ல தோ? அதாவது: ஆர்ஷவசநங்களான அத்பா(ய்யூ)தம்ஸாஸ்த்ரங் களிற்காட்டிலும், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அரு ளிச்செயல்கள் மேலாய், அத்தைக்காட்டிலும் ஆழ்வார்களருள் பெற்று அவர்கள் அருளிச்செயலில் தாத்பர்யங்களை வெளியிடுகிற ஆசார்யர்கள் திவ்ய ஸூக்திகள் மேலாய், அவற்றிற்காட்டிலும், ஆசார்யர்களில் இவருடைய மந்த்ராகர்யமான திவ்ய ஸூக்திகளாயுள்ள அசேஷரஹஸ்யங்களும் மேலாய், அவற்றிற் காட்டிலும் அதிஸயிதார்த்த வைபவத்தை யுடைத்தாய், “யஜ்ஹா லூயதிஹாஸ்தி” இத்யாதியிற்படியே கீழ் உக்தமான அர்த்தங் களையும், அதுத்தமான அர்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண் டிருக்கையால், வந்த பெருமையை யுடைத்தாகையாலே ஸ்ரீ வசந பூஷணம் ஸ்வபர ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் அதிஸயிதமா யிருக்கத் தட்டில்லை. ஆகையாலேயிதே இவர்இப்படி அஸத்ருஸ மாக அருளிச்செய்தது. ஆசார்யர்கள் திவ்யஸூக்திகளிலும் இவர் திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் அதிஸயிதமாகிறது-இவற்றைக்கொண்டே அவ ற்றின் தாத்பர்யம் அறியவேண்டுகையாலே.

(புகழல்லவிவ்வார்த்தை) (க) ‘புகழ்வில்லை’ என்னுமாபோலே இப்ப்ரபந்தத்தைவிசேஷமாகச் சொல்லுகிறஇவ்வார்த்தைகேவலம் அர்த்தவாத(ஈ) நாய்ஸ்துதிபரமாயிருப்ப தென்றன்று. (மெய்யிப் போது) இப்போது இதின் வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்துச் சொல் லுகிற இப்ப்ரபந்த விஷயமாகச்சொல்லுகிறனவார்த்தை ஸத்யமே. இவர்தாம்பொய்யிலாதவ ராகையாலே “மெய்யிப்போது” என்று இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்திக்குடலாகஸத்யம்பண்ணி ஸாதி(யி)த் தருளுகிறார். (வசநபூடணத்தின்,சீர்மையொன்றுக்கில்லை.) என்கிற இவ்வார்த்தை(மெய்) ‘ஸத்யம்ஸத்யம்’ என்னுமாபோலே. இத்தால்

மூ.-முன்னங்குரவோர் மொழிந்த வசநங்கள் [யாச்
தன்னைமிகக் கொண்டு கற்றோர்கள் தம்முயிர்க்கு—மின்னணி
சேரச்சமைத்தவரே சீர்வசநபூடணமென்னும்
பேரிக்கலைக்கிட்டார் பின். (ருச)

புராஹுஹ்வதி வஜீலீயதாஃ மஹாஹிணாஃ
ரொஹிஷ்டாநாவத நரதீகஃவகௌ
வனதாஃக்யுதீம் மயயதெவஸுயாத்ஹிஷ்டாஃ
உதூவாஃ வதநஹிஷ்டாநாஃயெயு, (ருச)

இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபத்தங்கள் பலவென்னுமதுவும் அவற்றி
லும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் அஸத்ருஸமான வைபவத்தையுடைய தென்
னுமதுவும் த்யோதிப்பிக்கப்பட்டது. (ருந)

பதவுரை.

முன்னம்	முற்காலத்திலு
குரவோர்	ஆசார்யர்கள்
மொழிந்த	ப்ரஸாதித்த
வசனங்கள் தன்னை	ஸ்ரீ ஸூக்திகளை
மிக	பகுவாக
சேரக்கொண்டு	சேர்ந்து
கற்றோர்கள் தம்	ரஹஸ்யார்த்தங்களை அப்யஸித்தவ ர்களூடைய
உயிர்க்கும்	ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கும்
இன்	அழகிய
அணியாய்	அலங்காரமாக
சமைத்தவரே	இந்த ப்ரந்தத்தைப்பண்ணின பின் ளை லோகாசார்யரே
பின்	செய்தபின்பு
இக்கலைக்கு	இந்த ஸாஸ்திரத்துக்கு
சீர் வசநபூடணமென்னும் பேர்-	ஸ்ரீ வசநபூஷணமென்கிற திருநா மத்தை
இட்டார்	சாத்திரார். (ருச)

வ்யா.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஏவம்வித வைலக்ஷண்யத்
தையுடைய இப்ப்ரபத்தத்துக்கு வக்தாவானவர் தாமே, ததற்கு
ணமாகத் திருநாமம் சாத்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார், (முன்
னங்குரவோர்) என்று தொடங்கி. அதாவது: பூர்வகாலத்திலே
பின்னை லோகாசார்யருக்கு அவ்வருகுண்டானவர்களாய், நமக்கு
நாதரான பூர்வாசார்யர்கள், ஸர்வாத்மாக்களுடையவும், ஹிதத்
தைக்குறித்து அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகள் தன்னை மிகவும்
தத் ப்ரகரமாய்ப்படி இதுக்குஆப்தப்ரமாணமாக அங்கீகரித்ததாய்த்
இவர் இத்தை ப்ரபத்தீகரித்த தென்கை.

(மொழிந்தவசநங்கள்) ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாஸகமாக அரு
ளிச்செய்த திவ்ய வசநங்களை அவர்கள் தாம் பலராகையாலே
அப்திக்குடலான வயர்கள் வசநங்களும் பலவாயிருக்கிறபடி. (வச
நங்கள் தன்னைமிகக் கொண்டு) (க) “யஜு-ஜ்ஞஸ்யுயு-பூ-பூ-பூ-
உ-பூ-பூ - தர்மஜ்ஞஸமயி ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச” என்கிறபடியே
அல்லாத ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் உண்டாயிருக்கவும் அதில்
அநுஷ்டாநாக்களான விவர்களுடைய மந்த்ராக்ரமமான வதில்
ஸூக்திகளாகையால் அதை இதுக்கு முக்யப்ரமாணமாக அங்கீக
ரித்தது, அந்த வசநப்ரகரமாயிதே இத்தை அருளிச்செய்தருளிற்று,
ரத்ரபூஷணம் சமைப்பார், பல ரத்தங்களை முந்துறச் சேர்த்துக்
கொண்டு சமைக்குமபோலே இவரும் வசநபூஷணம் சமைக்கிற
வராகையாலே அர்த்தவத்தான வசநங்களை மிகவுங்கொண்டு கூட்
டினபடி. (உ) “வஸு-ஹு-ஹு-தா-நி-ஹ-தா-ஹ-ஹ-ஹ-
ஸ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-
தாம் ஸூக்துநாநிததஸ்தத: | ஸஞ்சிவந்தீர ஆவீத விலஹாரி
ஸிலம்யதா” என்னக்கடவதிறே.

இப்படி இவற்றைக்கொண்டு செய்கிறது ஆர்க்கு என்னில்,
(கற்றோர்கள் தம் முயிர்க்கு) கற்றோர்க்கு வரிசைகொடுக்கக்காக,
அதாவது: தங்களுக்கு ஹிதைவிதளாயிருக்கிற ஆசார்யர்களு
டைய ஸந்திதியில ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களையும், நன்றாகக்
கற்றுக்கேட்டிருக்கிறவர்களுடையஸ்வரூபத்துக்கு (ரு) “நின்றிருவ
ட்டெழுத்துக்கற்று” (ச) “அறியக்கற்று வல்லார்” என்னக்கட

கடுக உபதேசரத்தினமலை, ருசு-பா, மூன்மை வ்யாக்யாரம்.

வதிறே. (மின்னணியா)ஏவம் விசரான அதிகாரிகளுடைய ஸ்வரூபெனஜ்வல்யத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஒளியையுடைய பூஷணமாக.

(உயிர்க்கு மின்னணியா) அநித்யமான் உடலுக்கு பூஷணம் சமைப்பார் நடுவே இவர் நித்யமான உயிருக்கு பூஷணம் சமைத்தாரிறே. (உயிர்க்கு மின்னணியா) கௌஸ்துபத்துக்கும் கௌஸ்துபமென்னலாம்படி யிருக்கை, வைகுண்ட ப்ரியகண்ட பூஷண மாயிறே இருப்பது. (மின்னணியாச் சேரச்சமைத்தவரே) ஒளஜ்வல்யரூபமான ஆபரணமாய்ச் சேரும்படியென்னுதல் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படியென்னுதல், கீழ்ச்சொன்ன வசநங்க ளெல்லாம் அந்யோந்யம் ஸந்தர்ப்பமாம்படி சமைத்தவரே, பேரிட்டார். “சமைக்க” என்கிறது-பண்ணவென்றபடி. “ஆரஞ்சமைக்க” என்றிறே இவர்கள் ஜாதிப்பேச்சிருப்பது. (சமைத்தவரே ஓர் வசநபூடண மென்னும் பேரிக்கலைக்கிட்டார்பின்) அதாவது: ஆபரண நிர்மாணகர்தாமே அந்தஆபரணத்துக்கு அதுகுணமானதோர் அபிதா (அபி) நத்தைக் கற்பிக்குமாபோலே வசநஸந்தர்ப்ப ரூபமான வசநபூஷணத்தை நிர்மித்த அந்தப்பிள்ளை லோகாசார்யர்தாமே ஸ்ரீவசநபூஷணமென்கிற இந்த அநிஸயிதமான திருநாமத்தை இந்த ப்ரபந்தத்துக்குச் சாத்தியருளிஞரென்கை.

(பின்) சேரச்சமைத்தபின் யென்னுதல். அந்த ரஹஸ்யங்களை அருளிச்செய்தபின்பென்னுதல். (அவரேபேரிட்டார் (க) “வீதா வு-சூவ்யு-நா-கிகு-ய-கீ-பி-தாபு-ந்ர-ஸ்ய-நாம-குர்-யாத்” என்கிற படியே தமக்கு அதிசயமான திருநாமத்தைத் தமப்பனார் ஆதரித்துச் சாத்தினும்போலே இத்தை நன்ற தாயான தாமும் அப்படியே இதுக்கு அதிசயமான திருநாமத்தைச் சாத்தியருளிஞராய்த் து. இப்ப்ரபந்த மூலமாகவிறே இவருடைய ஜ்ஞாந ஸந்தானம் அவிச்சிந்நமாய் நடந்து செல்லுகிறது. (வசநபூடணமென்னும் பேர்) ரத்நப்ரகரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்னுமாபோலே ஆசார்யவசந ப்ரகரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கே ஒளஜ்வல்ய கரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாய்

உபதேசரத்தினமலை, ருநு-பா, ஆர்வசந வ்யாக்யாரம். கடுக

மூ. - ஆர்வசந பூடணத்தி னுள்பொரு ளெல்லாமறிவார் ஆரதுசொன்னேரி லதுட்டிப்பார்—ஓரொருவர் உண்டாகி லத்தனைகா னுள்ளமே யெல்லார்க்கும் அண்டாத தன்றே வது. (ருநு)

ஜாநநூிகெ வயநல-ஷண வாரிராஸெ:

யாய-ஓ வசா ஹ்யஜிஸ தாஜிஹ்யெயா-தடி |

கெத-தூ-ஹி-த-பெ-ந-வ வணூர-நி

ய:கொ-வி-ஸ ஜி-வ-தி-வெ-லி-ர-வெ-லி-க-ஜி-கி. (ருநு)

த்து” என்று ஜீயர் தாமே இதின் வ்யாக்யாந ப்ரவேசத்திலே அருளிச்செய்தருளிஞரிறே.

(வசநபூடணமென்னும் பேரிக்கலைக்கிட்டார்) இந்த வசநபூஷண திவ்ய ஸாஸ்தா த்துக்கு இப்படி திவ்யமாயிருப்பதொரு நாமத்தை கிர்த்தேஸித்தருளிஞர். முகமறிந்தவன் கோத்த முத்துவடத்தை “இதொருகோவை இருந்தபடி என்” என்று அதின் வாசியறிந்தவர்கள் கொண்டாடுமாபோலே இதுவும் (க) “வாஜ்ணிவார டெமெ-வெ-ய ஹ-ஷா-தூ-கடி-வா-ந்-மணி-ஸா-க்-ரை வே-பூ-ஷா-த-ம-க-ம்” என்னும்படி வசநஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே “இக்கலை” என்று இவர்க்கு ஈடுபாடாயிருக்கிறது. (ருசு)

பதவுரை.

வசநபூடணத்தின்

ஆழ்பொருளெல்லாம்

அறிவார் ஆர்

அது சொல்

கேரில்

அதுட்டிப்பார் ஆர்

உள்ளமே

ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய

அகாதமான அர்த்தத்தை யெல்லாம்

அறியத்தக்கவர்கள் எவர்?

அதில் ப்ரபத்திக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை

செவ்வையாக

அதுஷ்டிக்கத்தக்கவர்கள் எவர்?

மநஸே!

கருவு உபதேசரத்தினமாலே, திரு-பா, ஆர்வசந வ்யாக்யாரம்.

ஒவ்வொருவர்
உண்டாகில்
அத்தனை காண்
இது

ஒவ்வொருவர்
இருந்தார்களாகில்
அவ்வளவே யென்றறி
இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினர் தத்தம்
னது

எல்லார்க்கும்
அண்டாததன்றோ

வகலசீரங்களுக்கும்
அடங்காததன்றோ? (கைபுகுராத
தன்றோ). (ருரு)

வ்யா. - ஐம்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. கீழ் வசநபூஷணமென்று
திருநாமம் சாத்தம்படியான இதன் பெருமையை அருளிச்செய்
தார். இதில் ஏதத(ஃ)ர்த்த தர்ஸிகளுடையவும் ஏதத் ப்ரதிபாத்த
அதுஷ்டாதாக்களுடையவும் அருமையைத்தம் திருவுள்ளத்தைக்
குறித்து அருளிச்செய்குறார் (ஆர்வசநபூஷணத்தி னுழ்பொரு
ளெல்லா மறிவார்) ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலுடைய அகாத(மாய)மான
அர்த்தத்தை அதிலே அவகாணித்து உள்புகுந்து உள்ளதெல்லாம்
அறிவாரார்? எத்தனை அதிசயித ங்ஞானராயிருப்பார்க்கும் இத்தை
ஸ்வயந்ரத்தாலே அறியவென்றால் தூவகாஹமுமாய் துஸதரமு
மாயிறே யிருப்பது. முதலடியிலே அல்லாதவற்றில் இதுக் குண்டா
னவாசியறிந்து, இத்தைப்பாடம் பண்ணுவார் அரிதாயிருக்கும்.
அதொருபடி செய்தார்களாகில், அர்த்தமறிகை அரிதாயிருக்கும்.
அதுவும் பெருவருத்தத்தாலே கூட மேலெழ ஒருபடி சிறிது அறி
ந்தார்களாகிலும் ஆழ்பொருளெல்லா மறிவார் மிகவும் தேட்டமா
யிறே யிருப்பது.

(ஆழ்பொருள்) ரத்தாகரமானது, (க) “மலைகளும் மாமணியும்
மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல்” என்னும்
பே ஆழ்கடலான தனக்குள்ளே மணி புக்தா திகளான சிறியபதார்
த்தங்களைக் கொண்டிருக்கும்; அதுக்குதேசிகரான முழுக்குவரிதே
முழுகியெடுப்பார். மற்றையார்க்குக் கரையருகும் செல்லவொண்
ணதாயிருக்கும். அப்படியே “வசநபூஷணவாரிராசி” யான இது

(*) தி.மொ-உ-அ-ரு.

உபதேசரத்தினமாலே, சகூ-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாரம். ௧௪௬

திலே உற்று, இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியுமென்று அர்
ச்சகமுனே தவ்ய'ஜ்ஞையிட்டருள, அதைக் கேட்ட பத்மநாப
ரும் எண்ணினவாறு ஆராமையாலே “திருவுள்ளமானபடி” என்று
புன்பு உகப்புடனே, ப்ரஸாதித்தருளி னொண்கை.

இவர் இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிடவேணுவென்கிற தம்மு
டைய பரஸம்ருத்தபைக ப்ரயோஜநதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்
தாலே பேரருளாளப்பெருமானைக் குறித்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கா
ராதிகளைப்பண்ணியும் அநதிக்கரணமே ஹந்தவான ச உ)ரணக்ரஹ
ணம் பண்ணியுமாய்த்து இவர் இப்படி அர்த்தித்தது. அவரும்* அர்
த்திதார்த்தப்பரிதான தீக்ஷிகராகையாலே இப்படி செய்தருளிநாட்.
ஆகையிறே “வஸு-முகுகொவெஸ டெவாயிவாந-ஸுமந:கோலேஸ
தேவாநிபார்” என்று அருளிச்செய்தது. அப்படியே ஜீபரையும்
அரங்கர் தம் தானே ஊர் மறித்திறே திருவாய்மொழியின் ஈட்டைப்
ரவர்த்திப்பித்தது. “வாணாஸு வஸிவ-ஹாந-ஃ-ஸ-ய-ந-ம-
ஹநாய-ந-ந-பு-பி-ஷா-வ-நி-ஷி-ர-பு-ச-ர-ண-ப-ஜ-ஸ-ம-ர்ப்ப-ண-
தர்ஸ-ப-நு-ர-ஹ-ந-ர-த-ந-ந-த-ர-ம-இ-ட-ப-நி-ஷ-தி-க-ர-ம-” என்னக்
கடவதிறே.

(நல்லமகனார்க்கவர்தாம்) அந்த நாலூர் பிள்ளையும்
தம்முடைய திருவுள்ளக் கருத்தின்படியே பெருமாள் தலைக்கட்டி
யருளுகையாலே பெற்றுப் பேரிடம்படியான அந்த உபகாரத்துக்
குத்தமக்குக் குமாரர் அவதரித்த உடனே “தேவப்பெருமாள்”
என்று திருநாமம் சாத்த, இப்படிப்பேர்பெற்று ஸகல கலாபூர்ண
ராய், வளர்ந்து போருகிற நல்லமகனான நாலூராச்சான் பிள்
ளைக்கு இத்தை வர்த்தி(யி-ப)ப்பித்துக்கொண்டுபோருமென்று ஈட்
டைப்ரஸாதித் தருளிநார். அவர் ஸௌமஸ்யம் போலேயாய்
த்துஇவர் குணஸாலியானதும்.

அன்றிக்கே, “இவரருளாளர் திருவடி யூன்றி
னவர்” என்கிறதாக்கு “இவர்” என்று பத்மநாபரைச்சொல்லி,
அவருடைய அருளையுடையவரென்று நாலூர் பிள்ளையைச் சொல்
லி, திருவடியூன்றின வரென்று ஈட்டை ப்ரஸாதிக்கும்படி
பேரருளாளப் பெருமானாலே ப்திருவடியூன்றப்பட்ட நாலூ
ராச்சான் பிள்ளையைச்சொல்லி, அப்படி “திருவடியூன்றின தே

வப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளுந் திருமலையாழ்வார்” என்று திருவாய்மொழிப்பிள்ளையைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்து போருவர்கள். இந்த யோஜகை, “மேலோர்க்கீந்தாரவரே மிக்கு” என்கிறதற்கு மிகவும் சேர்த்திப்பாபி நுக்கும்

இனி இது பிறந்தபடி சொல்லுகிறது “மேலோர்க்கீந்தாரவரே மிக்கு” என்று அதாவது, கீழிலவர்களைப்போலே ஓராண்வழியாய் நடத்திப்போருகையன்றிக்கே, தம்முடைய ஓளதாரியத்தினாலே கோலவராஹப்பெருமானாலே கொடுக்கப்பட்ட தேவப்பெருமானான தாம், திருமலையாழ்வாரைக் கைக்கொண்டருளி அவர் தொடக்கமாகத் திருவாராயண புரத்தல் ஆய், பிள்ளை இவர்களுக்கும் ப்ராஸாதித்தருளினார். ஆகையிறே “மேலோர்” என்று பஹுவசகப்ரயோகம்பண்ணிப்பருளிற்று (க) “செருய. வரவது” ஹவிபு: வரயயாங்கரா-தரோசாப்ரவர்த்தய புனியப்ரதபாம்சகார” என்றும் (உ) “ஸீரெலெநாயமாரா-சிரேயமாரகு” ஹ்யாஸீரவகுஹிஷிகவ ரொணவயஸூயெவழ-ஸ்ரீஸைலநாத குருமத்ரு குருத்தமாப்யாம் ஸ்ரீஸூக்தி தேசிகவரேணகயஸ்த்ரிதைவம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே

“அவமேமிசகு” என்கையாலே இவர்களுடைய அர்த்தித்வமும் மிககயென்னலாம்படி தம்முடைய ஓளதாரியத்தினாலே தாமே கைக்கொண்டருளி, அருளிச்செய்தாரென்னுமது தோன்றுகிறது; அவ்வுளவுமன்றிக்கே, அருளிச்செயலனைத்துக்கும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு நாலூராச்சான்பிள்ளை ப்ராஸாதித்தருளினதுக்குத்தயோதகமாக (ங) “மாற்றுத்தாய்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஜீயர்தாமே ஸூசிப்பித்தருளினார் பிள்ளை யருளிச்செய்தருள்ள பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம் பலவிடங்களிலும் “நாலூர்பிள்ளை ப்ராஸாதித்ததாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்” என்றிறே அருளிச்செய்தருளுவது. பிதாபுத்ரர்களுக்குத் திருவாய்மொழிமுக்கே வுண்டான ஸிஷ்யாசார்ய ஸம்பந்தம் கூரேஸபட்டாரியர்களிடங்களிலும் அபயப்ரதராஜ தத் புத்ரர்களிடங்களிலும் க்ருஷ்ணபாத லோகாசார்யர்களிடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர்களிடங்களிலும் கோலேஸ தேவாதிபர்களிடங்களிலும் தர்ஸிக்கலாயிருக்கும். தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்ட

(க) (உ) (ங) பெரி தி-உ-க-ச.

வும் * மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளான “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்கிற அகாத(மாய) அர்த்தத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். இதுவும் (க) “அறிவித்தே னுழ்பொருளை” என்னும்படி, தேஸிகர் அறிவித்தாலாய்த்து அறியலாவது; “வாக்யஸம் திரித்யா ஹிஸ்யகம் விநாஜஹதாஜப்யுஸக்யாநி - வாக்யஸங்கதிரித்யாதி ஸ்ருதம்விநா மஹதாமப்யஸக்யாநி” என்றிறே அறிகையிலுள்ள அருமையிருப்பது. அங்கும் (க) * செழுங்கடலமுநீநிற் பிறந்தவவள் ப்ரயோஜனமாயிருக்கும். இங்கும் * புருஷகாரவைபவம் தொடங்கி, * ஆசார்யாபிமாநமீருக ஆறு ப்ரகாரணத்தாலும் சொல்லுகிற பதார்த்தங்களெல்லாம் ஆழ்பொருள்களாய் இருந்ததேயாகிலும் சரம ப்ரகாரணத்தில், சரமோபாயத்துக்குச் சேஷமாயிறே யிருப்பது.

ஆகையிறே, (க) “திருமாமகன் தன் சேருளேற்றமும்” என்று தொடங்கி, “மன்னியவிற்பமுமாகதியுந். சூருவென்னு நிலைபெறுமின்பொருடன்னையும்” என்றிறே பொருள் முடிவாக அருளிச்செய்தது. பெருவியையான ஆபரணத்துக்கு நாயகக்கல் போலே யாய்த்து, வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேஸம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி. “இத்தனையும் அருளிச்செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிகையிட்டுக் கொண்டுவந்தது கீழ் அடங்கலும்; மேல் அடங்கலும் இதின் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது” என்றிறே “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்கிற இடத்துக்கு ஜீயர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று; ஆகையால் இதுவே ஆழ்பொருளாகக்கடவது.

“வேதமொருநான்கினுட் பொருள்தந்த மெய்ப்பொருள்” என்று தொடங்கி, “தீதில்சாணாகதித்தந்த தன்னிறைவன் றுளையரணகு மென்னுமது” என்றிறே அருளிச்செய்தார். அன்றிக்கே, “பேறுதருவிக்குமவள் தன்பெருமை” என்றுதொடங்கி, “நல்குருவின் வண்மையோடெல்லாம் வசநபூடணமதில் தேறிடநமக்கருளென்கையாலே, ஆறு ப்ரகாரணத்தில் உக்தமான அஸேஷார்த்தங்களும் ஒரு சேதநனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு ஓரொன்றே ஐஞாநவ்யமாக வேண்டுகையாலே, எல்லாம் ஆராய்ந்தறியவேணுமென்று “ஆழ்பொருள்” என்கிறூராகவுமாம். முத்தின யோஜகையில், “ஆழ்

பொருளெல்லாம்" என்கிறதுக்குச் சேர, மற்றை அர்த்தங்களெல்லாம் ஆர்வணவிதி சேஷங்களாய் அறியப்படுமதாயிருக்கும். தன்னை அறியும்போது, உக்தலக்ஷணயுக்தனை தான் என்றறியவேணும். ஆசார்யனை அறியும்போது ஆறு பாகரணத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஷட்பதநிஷ்டனாக அறியவேணும். ஆகையால், ஆழ்பொருளெல்லாம் அறியவேணும், இதில் அர்த்தங்கள்தான் ஸாப்தமாக மேலெழுத் தோன்றியிருந்ததே யாகிலும் இதுக்கெல்லாம் 'வஸுவ-பா-பா-ந-விவரீ-தா-ந-ஸு-ஸர்வார்த்தந்-விபரீ-தாமஸ்ச' என்னும்படி விபரீதார்த்தத்தைக் கற்பித்து, அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்வார் ஒழிந்து, இதில் யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், இத்தை விஸ்வவித்து, உஜ்ஜீவிப்பார் அரிதாயிற்றே யிருப்பது. (க) "ஆமரறிவுடையராவதரிதன்றே" என்னக்கடவதிற்றே, ஆகையாலே, 'அறிவாரார்' என்கிறார்.

இனிமேல் இதின் அநுஷ்டாதாக்களின் அருமையை அறிவிக்கிறது (ஆரது சொன்னேரி லநுட்டிப்பார்) என்று. அறிவாரைக்கிடைக்க அரிதாயிருக்க, அநுஷ்டிப்பாரைக் கிடைக்கை அரிதென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? அநுஷ்டாநமாவது: அதற்காம் நிலையிலே நிற்கை. அதாவது: (க) "மதூகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்" என்கிற ஆசார்யபிமாந நிஷ்டையை யுடையராயிருக்கை யென்கை. அதில் ஸர்வார்த்தமும் ஸங்க்ரஹீதமாயிற்றே யிருப்பது. (அது சொன்னேரி லநுட்டிப்பாரார்) தத்விபரீதங்களை அநுஷ்டித்துப் போருமதொழிந்து ததுக்தார்த்தத்தின்படி நேரே நெறியே ஆசரித்துப் போருவாரர்? வசநபூஷண வழியிலே வழிபடுவார் உண்டாவது அரிதாயிற்றே யிருப்பது. அல்லாத ஸாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அநுஷ்டிப்பார் உண்டாகிலும், இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரார்த்தத்தின்படி அநுஷ்டிப்பார் அரிதிற்றே. ஆகையாலே அருளிச்செய்தவர் தாமே, அதின்படியை "ஊனமற ஆசரித்திருக்கும் நாளெனை நினைந்து" என்று அந்தப் பரமஹஸ்ய ப்ரதிபாதகமான அர்த்தத்தின்படி அஸங்குதிமாக அநுஷ்டிக்கும்படியையும் தத்பலமாக ஆசார்யாநுஸமாணத்தையும் அருளிச்செய்தாரிற்றே.

இதின் ஆழ்பொருளை யறிந்தும் அது சொன்னேரி லநுஷ்டித்தும் போருவார், உலகாரியனருள் தப்பாமலேய்திய தரத்தையுடைய ஜீயர் தாம் ஒருவருமிற்றே யுள்ளது. இனி இந்த மஹாப்ருதி விழிலே எல்லாம் ஸம்பாவிதங்களாய் இருக்கத் தாத்ருஸான இவர்களைக் கிட்டாதோவென்று தம் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, (ஓரொருவருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே) என்கிறார். இத்தை அறியவும் அநுஷ்டிக்கவும் அருமருந்துபோல ஓரொரு மஹாத்மாக்கள் உண்டாகில், உண்டாமத்தனைகாண். (ஓரொருவர்) ப்ரதிவரதிபயங்கரமண்ணனும் அவர்க்கு ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய் செந்தமிழ்சேர் பட்டர்பிரான் ஜீயரன்றித்தேவுமற்றறியாத அழகியமணவாள ஜீயரும், தத் பரதந்த்ரரிற்றே. "அண்ணனை யெண்ணில் மற்றொருவரை யெண்ணுதென்னணிவிரலே" என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸரான அண்ணாமதிக்கும்படியான மதூகவிதாவார், அண்ணன்போல்வார் ஒருவர் உண்டாகில் உண்டாமத்தனை.

(க) "வஸுவ-பா-பா-ந-விவரீ-தாமஸ்ச-ஸு-ஸர்வார்த்தந்-விபரீ-தாமஸ்ச" என்றும் (உ) "வஸுவ-பா-பா-ந-விவரீ-தாமஸ்ச-ஸு-ஸர்வார்த்தந்-விபரீ-தாமஸ்ச" என்றும், (உ) "த-சூ-அ-வி-பா-பா-ந-விவரீ-தாமஸ்ச-ஸு-ஸர்வார்த்தந்-விபரீ-தாமஸ்ச" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் பராயிருப்பார்கள் தான் தேட்டமாயிற்றேயிருப்பது. இனி அநுகூலரான ஆசார்யபரதந்த்ரர் அத்யந்த அபூர்வராயிற்றேயிருப்பது. பகவத் பரதந்த்ரர் யத்துக்கு (க) "ராரொ ராரொ ரா-ஊ-தி-ராமோ ராமோ ராம இதி" என்று ஒரு நாடாக உண்டாய்த்து. ஆசார்ய பரதந்த்ரர் யத்துக்கு பரதானுஜரான ஸ்ரீ ஸத்ருக்நாழ்வான் ஒருவரிற்றேயுள்ளது. "உண்ட போதொரு வார்த்தையும், உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே. வடுகநம்பி, "ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இரு கரையரென்பு." என்றிப்படி குருபக்தராகையாலே உத்தமோத் தமராய் ஸ்ரீகார்களான அதிகாரிகள் ஓரொருவரையிற்றே அருளிச்செய்தது.

மு. — உய்ய நினைவுடையீ ருங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்
வையகுரு முன்னம்வாய்மொழிந்த—செய்யகலை
யாம்வசந பூடணத்தி னுழ்பொருளைக் கற்றதனுக்
காமநிலையில் நில்லுமறிந்து

(ருசு)

உமராத்வாஸிகுஹரஜி-உதர-தி-தீ-ஷ-ர்

ஐ.யெக்வொய்யஜி-நா-ஹ-உ-வாயவணஷ:

சூவொ-வூ-தா-வ-வ-ந-ஹ-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்

நிலையகானு நியவெருதடி-கூரா-மெ-ம். (ருசு)

(உண்டாகில்)என்கிற யதி(தி)ஊபத்தாலே ஓரொருத்தர்தானும்
தூர்லபமென்று தோற்றுகிறது. இப்படி அலப்யலாபமானது கிட
டிற்றுகில் அவ்வளவுகான். (உள்ளமே) வசநபூஷண பூஷிதமான
மநஸ்ஸே! அதில் அகாத (யாய)மான அர்த்தத்தை அறிந்து, ததுக்க
மான அநுஷ்டாநத்தையும் ஆசரித்துக்கொண்டு போருமவர்களை
ஆதரித்துக்கொண்டுபோருவாய் நியேயன்றோ? ஏன்? ஓரொருத்தர்
க்கொழிய எல்லோர்க்கும் இது உண்டாகாதேவென்ன, (எல்லார்
க்கு மண்டாததன்றோவது) தாங்களும் தங்களிலே வைஷணவர்க
ளென்றிருக்கிற, எல்லார்க்கும் அதில் கம்பீரமான அர்த்தத்தை
ஸ்வயந்ரூப ஜ்ஞாநத்தாலே அறியவும், ஏதத் ப்ரதிபாத்த்யமான
விலக்ஷணநுஷ்டாநத்தை ஸ்வயந்ரூபமான ஈக்தியாலே அநுஷ
டிக்கவும் அஸக்யமாயிருப்ப தொன்றன்றோ? (அண்டாதது)
அடங்காதது, அதுதானும் அஸக்யமானதென்றபடி. * ஆர்க்கும்
அந்நேர் நிற்கை அரிதாம்” என்றிறே யிருப்பது.

“அது” என்று அர்த்தத்தில் துவகாஹத்வமும் அநுஷ்டாந
த்தில் அஸக்யத்வமும் தோற்றியிருக்கிறது. (க) “வொகா-வாய-ஹ-கூ
கெ-வொகஹி-தெ-வ-ந-ஹ-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்-உ-வாய-வ-ண-ஷ-:
கெ-த-நீ-ஷ-ர்-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்
நல-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்-ஹ-ஷ-ண-ஐ-த-நீ-ஷ-ர்
லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதேவசந பூஷணே தத்வார்த்த
தர்ஸிநோலோகே தந்நிஷ்டாஸ்ச ஸுதூர்லபாஃ|ஐகதாசார்யரகிதே
ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே|தத்வஜ்ஞாநஞ்சதந் நிஷ்டாம் தேஹிராத யதி
ந்நாமே” என்றும் சொல்லக்கடவதறே. (ருரு)

பதவுரை.

உய்ய
நினைவுடையீர்
உங்களுக்கு
சொல்லுகின்றேன்

வையகுரு
முன்னம்
வாய்மொழிந்த
செய்ய

கலையாம்
வசநபூஷணத்தின்
ஆழ்

பொருளை
கற்று
அதனுக்கு ஆம்

நிலையில்
அறிந்து
நில்லும்

உஜ்ஜீவிக்க
அபிப்ராயமுள்ளவர்களே!
இவ்வபிப்ராயமுடைய உங்களுக்கு
போதிக்கிறேன்

பிள்ளை. லோகாசார்யர்
பூர்வம்
திருவாய். மலர்ந்தருளிய.
சுத்தமான

சாஸ்த்ரரூபமான
ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய
ஆழத்திலேயுள்ள (தாத்பர்ய பூச
மான)

அர்த்தத்தை
அப்யஸித்து
அந்த அர்த்தத்துக்கு அநுகுண
மான

நிஷ்ட்டடையில்
அதின் கௌரவத்தை யறிந்து
ஸத்திரய்பட்டிருங்கோள். (ருசு)

ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—கீழ் “ஓரொருவருண்டாகிலத்தனை கா
ணுள்ளமே” என்னும்படி அதிகாரிகள் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடி
யைக்கண்டு, ஸர்வரும் வசநபூஷணதிகாரிகளாம்படி திருத்துவோ
மென்று, திருவுள்ளம்பற்றி அபி(வி)முகராயிருக்கிறவர்கள் ஆபி
முக்யமே பற்றாசாக இதில் அர்த்தநிஷ்டையுடையராம்படி அவர்
களைக் குறித்துப் பரோபதேசம் பண்ணியருளுகிறார். (உய்ய நினை
வுடையீர்) உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற மநஸ்ஸையுடையவர்களே,
(க) “மனமுடையீர்” என்கிறபடியே மநஸ்ஸஹகாரமாகிற ஸம்பத்
தையுடையநீங்கள் இந்த ஸம்பத்தின்மேலேஎந்த அதிகாரத்தை ஆர்
ஜித்துக் கொள்ளப் போகிறீர்களே. ஈஸ்வரன் படியைப் பார்த்தா
லும் ஆபி(வி)முக்யத்தக்கு அவ்வருகே (க) “கநுணவெவ்விதி - அந்
யந்ரேசச்சதி” என்னும்படியிறே இருப்பது.

திருமந்தரத்தினுடையதாத்பர்யமானஇப்பரந்தா(ஹ்ரி)ப்யாஸு அநுஷ்டாநங்களுக்கும்ஸ்ரத்தையேயிறேவேண்டுவது ஆகையால் இவ்வளவு ஆறுகூல்யமுடைய உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்;— உங்கள் உஜ்ஜீவரத்திலே ஊன்றியிருக்கிற நான் உங்கள் கார்யம் பலிக்குந்தனையும் இந்தப் பரமார்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்கிறேன். சொல்ல உபகரமித்தல் சொல்லிமுடித்தல் செய்யவில்லை. நீங்கள் அதிலே நிலைகிற்குந்தனையும் நான் சொல்லுகைதவிரேன். ஆகில் நீர் சொல்லப்புகிற அந்த ரஹஸ்யந்தான் ஏது என்னில், (வையகுரு முன்னம் வாய்மொழிந்த) பூர்வாசார்யர்களைப்போலே அர்த்தத்தின் சீர்பையைப் பார்த்து, ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே, பிள்ளை லோகாசார்யர் தம்முடைய கரைபுரண்ட க்ருபையாலே பின்புள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி முற்காலத்திலே (உ) ‘மொழிபட்டோடும்’ ஊன்னும்படி தம்முடைய அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாக அருளிச்செய்தருளின.

(செய்யகலையாம்வசநபூடணத்தினுழ்பொருளை) அநுகூலர்க்கு ஸ்வார்த்தப்பரகாஸுத்தைப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதான ஆர்ஜவத்தையுடைத்தாய் ஸாஸ்த்ரரூபமாயிருப்பதானஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய கம்பீரமான அர்த்தத்தை. (கற்று) ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டரான ஸதாசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலே அவர்கள் அப்யஸிப்பிக்க அப்யஸித்து, தத் பலமாக (அதனுக்காம் நிலையில் நிலிலுமறிந்து) அந்த அப்(ஹ்ரி)யஸ்தமான அர்த்தத்துக்கு அநுகுணமானநிஷ்டையிலே அநினுடைய கௌரவத்தையறிந்து நிலிலுங்கோள். உங்களுக்கு உஜ்ஜீவரம் வித்திக்கும். ஆழ்பொருளைக் கற்றதனுக்காம் நிலையில் நிற்கையாவது “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்கிற அகாத (ய) அர்த்தத்தை ஸ்வாசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலேஸ்ரவித்த(யி)திகரித்து இதன்கௌரவத்தையறிந்து அதுக்கு அநுகுணமானநிஷ்டையிலே நிஷ்டராயிருக்கையென்றபடி. (க) “கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்” என்று “கேட்டிருப்பார்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே—இத்தால்ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்தநிஷ்டையே உஜ்ஜீவரமென்றதாய்த்து. (௫௬)

ஸ்ரீ:—தேசிகர்பால் கேட்ட செழும் பொருளைச் சிந்தைதன்னில் மாசறவே யூன்றிமனனஞ்செய்—தாசரிக்க வல்லார்கள் தாம்வசந பூடணத்தின் வான்பொருளைக் கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து. (௫௭)

யெழேலிகாடியிமதாந்யுவபேஸ வதா
ந்யாவஜ்யவெதவிதயா வரிதூவஸகூடி
தெயதூதொ வவநஹிஷணமநுபூயம்
நெருவா வரநி வரிஸீஷுகூதொநவிஷ்டி. (௫௭)

பதவுரை.

தேசிகர் பால்	ஆசார்யர்களிடத்தில்
கேட்ட	ஸ்ரவணம்பண்ணின
செழும்	ஸ்ராக்யமான
பொருளை	அர்த்தங்களை
சிந்தை தன்னில்	நெஞ்சில்
மாச அற	ஸம்சய விபர்யயருபமான அழுக்க ற்றுப்போம்படியும்
ஊன்ற	நெஞ்சில் பொருந்தும்படியும்
மனனம் செய்து	அடிக்கடி ஆவ்ருத்திபண்ணி
ஆசரிக்க வல்லார்கள் தாம்	அநுஷ்டிக்கத்தக்க சக்தியுடைய வர்கள்
வசநபூடணத்தின்	ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய
வான்	மஹத்தான
பொருளை	அர்த்தத்தை
கவர்ந்து	அபிநிலேசித்து
கல்லாதது	அப்யஸியாமலொழிகிறது
என்னோ	ஏதுக்காகவோ. (௫௭)

வ்யா:—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. “கற்றதனுக்காம்நிலையில்நிலிலுமறிந்து” என்று அந்வயத்தாலே இதில் அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தவர், “கல்லாததென்னோகவர்ந்து” என்றுவ்யதிரோகத்தாலும் இதில் அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தருளுவாராய், அபி(ஹ்ரி)முகராய், செய்கி

சுசு அ உபதேசரத்நமலை, ௫௭-பா, தேசிகர் வ்யாக்யாரம்,

றோமென்று ஆறியிருந்த கீழிலவர்களைக்குறித்து, இவர்கள் இத்
கை அபி(வி)நிவேசத்துடன் அதிகரியாமைக்கு அடிபொன்றும்காண்
கிறிலோமென்று, ஸ்வஸிசாரமாகப் பேசியருளுகிறார். (தேசிகர்பால்
கேட்ட செழும்பொருளை) ஸ்வபரஹிதபராயிருக்கிற தேசிகர்கள்
ஸந்திதியிலே* ப்ரஸ்கால ப்ரதீக்ஷ ராய், ஸ்வஸித்த ஸ்வாக்யமான
அர்த்தத்தை; (சின்தைதன் னில்மாசறவே) ஸம்ஸயவிபர்ய யருபமான
மரோமாலிந்யாதிகள் ஸவாஸநமாகப் போம்படி.

(உள்ள நிமனைஞ்செய்து) (க) 'ஸரூசவ்யூய-வ்யூய-கூதொ
நூலினுந-நூ - ஸ்ருதஸ்யார்த்தஸ்ய யுக்திதோநு சிந்தநம்மந
நம்" என்கிறபடியே அந்தஸ்ருதமான அர்த்தத்தைஹ்ருத்க(ஶ) கமர்
க(க) 'மாசற்றார் மனம்" என்னும்படி மநம்பண்ணி (ஆசரிக்கவல்
லார்கள் தாம்) உக்தமான அநுஷ்டாநத்தில், ஒன்றும் நமுவாமல்,
ஆசரிக்கவல்ல ஸக்தியையுடைய தாங்கள். (வசநபூடணத்தின்
வான்பொருளை) தங்கள் அநுஷ்டாநத்துக்கு அநுகரமணிபோலே
யிருக்கிற ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய சீரியதான அர்த்தத்தை,
கனத்த பொருளை.

(கல்லாத தென்றோ கவர்ந்து) குருவான அர்த்தத்தை குருக்
கள் ஸந்திதியிலே அபிநிவேசத்துடன் இவர்கள் அதிகரியாமைக்கு
ஹேதுவென்றோ? "மாநிதியாம் வசநபூடண முண்டே, அதின்படி
யைய யூனமறவாசரித்து" என்னும்படி மஹா நிதிபோலே யிருக்கிற
இத்தைப்பெற்றுவைத்து, அந்த(ஸ்ரு)ந்நிதிகண்டாற்போலே அபே
கையோடே அதிகரிக்கவேண்டியிருக்க அத்தை உபேக்ஷித்து, "வ
ரில்பொகடேன், கெடில்தேடேன்" என்றிருக்கிறதுஏதோ? இவர்கள்
தங்களுக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுண்டாயிருக்கஇதுக்கு அர்த்தபூர்
த்தியும் உண்டாயிருக்க, இத்தை மேல்விழுந்து மண்டி அதிகரியா
மைக்கு அடியறிய அரிதாயிருக்கிறது.

அறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கும் ஈடான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள்
தங்களுக்கு இல்லையென்னவொண்ணாது. அநுஷ்டேயார்த்தப்ரகாஸ
கமின இதுக்கு அர்த்த பூர்த்தி யில்லையென்னவொண்ணாக. ஆயி
ருக்க, இப்படி யிருக்கிறது அபி(வி)நிவேசமார்த்தயமிதே என்று அந்

உபதேசரத்தினமலை, ௫௮-பா, சச்சம்பிரதாய வ்யாக்யாரம், சசுசு

மு:—சச்சம்பிரதாயந் தாமுடையோர் கேட்டக்கால்
மெச்சும் வியாக்கியைதா னுண்டாகில்—நச்சி
அதிகரிய நீர் வசந பூடணத்துக் கற்ற
மதியுடையீர் மத்தியத்தராய்.

(௫௮)

ஸதவ்யூயூயஸூயியா ஸதகிதாவவாயூ
வெலுத வெலுத ஹலுஷண வாக்யுடிகா!
ஸாவ்யூஜகலகலவ்யூ வசூயூ-ஜகூ
ஸூயூஸூயூயூயூயூ நநூலாவயூயூ.

(௫௮)

தைத்தாம் நிரூபிக்கிற முகத்தாலே அது உண்டாம்படி திருத்தியரு
ளுகிறார். (க) 'கத-ஸாஸூயூ-வகூயூ-கர்த்தாஸூஸ்தார்த்த
வத்வாத்" என்னும்படி ஸாஸ்தாநுஷ்டாந யோக்யமாயிறே மநு
ஷ்ய ஜந்மந்தாணி ரூப்பது. இத்தால் இவ்வர்த்தம் பெற்றபோது
பெறுகிறோமென்று ஆறியிராமல் ஸத்வரராய் ஸமக்ரமான இச்சை
யாலே ஸாதித்தறிய வேணுமென்று கருத்து.

(௫௭)

பதவுரை.

சச்சம்பிரதாய முடையோர்	ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலே அந்வயமு
	டையவர்கள்
தாம்	ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களை யறிந்த த
	ங்கள்
கேட்டக்கால்	கேட்டவளவிலே
மெச்சும்	கொண்டாடத்தகும்
வியாக்யைகள்	வ்யாக்யாரங்கள்
உண்டாகில்	இருந்ததாகில்
வசநபூடணத்துக்கு அற்ற	ஸ்ரீ வசநபூஷண விஷயத்திலே நிலை
	நின்ற
மதியுடையீர்	புத்தியையுடையவர்களே
நீர்	உஜ்ஜீவநேச்சையையுடைய நீங்கள்
மத்யஸ்த்தராய்	மத்யஸ்த்தராய்க் கொண்டு
நச்சி	விரும்பி
அதிகரியும்	அத்யயநம் பண்ணுங்கோள். (௫௮)

(க) பாஷமஸூ-

அளிக்க
வேண்டி இரான்
ஆதலால்
அவர்கள்
திருநாடு
நண்ணார்

கொடுக்கைக்கு
விரும்பமாட்டான்
ஆகையால்
ஆசார்யபக்தியில்லாதவர்கள்
பரமபகத்தை
கூட்டார்கள். (சு0)

வ்யா,—அறுபதாம்பாட்டு. ஆகக் கீழ் பிள்ளைலோகாசார்யராலே நிர்மிதமான ரஹஸ்யங்களில், ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக் குண்டான அப்ரதம வைபவத்தையும் அதுக்கு ஸ்ரீவசநபூஷணமென்று திருநாமமாகக் கு அடியையும் ஏதத(ஈ)ர்த்தாபிஜ்ஞரும் அதுஷ்டாதாக்களும் ஏகைகபுருஷரென் னுமத்தையும் ஏதத(ஈ)ர்த்தக்ரஹணவிஷயமாகப் பரோபதேசம் பண்ணியருளியும், இதின் அர்க்தத்தை அபிநிவேசத்துடன் அகிகரியாமைக்கு ஹேது கிந்தையையும் ஏதத் விஷயமாக விலக்ஷண பரிக்கரஹ வ்யாக்யாநமுண்டாகில் அது அங்கிகார்யமென் னுமத்தையும், இதுதான் ஸவபர விபாக (ஊ)மற நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கு மென் னுமத்தையும் தர்ஸிப்பித்தாராய்நின்றார்.

இனி வசநபூஷணமாகிற இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே “வேதார்த்த மறுதியிடுவது” என்றுதொடங்கி, “அத்தாலே அது முற்பட்டது” என்னுமளவாக, ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணங்களை ஒருங்கவிட்டு, “இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்டம்” என்று தொடங்கி, “ஸ்வதந்த்ரணை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே இப் ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது” என்று உக்தார்த்தத்தை இதுக்குக் கீழ்நிக(உ)மித்து, “அவர்களைச்சிறித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்” என்று சரம ப்ரமேயத்துக்குச் சரம ப்ரமாணத்தை ஒருங்கவிட்டாற்போலே இவரும் அருளிச்செயல்களி னுடையவும் ஏதத் வ்யாக்யாநங்களினுடையவும், தாத்பர்ய ரூபமாய் சரம ப்ரகரணபர்யந்தமான அந்த வசநபூஷணத்தைக் கீழ் அடங்கலும் அருளிச்செய்த வர்த்தங்களுக்கும் மேல் அருளிச்செய்யப் புகுகிற சரமபர்வ நிஷ்டாக்ரமங்களுக்கும் ஆப்ததமமான ப்ரமாணமாக அங்கிகரித்தபடியே அதில் தாத்பர்யமான சரமபாவ நிஷ்டாக்ரமங்களைச் சரமத்திலே

இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேலெல்லாம் தர்ஸிப்பித்தருளுகிறார். இதில் முகல் பாட்டில் தங்களுக்கு அஸாதாரண ஸேவியான ஆசார்யன் விஷயத்தில் அல்பமும் பக்தியின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள் னாதாரண சேவியான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்திலே பக்திபைப்பண்ணிலும், பக்தி கரீதனானவவன்றன் அவர்களுக்கு ப்ராப்ய லாபத்தைப்பண்ண இச்சித்திரான்; ஆகையாலே அவர்கள் ப்ராப்யத்தைப் ப்ராபியார்களைன்கிறார்.

(தன் குருவின் ருளிணைகள் தன்னில்) (க) *மருளாமிருளோடமத்தகத்துத் தன்ற ளருளாலே வைத்தவவராய், தனக்கு வகுத்தவிஷயமான ஆசார்யனுடைய அங்கரியுகளந்தன்னிலே யாய்த்துப் ப்ரபத்திபண்ண ப்ராப்தம். “அவன்றுளிணையே யுன்னுவதே சாலவுறும்” என்றிறே இருப்பது. ஆகையால் “தவூரஹ கிம-உ-ரொளகாய-உ-தஸ்மா த்பக்திர்க்குரொளகார்யா” என்கிறபடியே, அவன் விஷயத்திலே அதி ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணவேண்டியிருக்க, அத்தைச்செய்யாதே, (அன்பொன்றில்லாதார்) ப(ஊ)க்த்யைகதேஸமுமில்லாதார். (உ) “அந்தாமத்தன்புசெய்து” என்று ஈஸ்வர னுங்கூட அதி ஸ்நேஹம் பண்ணும் விஷயத்திலே யாய்த்து இவர்கள் அபிநிவேஸ லேஸமும் இன்றிக்கே யொழிகிறது.

அது இன்றிக்கே யொழிந்தால் ஆவதென்? பகவத்பக்தியுண்டானவென்ன. (அன்புதன்பால் செய்தாலும்) ஸ்வவிஷயத்திலே பக்திஐகனானவனிடத்திலன்றிக்கே, அன்பனை தன் விஷயத்திலே அன்பைச்செய்தாலும், (ஈ) “பெறக்கரிய நின்னபாதபத்தி” என்றும் (ச) “அரும்பெறலன்பு” என்றும் சொல்லும்படியான பெறுதற்கரிதான பக்தியை, சரம பர்வவிஷயத்திலன்றிக்கே, ப்ரதம பர்வமான ஸ்வவிஷயத்திலே பரிபூர்ணமாகப் பண்ணினாலும், அப்படிப்பட்டவர்கள், தன் ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரமன்றிக்கே யொழிகையால் (அம்புயைகோன் இன்பமிரு விண்ணுதிதானளிக்க வேண்டியிரான்) ஆசார்ய விஷயீகாரபடியாக உண்டான பிராட்டி புருஷகாரபலத்தாலே (ஊ) “ரூானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நடொறும் ரைபவர்க்கு, வானங்கொடுக்குமவனானமாதவன்” ஆசார்ய விஷயத்

மூ.—ஞான மனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடைய
 னை குருவை யடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர்
 தேனாகமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
 ருளே வைகுந்தத் தரும். (கூக)
 ஜதாநம் வரம் தஉ-வி.கா.வாணம் உயவ்யு
 தவ்யுந-ரொள வரஜஹி ஜ-ஷெ ஜநாய।
 ஹெளஜாஸ்யம் ஐய-சாலாவிவஹிஜாயாஃ
 கா-தூரீயஃ கார-ணயாநிஜயாஐ-தேஹி. (கூக)

தில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ரதாரத்தில், ப்ரீதியின்றியே யொழியும்.

(ஆதலால் நண்ணரவர்கள் திருநாடு) இப்படி கொடுக்குமவன் கொடாதொழிந்தால், *தெளிவிசும்புதிருநாடானப்ராப்யதேசத்தை ப்ராபியார்கள். “ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே” என்னக்கடவ திறே. (இன்பயிரு விண்ணாடு) (க) “அந்தமில்பேரின்பம்” என்றும். (உ) “நலமந்தமில்லதோர்நாடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியேநிரதீஸ் யாரந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்வவிஷயத்தில் ஆபிமுக்கய லேசமேபார்த்து, மோகூ ப்ரதாரத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவன்றான் அவர்கள் விஷயத்தில் ஓளதார்யத்தைப்பண்ண இச்சியான்.

(விண்ணாடு தானளிக்க வேண்டியிரான்) தான்விண்ணாட்டில் சாலவிரும்பும் விஷயத்தில் விருப்பமின்றிக்கே யொழிகையால், பரம வ்யேயாமரப்தாபிதேயமான பரமபதத்தை அறுகர்ஹிக்க இச்சியான். ஆகையால் (ஈ) “உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்மருவாதார் க்குண்டாமோவான்” என்கிறபடியே அவர்களுக்குத்திருநாடு வித்திக்கை அரிநாயிருக்கும். (ச) “வானவர் நாட்டை நீ கண்டுகொள்” என்று கொடுக்கும் உதாரணவவன்தான்கொடுக்க இச்சியாதொழிந்தால் இவர்களுக்கு ப்ராப்யத்தைப்ராபிக்க விசுகென்? “இழந்தே போமித்தனையென்று † மனத்துயிர்க்கும்” இத்தயாதி. இத்தால் “ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்” என்றுதொடங்கி “இத்தை யொழியவும்பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்” என்னுமளவும் அருளிச்செய்த வர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (ச௦)

† மனத்துயிருக்கும் (க) தி-வாய்-க௦-க-கக. (உ) தி-வாய்-உ-அ-ச. (ஈ) க-திருவ-கூக. (ச) தி-வாய்-ஈ-கூ-கூ.

பதவுரை.

ஞானம் உபாயோபேய விஷயதமான ஞான
 நமும்
 அனுட்டானம் அறிந்த அர்த்தங்களினுடைய அறு
 ஷ்டானமும்
 இவை ஆகிய இவைகளை
 நன்றாகவே பரிபூர்ணமாகவே
 உடையனான உடைத்தான
 குருவை ஆசார்யனை
 அடைந்தக்கால் ஆஸ்ரயித்தால்,
 மா விசாலமான
 நிலத்தீர் பூமியில் பிறந்தவர்களே!
 தேன் ஆர் தேன் மிக்க
 கமலம் தாமரைப்பூவிலவதரித்த
 திருமாமகள் பெரிய பிராட்டியாருக்கு
 கொழுநன் வல்லபனை ஸர்வேஸ்வரன்
 தானே தன்னிடத்தில் பக்தியையுமபேக்ஷி
 யாததானே யாததானே
 வைகுந்தம் தரும் மோகூத்தை யளிக்கும். (கூக)

அறுபத்தொன்றும்பாட்டு. இனி கேவல ஸதாசார்யஸம்பந்த மாத்தரத்தாலே ஸ்ரீயிப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன்றானே ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தந்தருளுமென்கிறார். (ஞானமனுட்டானம்) இத்தயாதியால். ஞானமாவது - உபாயா த்பவஸாயரூபமாயும், உபேயத்வரா விஷயமாயும் உண்டான அறிவு; அனுட்டானமாவது ஏதத நுகுணமாக (க) “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா - உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே” என்றும் (உ) “வழுவினிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றும், (ஈ) “நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கியானென்னைக்கொண்டருளே” என்றும் சொல்லப்படுகிற உபாயோபேயா உறுஷ்டாநமென்கை. இதிறே வாக்ய த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஆகையால் ஷ்டபத நிஷ்டனை ஸதாசார்யனையிறே இங்கு ஸமாஸ்ரணியகை அரு

(க) தி-வாய்-கூ-க௦-க௦. (உ) தி-வாய்-ஈ-ஈ-க. (ஈ) தி-மொ-க-க-க.

உங்களுக்கு ஆசார்ய நிஷ்டரான உங்களுக்கு
 உள்ளங்கையில் மனங்குகிற
 நெல்லிக்கனி நெல்லிக்கனிபோல்
 ஆம் ஸ்வாதி கமாய்விடும். (கூஉ)

வ்யா;—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. ஆகக் கீழ் இரண்டுபா
 ட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தாலும் அஸம்பந்தத்தாலும் பவிக்கு
 மதான லாப அலாபங்களை தர்ஸிப்பித்தருளி, அர்ச்சி ஸ்திதி இது
 வான பின்பு; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவக இச்சை உண்டாகில், †(கீழ்ச்சொ
 ன்நபடியே த்வயநிஷ்டராய், ஸ்தநந்தய ப்ரஜைகரு வ்யாதி உண்
 டானல், அது தன் குறையாக நினைத்துத்தான் ஓளஷ்கலேவைப
 ண்ணி, ப்ரஜையினுடைய நோயைப்போக்கும் வத்ஸலைபாண தா
 யைப்போலே தன்னை அழிபமாறி ரக்ஷிக்கும், ஸதாசார்ய பரதந்த்
 ரரான) தந்தாம் ஆசார்யர்கள் திருவடிகளிலே நிரதிரய ப்ரேமத்
 தைப் பண்ணுகோள்; முத்த போக்யனானவனுடைய தேசம் உங்
 களுக்கு அதிஸூலபமாகக் கிட்டுமென்கிறார்.

(உய்யநினைவுண்டாகில்)(க). 'ஹோ ஜீவநெ ஹாயஜிதெ - ஸ்வோஜ்
 ஜீவநேச்சாயததே' என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்கிற
 இச்சாமாத்ரம உண்டாகில் மரஸ்ஸஹகாரரூபமான ஸம்பத்து ஸம்
 பந்ரமாய்த்தாகில்; இனி அவர்களுக்கும் அருமை பெருமை என்கிற
 அத்ருஷ்டதாரித்யப்ரஸங்கமில்லையிறே இவர்களைப்பார்த்தால் இது
 தான் பரமபக்தியோபாதி அரிதாயிறே இருப்பது; இப்படிபெறுதற்கரி
 தான இச்சையை யுடையநாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்னென்ன;
 (உங்குருக்கள் தம்பதத்தேவையுமன்புதன்னை) உந்தம் ஆசார்யர்
 திருவடிகளிலே (உ) "உந்தாளிணைக் கீழன்புதான் மிகவுங்கூர்ந்தது"
 என்கிறபடியே அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிவைக்கும்படி பாருங்
 கோள்.

{வையுமன்பு தன்னை} நிதியை அடியிலே இட்டுவைக்குமாபோ
 லே அன்பையும் அடியிலே இட்டுவைக்கோள். பாதமூலத்தைப்
 பற்றியிருக்கையிறே ப்ராப்தம். (உங்குருக்கள்) நான் ஏதேனும்
 எங்குருக்கள் தம்பதத்தையோ அன்பை வைக்கச்சொல்லுகிறது.
 உங்களுடைய அஜ்ஞாநாதகாரத்தைப்போக்கி, (ங) "ஜ்ஞாநஃபி

(6) (உ) இரா தூ கூ. (ங) † குண்டலிதம் க்வாகிதம்.

புபேம-ரொள-ஜ்ஞாநஃபி ப்ரதேகுரொள"என்னும்படி விஜ்ஞாந
 ப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணிரக்ஷித்துக்கொண்டுபோரும் மஹோபகார
 கரானவர்களுடைய விமலசரமலிக்ரஹைகதேசமாய், பாவந்வ
 போக்யச்வங்கையுடைத்தான திருவடிகளிலே பரிவை யுடையராங்
 கோளென்றன்றோ சொல்லுகிறது.

(தம்பதத்தே அன்புதன்னைவையும்)(க)'குருகூர் நம்பி, முயல்
 கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே' என்றும்(உ) "அன்பாடிக்க
 கன்பர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அன்புக்கு அடியானதிலே
 அன்பைவையுங்கோள். (ங) "அன்பவர்கண்ணைவைத்து" என்கிற
 பகவத்பஹம் உங்களுக்கு அரிதாயிறே இருப்பது ஆகையாலே
 ஸூலபமான விஷயத்தையே பற்றப்பாருங்கோள். (இந்தமாதிலத்
 தீர்) ஆசார்யன் வந்து உங்களை ரக்ஷிக்கைக்கு எதிர்சூழல்புக்கு
 அவதரித்துத்திரிகிற இந்த மஹாப்ருதிவிபிலே ஜித்தி, அதிலே
 வலிக்கப்பெற்ற பாக்யத்தையுடையவர்களே!(ச) "இருந்தவிரிவிருக்
 கும் மானிடரெத்தவங்கள் செய்தாரகாலோ" என்றும், (ரு) "கோ
 விந்தன் குணம்பாடுவாருள்ள நாடு" என்றும் (கூ) "பாததூளிபடுத
 லா விவ்யுலகம் பாக்கியஞ்செய்ததே" என்றும், சொல்லுகிறபடி
 யே ஊரும் நாடுமுலகமும் தங்களைப்போலேயாக்கும் தன்மையை
 யுடையராயிறே உங்குருக்களிருப்பது.

(இந்தமாதிலத்தீர் உங்குருக்கள் தம்பதத்தே வையுமன்புதன்
 னை) (எ) 'மானிடர்க்காயிர்திலத்தேதோற்றுதலால்யார்க்குமவன்ற
 ளிணையே யுன்னுவதேசாலவுதம்' என்கிறபடியே உங்களை ரக்ஷிக்
 கைக்காகவே அவன் இஜ்ஜகத்திலே அவதரித்துச் சரணுபியாய் (அ)
 'உவாராவஸூயாதலெ சசாரவஸூதாதலே' என்னும்படி ஸஞ்
 சரித்துக்கொண்டுபோருகிறஜகத்திலே வர்த்திக்கிறீங்கள். இதுஎல்
 லாம்மதர்த்த(உய-6)மாகவன்றேவென்றுவிசாரித்து அச்சரணயுகங்
 களிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணுகோள். (கூ) "எங்குந்திரிந்தரங்கனெம்
 மானுக்கே காதல் செய்தொண்டர்" என்னும்படி ஸங்கத்தை உண்
 டாக்கும்படியாயிறே அவர்கள் இருப்பது.

(க) கண்ணி-க0. (உ) (ங) (ச) பெரி-தி-ச-ச-எ
 (ரு) பெரி-தி-ச--ச-அ. (கூ) பெரி-தி-ச-ச-கூ. (எ)
 (அ) (க) பெரு-தி-உ-க-

கஅஅ உபதேசரத்தினமலை, கூஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாநம்.

ளுக்கு ஸர்வகாலமும் கண்ணாரக்கண்டு அதுபவிக்கும்படியாயிருக்கும்படி. (க) "கண்டறிதியே" என்னக்கடவதிறே. அதுதான் (உ) "நீரானுநாஜிரநிலடி - நீலாஞ்ஜநாதிரிபம்" என்னும்மடியான*மைப்படிமேனியிறே.

(பையரவில் மாயன் பரமபதம்) தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களை அசேஷசேஷ வ்ருத்தியிலும் அர்விதராக்கி, அடிமை கொள்ளுமவனுடையதாய், அவ்வடிமைக்குவர்த்த(ய-உ)மாயிருப்பதான பரமபதமானது, (உங்களுக்காம்) உய்யநீனைவுடைய உங்களுக்காம். நீங்கள் இச்சிக்கவும் வேண்டா. அவன்றானே தரவும் வேண்டா. நீங்கள் உங்களுக்குவகுத்தபதத்திலேபற்றுண்டாயிருக்க(ங) "வானவர்நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்" என்று அவர்களுக்குக் கையடைப்பாக்கிக் கொடுத்த அந்தப்பதம் கோல்விழுக்காட்டாலே உங்களதாயேயிருக்கும். (ச) "ஊடுஊடுவொமாநவிஜி தந்யுவஹ்வகஸ்ய" ஊடுகாஜி - புங்க்தேபோகா நவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி" என்றும் (ரு) "நற்றதைச், சொம், புதல்வர் தம்மதன்றேதாயமுறைதான்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(உங்களுக்காம்) ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநத்தை யுடைய ராயிருந்திகேளேயாகிலும் உஜ்ஜீவநேச்சுக்களாய் ஆசார்யவிக்ரஹத்திலே விருப்பத்தையுடைய ராயிருக்கிற உங்களுக்கு உபரத்திலேயிருக்கிற மஹாபலமானது அடியிலேயிருக்க மடியிலே விழும்படி கைகண்ட பலமாயிருக்கும். (பரமபதமுங்களுக்காம்) அதில் ஒரு ஸந்தேஹயில்லை. (க) "விஜிஊடுவதி - நிஹ்யஸ்யஹ்வகஸ்ய" ரிஊடுவாநதாநா - வித்திர்பவதி. நிஸ்ஸம்சயஸ்து தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம்" என்றும் (எ) "வேறுகவேத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமேமற்றவரைச்சாத்தியிருப்பார்தவம்" என்றும் (அ) "மதுரகவி சொன்னசொல் நம்புவார்பதிவைகுந்தம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ச) தி திருவ அடு. (உ) ஸுந்த ஸ்த (ங) தி வாய் நூ கூ
(ச) (ரு) (க) (எ) ச திருவ கஅ (அ) கண்ணி கடு

உபதேசரத்தினமலை, கூஉ-பா, ஆசாரிபன் வ்யாக்யாநம், கஅக

மு;—ஆசாரிபன்செய்த உபகாரமானவது தூய்தாக நெஞ்சுதன்னில் தேரன்மமேல்—தேசாந்தரத்திலிருக்கமனந் தான்பொருந்தமாட்டாது இருத்தலினியே தறியோம் யாம்.

(கங)

உஜ்ஜீவநாயவிஹிதா மஹாஹ்வகஸ்யாரா
ஸிவதமநிவிஜிவாயிஜிவதநாநாடி |
ஹேஸாஹ்வநிவஸந்ருநாவிஜிவஜி
ஹாவஸகஸ்யுநஹ்விகேதி வஹ்விவஜி||

பதவுரை.

ஆசாரியன் செய்த	ஆசார்யன் பண்ணின
அது உபகாரமானது	அப்படிப்பட்ட உபகாரமானது
தூய்தாக	நிர்மலமாக
நெஞ்சுதன்னில்	மநஸ்ஸில்
தேரன்மமேல்	தோற்றிற்றுகில்
தேசாந்தரத்தில் இருக்க	ஆசார்யகைங்கர்ய மில்லாதபரதேசத்திலிருக்க
மனந்தான்	மநஸ்ஸுதான்
பொருந்தமாட்டாது	ஊன்றியிராது;
இனி	இப்படியான பின்பு
இருத்தல்	ஆசார்யகைங்கர்யத்தைப் பிரிந்திருக்கைக்கு
ஏது	என்னகாரணமோ;
யாம்	நாம்
அறியோம்	அறியமாட்டோம். (கங)

அறுபத்தி மூன்றும்பாட்டு.— கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் ஆசார்யனுடைய உத்தரகத்தை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில் அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஆசார்யன் செய்த உபகாரம்) என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநப்ரதாநாதி உபகாரங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த அந்த ஆசார்யன் செய்தமஹோபகாரமானது, தந்தாம் மநஸ்ஸிலே விசதமாக ப்ரகாசித்ததாகில், இப்படிக்குத்தொன சிஷ்யனுடைய மநஸ்ஸுதான் அவன் ஸந்திக்கு அசலான தேசாந்தரத்தில் ஸக்தமாய் வர்த்திக்க கடிமமாகாதென்கிறார்.

மூ.—தன்னூரியனுக்குத் தானடிமை செய்வதவன்
 இந்நாடுதன்னி லிருக்குநாள்—அந்நேர்
 அறிந்து மதினாசையின்றி யாசாரியனைப்
 பிரித்திருப்பாரார் மனமேபேசு. (கச)
 சுவெதுவகெவகெநரு வராவவெநரு
 ஸுஸூகுஷணாஃ நிஜம-ஓரொ-வவெஷி வாஃவஃ!
 ணநாஃபு-வெயவாணிஃ ஶுக்ஷிபாநாஃ
 கெவாதுஜநி நிஜஓஸிகவாஃஓஓஓஓஓ. (கச)

அறிவுடையார்க்கும் அறிபப்பாகாதாய்மே இருப்பது. அன்றிக்
 கே (யாமேதறிபோம்) ஆசார்ய பதச்சாயையிலிருந்து, பல்லவி
 தாதிகளாம்படியாள் ஸ்வரூபவிசுவத்தை யுடையனாய், தத்விப
 ரீதாதுஷ்டாந யுக்தநுடைய ஹ்ருதயஸ்திதிக்கு ஹேது இன்ன
 தென்றறிந்து, அததைச் சொல்லுவதொன்றும் தெரிகிறதில்லையெ
 ன்றபடி. நாம் எத்தை அறிவோம் என்றபடி.

ஆகையால் இது ஸர்வஜ்ஞர்க்கும் துர்ஜ்ஞேபமாயிருக்கிறதாய்
 த்து. இவ்விடத்திலே நஞ்சேயர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து, தேசந்
 தரத்திலே அகன்றுபோக உத்யோகித்த வைஷ்ணவனைக்குறித்து,
 ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஒருவர், உமக்கு ஜீயர் திருவடிகளை அக
 ன்றுபோக வேண்டிற்றே யென்றுவெறுக்க, எங்கே இருந்தாலும்
 ஜீயர் அபிமானம் உண்டேயென்று தேறி வார்த்தைசொல்ல, இக்
 தை ஜீயர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கையாயிருப்பார் ஒரு ஸாத்தி
 கை அம்மையார்கேட்டு, ஆசார்ய விஸ்வேஷத்தில் † நெஞ்சு இளைபா
 மல் போகிறவரைப்பார்த்து. என்சொன்னாயிள்ளாய்! (க) “ஏனத்து
 ருவாயுலகிடந்தணழியான் பாதம்நானும்மருவாதார்க்குண்டாமோ
 வான்” என்கிறபாட்டின் வ்யாக்யாரத்திலே அருளிச்செய்த கதை
 யை இவ்விடத்திலே அநுஸந்திப்பது”† (என்றார்) என்று அஸ்மதா
 சார்யர் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்தாரிதே).

பதவுரை.

தான் சிஷ்யனான தான்
 தன் ஆரியனுக்கு தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு

† (பா) கையாமல்,
 (க) க திருவகக

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

அடிமை செய்வது
 அவன்
 இந்நாடு
 இருக்கும்நாள்
 அந்நேர் அறிந்தும்
 அதில் ஆசை இன்றி

ஆசார்யனைப்பிரிந்து
 இருப்பார் ஆர்
 மனமே
 பேசு

கைங்கர்யம் பண்ணுவது
 அவ்வாசார்யன்
 இத்தலோகத்தில்
 வனிக்கும் நாள்களிலேயாயிருக்கும்;
 அந்த நேரத்தியைய யறிந்தும்
 அவ்வாசார்ய கைங்கர்யத்தில் விரு
 ப்பமில்லாமல்
 ஆசார்யனைவிட்டு விலகி
 இருக்கத்தக்கவர்கள் எவர்?;
 மகஸ்ஸே!
 உண்டாகில் சொல்லு. (கச)

வ்யா;-அறுபத்துநாலாம்பாட்டுகீழ், ஆசார்யன் பண்ணினவுபகா
 ரத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கமில்லையென்றார்.
 இதில் ப்ராப்யனான அவன்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை யுணர்ந்
 தாலும் பிரிய ப்ரஸங்கமில்லையென்கிறார். (தன்னூரியனுக்
 குத் தானடிமைசெய்வது) அதாவது; - தாய்க்குச்சோறு இடு
 மாபோலே தனக்கு அஸாதாரண ஸேஷியான ஆசார்யனுக்குத்
 ததே(ஓ)க ஸேஷபூதனாய், தக்கைங்கர்யாதிகளை தனக்கு(யா)நா
 ரகாதிகளாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸ்வரூபாது ரூபமான கைங்கர்
 யங்களைச்செய்து, உஜ்ஜீ விப்பது.

(அவனிந்நாடு தன்னிலிருக்குநாள்) அவன் இந்த விபூதியிலே
 எடுத்த திருமேனியோடே ஈஸ்வரேச்சையாலே எழுந்தருளியிருக்
 கும் நாளாய்த்து இவன் அடிமைசெய்யலாவது; அந்நாட்டிலே போ
 னல் எல்லாரும் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவவனுடைய அது
 பவகைங்கர்யங்களிலே ஆழங்கால்பட்டு, குமிழ் நீருண்டு போமத்
 தனையிமே. ஆகையால் இவன்பதார்த்தங்களைக் கொண்டு உபஜீ
 விக்க விருக்கிற விந்நாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் போதாய்த்து;
 ப்ரார்க்ருத பதார்த்தங்களின் கிஞ்சித்கார முகத்தாலும் இவன் கர
 ணங்களடியாகவுண்டான ஸுஸ்ரூஷாதிகளாலுமாய்த்து அவன்
 அடிமை கொண்டருளுவது. (க) “நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பா
 லோடு மேவீரோ” என்றும் (உ) “குருக்களுக்கதுகூலராய்” என்றும்

சொல்லக்கடவதிறே. அவன் அந்நாட்டிலே எழுந்தருளி இவன் இந்நாட்டிலே யார்க்கு அடிமைசெய்யப்புகுகிறான். "நம்மைப் போலே வாய்புகும் சோறாகப் பறிகொடாதே" என்றாரிதே நஞ்சீயர்.

(அந்நேரறிந்தும் அதில் ஆசையின்றி) அந்த நேர்பாட்டை ஸாஸ்தர் வசநங்களாலும் ஸதாசார்யோபதேசங்களாலும் அறிந்துவைத்து இப்படி அடிமைசெய்கைக்குப் பாங்கான தேசகாலங்களையும் தேசிகரையும் பெற்றிருக்கிற நேர்பாட்டை அறிந்துவைத்து, அதிலே நேர்படலாயிருக்க, (அதிலாசையின்றி) இப்படிவாய்த்திருக்கிற வகுத்த விஷயமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் அபிநிவேசமின்றிக்கே அதடியாக அவனைப்பிரிந்து பிழைத்திருப்பாரா? ப்ராவண்யகர்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும் படியான ஸத்தையைடையராயிருக்கிற; ஆசார்யபரதந்தரில் அவனை விஸ்வேலவித்து ஸத்தை பெற்றிருப்பாரா? அந்நேர் அறியாமல் பிரிந்திருப்பாருண்டாகிலத்தனைபோக்கி அத்தையறிந்திருப்பார் பிரிந்திருப்பாரில்லையிறே ஈஸ்வரனைப் பிரிந்திருப்பாருண்டாகிலும் ஆசார்யனைப்பிரிந்திருப்பார் அரிதாயிறேயிருப்பது. அநாதிகாலம் ஈஸ்வரனையும் ஈஸ்வரகைங்கர்யத்தையு மிழந்திருந்தவிவனைத் தத்ஸம்பத்தையும் தக்கைங்கர்ய ருசியையுமுண்டாக்கி எட்டவிருந்து எல்லாவடிமைகளும் கொண்டருளுமவனாயிருக்கிற விவனை ஈட்டு த(ய)ரித்திருப்பாரார். அவர்களை எங்கேதேடுவது. கைதந்யமுடையார் இப்படிப்படிவர்களில்லையிறே.

(முனமே பேசு) ஆசார்ய கைங்கர்யாதிகளாலல்லது தரிபாத மநஸ்ஸே|உண்டாகில்இத்தை ஆராய்ந்து சொல்லிக்காண்.(க)'எதி ராசா வெந்நாளு முன்றனக்கே யாட்கொள்ளுகந்து" என்று ஆதரித்துப் போருமவருடைய திருவுள்ளமிதே. ஆகையாலே தம்திருவுள்ளமறிய வில்லையென்கிறார். இதுதான் "பாதரேகாஸமர்பிரி கையாலே அவரிடத்தில் பிரிவாலே தம் திருவுள்ளத்தில் பிரிவுதோற்ற அருளிச்செய்தருளினது" என்று அருளிச்செய்வார். அந்த வநந்தரத்திலே "எந்தாயெதிராசா இந்தத்தனியிருப்பில் எந்தாபந் தன்னையினி நீக்கக் - கந்தாடையண்ணைப்போல் கண்கரிச்சலுண்

ஆசாரியன் சிச்ச ரூயிரைப் பேணுமவன்
தேசாரும் சிச்சனவன் சீர்வடிவை - ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னு நுண்ணறிவைக் கேட்டுவைத்தும்
ஆர்க்குமந்நேர் நிற்கையரிதாம். (கரு)

சுஜெலகொ மாராநாரதாரதாரகாரா
ஸிஷ்யு:வ்ரஹ்ரஹ் காராநார மாராநாரகாரா
சுயு:வ்ரஹ்ரஹ் விஜாரகயநிவிதெ
ஸ்யூ:வ்ரஹ்ரஹ் விவதந்தி தகுமிஷார. (கரு)

டாகி, வந்தாரொனை நோக்குவார்" என்றும் அருளிச்செய்தாராம். ஆக இத்தால் தத் பாதஸேவைக(ய)தாரகாராயிருக்கும் ஆசார்ய பரதந்தரில் தங்களுக்கு எல்லாமாயிருக்கிற ஆசார்யனை விஸ்வேலவித் திருக்கமாட்டார்களென்று கருத்து. (கச)

பதவுரை.

ஆசாரியன்	ஆசார்யனாவன்
சிச்சன்	சிஷ்யனுடைய
ஆர் உயிரை	ஜ்ஞாரநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்ம
	ஸ்வரூபத்தை
பேணுமவன்	ரக்ஷிக்கிறவன்
தேச ஆரும்	ஆத்மஜ்ஞாரநமாகிற தேஜஸினுல்பூர்
	ணான
சிச்சன்	சிஷ்யனாகிறான்
அவன்	அவ்வாசார்யனுடைய
சீர்	சிலாக்ஷிபமான
வடிவை	திருமேனியை
ஆசையுடன்	ப்ரீதியோடே
நோக்குமவன்	ரக்ஷிக்குமவன்
என்னும்	என்கிற
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
அறிவை	ஜ்ஞாரநத்தை
கேட்டுவைத்தும்	கேட்டிருக்கச் செய்தேயும்
ஆர்க்கும்	எவ்வளவு ஜ்ஞாரநவான் கருக்கும்
அந்நேர் நிற்கை	அவ்வழியில் பெருந்துகை
அரிதாம்	நூர்லபமாயிருக்கும். (கரு)

ககஅ உபதேசரத்தினமாலே, சுசு-பா, பின்பழகாரம் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—பின்பழகாரம் பெருமாள் சீயர் பெருந்திவத்தி
லன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினால்—நம்பிள்ளைக்
கானவடிமைகள் செய்யநிலையை நன்னெஞ்சே
ஊனமற வெப்பொழுதுமோர். (சுக)

சுத்யாஃராஜிஜமாரஃ கல்வெரிபாலம்
நித்யாவ்லிவதி விவதிநிரணாயஃ।
ஸஸஸுத்யுதெஃ சுஸஸாநவதவ்யு நிஷாஃ
வஸுநுதொணா வதெஃ-ஃநி வஸுஜவஸு॥ (சுக)

பதவுரை.

பின்பழகாரம் பெருமாள் சீயர் பின்பழகாரம் பெருமாள் சீயரென்
பவர்

பெரும் திவத்தில்

பெரிய ஸுகத்தையுடைய திருநாட்
டில்

அன்பதுவுமற்று

சிறிதும் பரிதியின்றிலே

ஆசையினால்

பரிவுடனே

நம்பிள்ளைக்கு

தம்மாசார்யரானநம்பிள்ளைகளுக்கு

ஆன

அதுகூலமான

அடிமைகள்செய்

கைங்கர்யங்களைச் செய்கிற

அந்நிலையை

அந்த நிஷ்ட்டையை

நல்நெஞ்சே

ஆசார்ய நிஷ்ட்டையிலுற்ற முடை
ய மரஸஸே]

ஊனமற

ஒன்றும் குறையாமல்

எப்பொழுதும்

ஸ்வகாலமும்

ஓர்

அதுஸந்திக்கக்கடவாய். (சுக)

அறுபத்தாறும்பாட்டு.—“ஆர்க்குமநேர் நிற்கையரிதாம்”
என்றீர். இதுக்கு ஒருத்தர்தானில்லையோ வென்று தம் திரு
வுள்ளத்துக்குக் கருந்தாக, ஆகில் இவ்வறுஷ்டாரத்ததுக்கு ஒருவர்
உண்டென்று அவரைத் தர்ஸிப்பித்தருளுகிற முகத்தால் அவ்வறு
ஷ்டாரத்தை நீ ஆதரித்துப்போரு வென்று தம் திருவுள்ளத்தைக்
குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (பின்பழகாரம் பெருமாள் சீயர்) என்று
தொடங்கி. கிழே ஸ்வரூப ரக்ஷணத்தையும் தேஹரக்ஷணத்தையும்
ப்ரஸ்தாவித்து அதில் ஆத்மரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான ஆசார்

உபதேசரத்தினமாலே, சுசு-பா, பின்பழகாரம் வ்யாக்யாரம். ககக.

யத்வத்தை இட்டுவைத்துத் தமக்கு ஆதரணியமான தேஹரக்ஷண
த்துக்கு உறுப்பான ஸிஷ்ய லக்ஷணத்தில் அருமையை அருளிச்
செய்கிறார். (பின்பழகாரம் பெருமாள் சீயர்) என்று, அவராகிறார்,
லோகாசார்யரான நம்பிள்ளைக்கு அத்யந்தா பி(தி)மத விஷயமாய்
அவர் ஸந்நிதியிலே கைலார்த்தங்களையும் கேட்டு அந்த ஸ்ருத
மான அர்த்தத்தின்படியே “எல்லாம் வகுத்த விடமே” என்று
ததே(ஓ)க நிஷ்டாராய், அவரைக்ஷணகாலமும் பிரியாதே, தத்
கைங்கர்ய நிரதராய்ப்போருகிற பின்பழகாரம் பெருமாள் சீயரெ
ன்கை. தார்த்ருஸமான அதிகாரியுர்த்தியை யுடையவர், (பெருந்தி
வத்திலன்பதுவுமற்று) (ச) “பெரியவான்” என்றும், (உ) “எம்மா
கீடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதீசய ஸுகரூபமாயிருந்துள்ள
த்ரிபாத விபூதியாகிற ப்ராப்ய தேசத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்
கிற ப்ராவண்யமு மற்று.

அதாவது: (ங) “மாகவைகுந்தக்காண்பற்கென்மனமேக
மெண்ணும்” என்றும் (ச) “வாலுலகந்தெளிந்தேயென்றெய்து
வது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாராலும் கிரும்பப்படும
தான தேசத்திலும் விருப்பமற்று, “குறுவேர் பரம்பின திருமுக
மண்டலத்தில் ஸேவையையும், † சுற்றிச்சுழற்றிப் பரிமாறுகிற கைங்
கர்யத்தையும் விட்டு அடியேனுக்குப் பரமபதத்துக்குப்போக இச்
சையாயிருந்த தில்லையிறே” என்றருளிச்செய்து போருவரென்கை.

இப்படி அதில் ஆதரமும் மட்டமாம்படி அதிலும் இஷ்டமா
யிருப்பதான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, “மிக்க வாசையினால்
நம்பிள்ளைக் கானவடிமைகள் செய்” என்று. அதாவது “தே
சாரும் சிச்சனவன் சீர்வடிவை ஆசையுடன் நோக்குமவன்” என்கி
றபடியே அந்ததேசவிசேஷத்திலுண்டான ஆதரத்தையெல்லாம் தம
க்கு தேசிகரான நம்பிள்ளை விஷயத்தில் கைங்கர்யத்திலேயாய்த்து,
இவர் ஒருமடைப்படுத்திக்கொண்டு போருவதென்கை, ஆகையால்
இவர்க்கொரு தேசவிசேஷமும் ருகியரதிறே, (நம்பிள்ளைக்கானவடி

(ச) தி-வாய்-சு-ஈ-கக. (உ) தி-வாய்-உ-க-க. (ங) தி-வாய்-சு-ஈ-எ,
(ச) தி-மொ-சு-ஈ-அ. † (பா) சுழித்துப்,

அதுபத்தேழாம்பாட்டு.—கீழே “ ஞானமனுட்டான மிவை நன்றுகவேயுடையனை குருவை யடைந்தக்கால் ” என்றும், “ ஆனவடிமைகள் செய்யந் நிலையை ” என்றும் - ஆசார்யனையே உபாயோபேயமாக வருளிச் செய்யா நின்றீர்; அல்லாதாரடைய பகவானையே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் ஸ்லீகரியா நின்றீர்கள்; இவைஇரண்டிலும் வழிஎதுவென்று தந்திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக. வாக்யத்வயோக்தேதாபாயோபேயங்கள்தான், சரமபர்வ பர்யந்தமாயல்லது இராமையாலே அதின் தாத்பர்ய மறியாதார் வார்த்தையன்றோ அது; “சூத்ரவரதரவாவி-அத்ரபாத்ரசாபி” ப்படியே அங்கோடு இங்கோடு வாசியற ஆசார்யன் திருவடிகளில் உபகார ஸ்ம்ருதி யாவதாதம்பா(ஊ)வியாகையாலே அங்கேபோனாலும் ஆசார்யனுடைய உகப்பே பேறும்படி யன்றோ அத்தலைக்கு அடிமை செய்துபோருவது. ஆகையாலே ஏதக்விருத்த(ஈ)மான வார்த்தையைக்கேட்டு நீ அஜ்ஞதையை அடைந்தமையாகாதே அஜ்ஞாந நிவர்த்தகமான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான அதுஷ்டாநத்தை அறுவிதா(யா)நம் பண்ணப்பார் என்கிறார்.

(ஆசாரியர்க ளனைவருயித்யாதி) அவர்கள்தான் ஒருவர் இருவர் அன்றிக்கே, ஸ்ரீமதுரகவிகள் நாதமுனிகள் தொடக்கமாய் ஸ்ரீஸைலேஸரளவாக வுண்டானம்முடைய ஆசார்யர்களானைவரும் † (பிற்பாடான நமக்கும் அதுஷ்டேயமாம்படி முற்காலத்திலே “ பிடித்தார் பிடித்தாரைப்பற்றி ” என்னும்படி பரம்பரையாகத்) தந்தாம் ஆசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைக்கர்யமே தங்களுக்கு ப்ராப்யமாகவும் அவன் திருவடிகளே ப்ராபகமாகவும் ஏல்லாரும் ஏககண்ட(ண்)ராக அருளிச் செய்து, அப்படியே ‘சூத்ரவரதீக்ஷா வாயு: - ஆசரதித்யாசார்ய: ’ என்று ஆசரித்துக்கொண்டு போருகிற அந்தப்பரிஸுத்தமான அதுஷ்டாநத்தனை.

(அறியாதார்) அவர்களிடத்திலே உபஸந்நராய் அந்தேவாஸிகளாயிருந்து, அப்யலித்து, ‡ கண்டு, கேட்டு, அறியாதார். (பேசுகின்ற வார்த்தைகளை) ‘கூறும் சமயங்கள்’ என்றாற்

† குண்டலிதம் க்வாஸித்தம்.

‡ (பா) கொண்டு,

போலே, கேவலம் உக்திஸாரமேயாய், நிரர்த்தகமாய், ஆபாதப்ரதீத
மாய் தங்கள் ஊர்ஹ்ருதயத்துக்குத் தோற்றிற்றென்றைச் சொல்
லுமவர்வார்த்தைகளை; (கேட்டுமருளாதே) அப்படி அடியற்றிருப்ப
தான ப்ரதிபந்பாஷணங்களைக்கேட்டு, ப்ரமியாதே, அவர்கள்
தான் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்தும்
உத்க்ருஷ்டராக ப்ரமித்தும் போருமவர்களாகையாலே அவர்
கள் வார்த்தையும் ப்ரமத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே; கேட்டறி
யாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைகளாகையாலே அறிவுகேடான
மருளை விளைப்பிக்குமதாயிருக்கும். "பூருவாசாரியர்கள் போத
மதுட்டானங்கள் கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர் தேறி"
என்கிறபடியே அவர்கள்தான் தெருள்கொள்வாச் சொல்லுகிறார்
களன்றே. ஆகையாலே அறியாதார் வார்த்தைகளைக்கேட்டு, புத்தி
சலநம்பிற்றந்து, அலமாவாதே.

(பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னை நெஞ்சே சேர்) அதா
வது - மதுரகவி சரிதாநுகாரி மஹிதசாரித்ர ராயிருக்கிற பூர்
வர்களுடைய நிஷ்டையை மஹஸே! ஸுப்ரதிஷ்டிதமாக அது
ஸந்திக்கப்பாரென்கை. அதுக்குச் சீர்மை யாவது: * சீர்த்த
மதுரகவி செய்கலையில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமதான சீரிறே. நிலை
யாவது - நிஷ்டை; அதுதான் திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தா
லும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வந்
களாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதமபர்வத்தளவன்றிக்கே சரம
பர்வ பர்யந்தமாக அதுஸந்தித்து அப்படியே அந்தபதத்ரயார்த்த
நிஷ்டையை யுடையராயிருக்கும் இருப்பாய்த்து. இப்படிவிலகண
மாயிருப்பதான நிலையை அபேக்ஷித்திருக்கிற நமக்குப்பரிசுமான
நெஞ்சே! அந்நிலையை உன்னிடத்திலே சேரும்படி பண்ணப்பார்.

அன்றிக்கே (ச) "அடைநெஞ்சமே" என்னுமாபோலே அத்
தைச்சென்றுசேரென்கிறாராகவுமாம். சீரியதான அர்த்தத்தைபர்
வதகுஹரங்களிலே சேமித்து வைக்குமாபோலே அறியாதார்வார்த்
தைகளால் அவிசால்யமாம்படி 'மலைகலங்கிலும் மனங்கலங்காது'

மு.—நாத்திகரும் நற்கலையில் நன்னெறிசே ராத்திகரும்
ஆத்திகநாத்திகரு மரமிவரை—ஓர்த்துநெஞ்சே
முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கொன விட்டுநடுச்
சொன்னவரை நானுந்தொடர்.

(சு-அ)

யெநாலிகாஹுயகூந^௧ விஜஹ்விரி^௨வ-^௩பா^௪ந^௫

தா^௬நவ்யுவாகா^௭ய சூலிகநா^௮லிகா^௯ஹு^{௧௦}!

யெகூலிகா^{௧௧}நயவ^{௧௨}ஹவ^{௧௩}ரி^{௧௪}யுவ^{௧௫}நெ

தா^{௧௬}ந^{௧௭}ஹ^{௧௮}ஹ^{௧௯}ரி^{௨௦}வி^{௨௧}ந^{௨௨}ஹ^{௨௩}ஹ^{௨௪}ஹ^{௨௫}ஹ^{௨௬}ஹ^{௨௭}ஹ^{௨௮}ஹ^{௨௯}ஹ^{௩௦}

||சு-அ||

என்னும்படியான தம் திருவுள்ளத்திலே அந்தச் சீர்த்தநிலையைச்
சேர்ப்பார்க்கிறாரிறே இவர்தாம். இத்தால் ஸ்ரேஷ்ட ஸமாசாரமே
கர்த்தவ்ய மென்றதாய்த்து.

(சு-அ)

பதவுரை.

நாத்திகரும்

நாஸ்திகரும்

நற்கலையில்.

ஸச்சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிற

நன்னெறிசேர்

நல்லமர்யாதையிலே நின்று, அதில்
சொல்லப்படுகிற அதுஷ்டாநத்
தில் நிரதரான

ஆத்திகரும்

ஆஸ்திகரும்

ஆத்திக நாத்திகருமாம்

ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களுமாகிற

இவரை

இம்மூவரையும்

ஓர்த்து

ஆராய்ந்து

நெஞ்சே

ஓ மஹஸே

முன்னவரும்

முன் சொன்ன நாஸ்திகரையும்

பின்னவரும்

பின்சொன்ன ஆஸ்திக நாஸ்திகரை
யும்

மூர்க்கர்என

அறிவில்லாதவர்களென்றுகினைத்து

விட்டு

அவர்களைவிட்டு

நடுச்சொன்னவரை

நடுவே சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திகரை

நாளும்

திரந்தோறும்

தொடர்

அதுஸரிக்கப்பார்.

(சு-அ)

அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கீழில்பாட்டில் "ஸ்ரிஷ்டாசாரமே ப்ரமாணம்", என்று அங்கீகரித்து இப்படி ப்ராமாணிகனாய் ஆசார்ய பரதந்த்ரையிருக்கிற அதிகாரிக்கு ஆப்தராய் அங்கீகார யோக்யராய் அதுவர்த்தநீயராயிருக்கும் அதுகூலர் படியையும் இதுக்கு அசலாய் அநங்கீகார விஷயமாயிருக்கும் ப்ரதிகூலர் படியையும் அருளிச்செய்யவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது தன்னை தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (நாத்திகரும்) என்றுதொடங்கி. நாஸ்திகராகிரார் - உள்ளோடு புறம்போடுவாசியற நாஸ்திகராயிருக்கும்வர்கள். ஆஸ்திகராகிரார் உள்ளோடுபுறம்போடுவாசியற ஆஸ்திகராயிருக்கும்வர்கள். ஆஸ்திகநாஸ்திகராகிரார் - புறம்பு ஆஸ்திகரைப்போலேயும் உள்ளே நாஸ்திகராயு மிருக்கும்வர்கள். அது தன்னை "அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணன், கேவல நாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞானவான விஷய ப்ரவணன், ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே" என்கிற விடத்துக்கு "நாஸ்திகனாகிரான், தர்மாதர்மபரலோக சேதநெஸ்வரர்களுக்குப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்தல்ப்ராமாண்ய புத்தி ஒன்று மின்றிக்கே ஸ்வைரஸஞ்சார பரனாய்த்திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன்" என்றும், ஆஸ்திகனாகிரான், தர்மாதர்மதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்று அறிகையாலே ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி இருப்பானாய், அந்த சாஸ்த்ரமர்யாதையில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகையாலே நாஸ்திகனமனாயிருக்கும்வன்" என்றும் இப்படி ஜீயர்தாமே வ்யாக்யாரம்செய்தருளினார்.

(நற்கலையின் நன்னெறிசேரத்திகராவது) - (க) "சூஷ்ணிகொயசிஸீவஸு - ஆஸ்திகோ தர்மஸீலஸ்ச" என்னும்படி தர்மாதர்மதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஸச்சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்று அறிந்து, அந்த மர்யாதையிலே நின்று அப்படியே அதில் உத்தமான ஸைதுஷ்டாநங்களையும் அதுஷ்டித்துக்கொண்டு போருகிற ப்ராமாணிகரான ஆஸ்திகரென்கை. அன்றிக்கே, அத்தயாத்ம ஸாஸ்த்ரங்களான ஸ்ரீகீதாதிகளால் ஒதப்படுகிறஉபாயாத்ய

வஸாயரூபமான ப்ரபத்திமார்க்கத்திலே வழிப்பட்டிருக்கிற ஆஸ்திகருமென்றாகவுமாம். "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி ஶிர்வாஸங்களை யுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல் நாஸ்திகனாய் ருசித்தலொழிய" நடுவுநிலையில்லை என்றிறே அருளிச்செய்தது.

'நெறியறியாதாரும்' என்று தொடங்கி, 'இறையுரைபைத்தேறாதவரும்' என்றாரிறே. ஆகையால்ஸ்வதந்த்ரணுக்கு அதுரூபமான ஸ்வர்க்காதிரூப பல தத்ஸாதநங்களை ப்ரதிபதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்வாஹங்கார கர்ப்ப (மஹ) மானபகவதுபாஸநத்தையும் தத்பலமானபகவதுபல கைங்கர்யங்களையும் ப்ரதிபதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபத்தி விளைபவுங்கடும். ததேகஃபாக (ஹொம) மான கைங்கர்யதத்ஸாதநங்களை ப்ரதிபதிக்குமதான நற்கலையுண்டு ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரம்; அதில் நன்னெறியுண்டு-ப்ராப்யப்ராபகாநுஷ்டாநங்கள்; அது தங்களுக்குக் கைவந்திருக்கும்படியான ஆஸ்திக்யம் பிறக்கை அரிதாயிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, "நற்கலை" என்று *சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலையான, * கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பாய், அதில் "நன்னெறி" என்று 'தேவுமற்றறியேன்' என்றும், "மேவினைவன் பொன்னடி" என்றும் "ஆள்புக்ககாதலடிமைப் பயனன்றே" என்றும்ரொல்லுகிறபடியே †(ஸேஷத்வாதிகளைச் சொல்லுகிற மதுரகவிகளுடைய) ஸந்மார்க்கமான சரமபர்வநிஷ்டையாகவுமாம். இந்நிஷ்டையையுடைய ப்ரமாஸ்திகர்கள் தான் 'ஓரொருவர்' என்னும்படி அரிதாயிறே இருப்பது. இவரை ஓர்த்து கீழ்ச்சொன்ன நாஸ்திகாதி த்ரயருடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து.

(நெஞ்சே) இவர்களை விவேகித்துப்பற்றுக்கைக்கும் விடுகைக்கும் பரிசுமான நெஞ்சே! அஜ்ஞரையும் விசேஷஜ்ஞரையும் ஜ்ஞாநலவதுர் விதத்த(ஃ)ரையும் நன்றாக விவேகித்து அவர்கள்ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தபின்பு, (முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்க

† குண்டலிதமகிசம்

உக௦ உபதேசரத்தினமலை, எக-பா, முன்னோர் வ்யாக்யாரம்,

மூ.—முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற்கேட்டுப்
பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே - தன்னெஞ்சில்
தோற்றினதே சொல்லி யிது சுத்தவுபதேசவர
வாற்றென்பர் மூர்க்கராவார். (எக)

एवावां ववां वीव कवा नी निशुशु वुशु क
வித்தெநகாசுவணிதெநநீஜெநகா
நெநவொஷுஷுசுயயதீயயாவலாவ
ஸாஸா நயொயபித்யெவததெஹிசுசுவா|| (எக)

(தீயகுணமுடையேரித்யாதி). அப்படியே வேயகுணயுத்
தரா யிருக்குமவர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கித்தவர்களுக்கும் அந்தவே
யகுணமுண்டாம். “அவர்களுடைய ஃவிணக்கம் கொண்டு அபா
கவதஸம்ஸ்லேஷத்தையும் பாகவதவ்ஸ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்தும்
பகவத் வ்ஸ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் முடித்துவிடும்”
என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. “வாகா
லெவநாநித்யுஷகாணு நிரெஷவணாசு | கூபிபெஷவாயதஸ்யுநி
ஜ்ஞாநவொராசு உசூபி - ஸதாமஸேவநாநித்யமஸதாஞ்ச நிஷே
வணாதிசூயக்தே சாதநஸ்யந்தி ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்தய:” என்
னக்கடவதிறே. ஆக இத்தால் அஸத்துக்களானவிவர்கள் ஸஹ
வாஸத்தாலே ஸேஷத்வாதி குணங்கள் † வேரோடேபோய் “சுவ
ஷேவ - அஸந்ரேவ” என்னும்படியிறேயாவது. (எ௦)

பதவுரை.

முன்னோர்	பூர்வாசார்யர்கள்
மொழிந்த	அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை
முறை தப்பாமல்	கேட்க வண்டிய க்ரமம் தவறாமல்
கேட்டு	ஸ்ரவணம் பண்ணி
பின்	அநந்தரம்
ஓர்ந்து	மநநம்பண்ணி
தாம்	உபதேசம் பண்ணுகிற தாங்கள்
அதனை	அப்படி கேட்டவர்த்தங்களை
பேசாதே	உபதேசியாமல்

† பிணக்கைக்.

† சேரப்போய்.

உபதேசரத்தினமலை, எக-பா, முன்னோர் வ்யாக்யாரம். உக௧

தம் நெஞ்சில்	தங்கள் மநஸ்ஸில்
தோற்றினதே சொல்லி	தெரிந்த வர்த்தங்களை உபதேசித்து
இது	“இந்த அர்த்தம்
சுத்த உபதேச வரவாற்று	பரிசுத்தமான உபதேசமர்க்கத்தை
	புடைத்தானது”
என்பர்	என்று சொல்லுகிறவர்கள்
மூர்க்கராவார்	ஜ்ஞாநஹீநராவர்கள். (எக)

எழுபத்தொன்றும்பாட்டு.—“நாத்திகரும்” என்கிறபாட்டிலே
‘முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டு நடுச் சொன்ன
வரை நானுந்தொடர்” என்று அவர்களைவிட்டு, பற்றும்படியை
அருளிச்செய்து, “நல்ல மணம்” “தீயகந்தம்” என்கிற இரண்டுபாட்
டாலும் அவர்கள் சேர்த்தியால் சேருமத்தை அருளிச் செய்து,
இனிமேல், “முன்னோர்” “பூருவாசாரியர்கள்” என்கிற இரண்டு பா
ட்டாலும் அதுகூலப்ரதிகூலரான அவர்களுபதேசுபேத (ஹே)
ற்களும் அவர்களில்ஸ்வரூபநாஸகரான மூர்க்கருடைய ஸ்வரூபகத்
(ய)நத்தையும் ஸ்வரூபவர்த்தகராயிருப்பாராலே உண்டாம்ஸ்வரூப
லாபத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. அதில் இப்பாட்டில்,
“முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு” என்று சொன்ன
மூர்க்கராவார் இன்னாரென்று சொல்லுகிறாராதல், அன்றிக்கே
ஆந்தரஹீரோதிகளாயிருக்கிற இவர்கள் படியையும் தனித்து அரு
ளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அத்தையும் அருளிச்
செய்கிற ராதலாகவுமாம்.

(முன்னோர் மொழிந்தனியாதி) ‘முன்னங்குராவோர் மொ
ழிந்தவசநங்கள்” என்கிறபடியே நமக்கெல்லாம் ப்ரதமஜராயிருக்
கிற பெரிய முதனியார் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள் ஆத்மோஜ்ஜீவ
நார்த்தமாக அருளிச்செய்த தீவ்ய ஸூக்திகளை. (மொழிந்த)
என்றது-மொழிந்தவை யென்றபடி. (முறைதப்பாமற் கேட்டு)
அப்படி ஹிதரூபமான வசநங்களை ஸிஷ்யாசார்ய க்ரமங்களிலும்
ஸம்ப்ரதாய க்ரமங்களிலும் ஒன்றும் தப்பாதபடி ஸதாகார்யர்கள்
ஸந்திதியிலே கேட்டென்னுதல்;

உகஉ உபதேசரத்தினமலை, எக-பா, முன்னோர் வ்யாக்யாரம்

அன்றிக்கே, “முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்டு” என்று அவர்கள்தான் தந்தாம் ஆசார்யவிஷயங்களை. “உத்தாரய தீவ்ஸாரா தூஷாபாயவ்வெநது. உத்தாரயதிஸம்ஸாராத்தது பாயல்லவேநது” என்று உத்தாரகராகவும், “ம-ர-ர-உ-உ-தி-உ-ஸி-த-ஸ-ர-கூ-ஹ-ம-வா-ஸ-ர-உ-ஷா-தூ-ஃ - குருமூர்த்திஸ்திதஸ்ஸாகூர்த்த பகவாந்புருஷோத்தம:” என்று அவதாரவிசேஷமாகவும்ப்ரதிபத்திபண்ணி, தங்கள்ஸிஷ்யர்களுக்கும் அப்படியே அருளிச்செய்துகொண்டு போரும் க்ரமங்களில் ஒன்றும் தப்பாதபடி கேட்டுண்ணுதல். (பின்னோர்ந்து) ஸ்ரவணாந்தரஸாபேக்ஷமான மநந்தைப்பண்ணி, (தாமதனைப்பேசாதே) உபதேசுகர்த்தாக்களாகவேண்டியிருக்கும் தாங்கள் அப்படியேஸ்ரவணாதிகளாலே வைஸத்யம்பிறந்திருப்பதான அர்த்தங்களை ஸ்ரோதுகாமரானவர்களுக்குச் சொல்லாதே.

இவர்கள் உபதேசிக்கும்படிசொல்லுகிறது (தம்நெஞ்சில்போற்றினதேசொல்லி) ப்ரமாணாநுஸாரியன்றிக்கே ஏதத் விபரீதமாகத் தங்களுடையவக்ரஹ்ருதயே தி(ஜி) தமாயிருக்கும்அர்த்தத்தையே வாக்காலே சொல்லியென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆசார்ய விஷயத்தில் ஊற்றமற்று, கேவலம் உபகாரமாத்ரத்தையே அங்கீகரித்திருக்கிற தங்களுடைய ஸூஷ்க ஹ்ருதயத்துக்கு ப்ரதிபா(ஸா)ஸித்தத்தையே அர்த்தமென்று சொல்லி யென்னுதலாகவுமாம்.

இப்படி துஷ்ட ஹ்ருதய தூஷிதமாயிருக்கும்த்தையே உகந்த் யாபா (ஊ) ஸத்தாலே உபதேசித்தமாத்ரமன்றிக்கே, (இது சுத்தவுபதேசவரவாற்றென்பர்) ஆப்திக்குடலாக இந்த அர்த்தமானது ஸூத்தமான உபதேசு மார்க்கத்தை யுடையதென்பர்கள், தாங்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் அஸம்ப்ரதாயமாயிருக்கச்செய்தேயும் அத்தை விஸ்வஸிக்கைக்கீடாக “இன்னருளால் வந்த உபதேசமார்க்கத்தை” என்னுமபோலேயாய்த்து இவர்கள்தாங்களும் உபதேசித்துப் போருவது. இவகள் ஸர்வார்த்தங்களுக்கும் இப்படியேயிறே விபரீதங்களைக் கற்பிப்பது.

இவர்கள் ஆபாலோக்திகள்தான் பயிருக்குக்களை போலவும் ஆதித்யனுக்கு மந்தேஹர்போலவும்ப்ரதிபா(ஸா)ஸித்து ப்ரணஷ்டமாய்ப் போமதாயிருக்கும், ஆகையாலேதோற்றிமாயுமொழிய

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாரம் உகஉ

மு.—பூருவாசாரியர்கள் போதமதுட்டாநங்கள் கூறுவார் வார்த்தைகளைக் கொண்டு—தேயி இருள்தருமா ஞாலத்தே யின்பமுற்றுவாரும் தெருள்தருமா தேசிகளைச் சேர்ந்து. (எஉ)

பூரவாஷ்யவெயாயவரணெ விசெமொராணா மெஷா ஊரூதி தூஷாஹ்யதயாவஷ்யா |
பூஷீகாயியிம்மொராவராஃ பூதிவஷ்யவெரகா
ஜெஹாஷ்யஜெமகிவஸம்பூக்திவோஷ்ய்யூ || (எஉ)

நிலை நிற்பதொன்றன்றென்று தோற்றுகிறது. இதுதான் தோற்றினதே சொல்லிப்போந்திறே. இப்படி துருபதேஷ்டாக்கள் தான் ஆரென்ன; ஸ்வோபதேசாதிகளாலே முடித்துவிடும் மூர்க்கரென்கிறார்.

முன்பின் பாராதவர்களிறே மூர்க்கராவார்; இவர்கள்தாங்கள் ஸ்வருபாநுருபமானநாமம் இதுவாய்த்து. இப்படி துருபதேசம் பண்ணுவார்; மூர்க்கராவாரென்னுதல், மூர்க்கராவார் இப்படி துருபதேசம் பண்ணிப்போருமவர்களென்னுதல்.

“முன்னோர்மொழிந்த” இத்யாதிக்கு ‘நம்மாசார்யர்கள் திருவுள்ளக்கருத்தை நன்றாக அறிந்து அதுக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ள உக்த்யநுஷ்டாநங்களை ஆசரியாமல், தங்கள் மநஸ்ஸுக்குத் தோற்றினதே சொல்லும் துஸ்ஸவந்த்ரப்ரக்ருதிகளாய் ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கும் கர்ப்ப(உஉ-உ) நிர்ப்பாக்ய(உ-உ-உ)ரான ஸூஷ்கஹ்ருதயர்க்கு நம் தர்ஸநத்தில் தப்த்பர்யார்த்தமும் தததுருபமான அநுஷ்டாநமும் தொயாதாகையாலே மேலெழுத்தவாரியானஇடுசிவப்புப்போலே இவ்வர்த்தம் நெஞ்சில் நிலைநில்லாது” என்றிறே அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பரமாசார்யரும் அருளிச் செய்தருளிற்று. (எக)

பதவுரை.

பூருவாசாரியர்கள்	பூர்வாசாரியர்களுடைய
போதம்	ஐஞாநத்தையும்
அதுட்டாநங்கள்	அநுஷ்டாநங்களையும்

† ததுபதேஷ்டாக்கள்.

உகச உடதேசரத்தினமலை, எஉ பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம்.

கூறுவார்	சொல்லுகிறவர்களுடைய
வார்த்தைகளை	சொற்களை
கொண்டு	அங்கீகரித்து
நீர்	நீங்கள்
தேறி	தெரிந்து,
தெருள்தரும்	ஜ்ஞாநப்ரதனாய்
மா	மஹோபகாரகனான
தேசிகளை	ஆசார்யனை
சேர்ந்து	அடைந்து
இருள் தரும்	அஜ்ஞாநத்தை புண்டாக்கவல்ல
மா	விஸாமீனா
ஞாலத்தே	பூலோகத்திலே
இன்பம்உற்று	ஸுகத்தைப்பெற்று
வாழும்	வாழ்க்கள்.

(எஉ)

வ்யா.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு — கீழே “தன்குருவின்றினிணைகள்” என்று தொடங்கி, சரமஸேஷி சரணயுகளங்களில் ஸங்கமின்றியிலே யிருக்குமவர்களுக்கு ப்ரதமசேஷியான ஈஸ்வரன்ப்ராப்யஸித்தியைப் பண்ணுவண்ணாகையாலே அதை அவர்கள் ப்ராபியார்களென்றும், இனி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸமாஸ்ரயணத்தாலே ஸ்ரியப்பதியானவன் தானே ப்ரீவைகுண்டத்தைத் தந்தருளுமென்றும், இப்படியானபின்பு உஜ்ஜீவநாபேஷ்ய யுடையவர்களெல்லாரையும் தந்தாம் ஆசார்யர்கள் பதத்திலே பக்தியைப் பண்ணுகோள், கரதலாமலகம்போலே உங்களுக்குப் பரமபத ப்ராப்தியுண்டாமென்றும், இப்படி ஆசார்யன்செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனை விஸ்வேஷிக்க விரகில்லை யென்றும்,

அவ்வளவுமன்றிக்கே அவனுடைய அஸேஷஸேஷ வ்ருத்தியிலும் அந்விதனான இவனுக்கு அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கமில்லை யென்றும், இப்படி ஸிஷ்யாசார்யர்களான இருவரும் ஆத்ம தேஹங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் படியையும் அதிலும் சிஷ்யனானவன், ப்ராப்ய தேசத்தில் விருப்பமற்று, அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே நிரதிசய புருஷார்த்தமென்று ஆதரித்துப் போரும்படியையும், அதுக்கு நிதர்ஸநபூதரான அநுஷ்டாநாக்களையும்

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம். உகரு

இப்படி ஆசார்யர்கள் ஆதரித்துப் போரு மநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாபிருக்குமவர்களுடைய உக்தி - ப்ரமஹேதுவாயிருக்குமாகையால் தந்நிவாத்தகமான பூர்வர்களுடைய அநுஷ்டாநமே ஆதரணீயமென்னுமத்தையும், இப்படி அநுகூல ப்ரதிகூலராக உக்தரான இவர்கள், நிருபணமுகேந பரிக்ராஹ்யர் பரிந்யாஜ்யரென்னுமத்தையும் இவர்கள் ஸஹவாஸத்தால் பவிக்கும் ஸத்குணஸக்துணங்களையும், ஏவர்பூகரான ப்ரதிகூலர் துருபதேஷ்டாக்களான மூர்க்கரென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்து, இதில் அநுகூலரான ஆசார்ய பரதந்த்ரருடைய உபதேசத்தாலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற மஹாபலம் வித்தித்து வாழும்படியையும் அருளிச்செய்யாநின் றுகொண்டு, வசநபூஷண தாத்தர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிற இவர், அடியிலே “பின்னவருங் கற்க உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்று உபக்ரமித்து, அந்தப் பரோபதேஸத்தை இவ்வளவாக நடத்தி அதை உபஸம்ஹரித்தருளுவராய், உஜ்ஜீவநாபேஷ்ய யுடையவர்களைக்குறித்து, பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநப்ரதிபாதகங்களான ஆப்தவசந்தால் விஸ்வஸ்தராய், ஜ்ஞாநப்ரதநாதி முகேந ரக்ஷித்துப்போரும்பெருமதிப்பனான ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்து, அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆநந்தத்தையுடையராய் நீங்கள் வாழும்புகொள்ளுதலைக்கட்டியருளுகிறார்.

வாழுகைக்கு அடிசொல்லுகிறது (பூருவாசாரியர்கள் போதமநுட்டாநங்கள் கூறுவார்வார்த்தைகளைக்கொண்டு) என்று; அதாவது - தத்வயாதாத்தம்ய வித்தமரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடக்கமாக இவ்வருளுள் பூர்வாசார்யகளுடையநிர்மலமாயிருப்பதானயாதாத்தம்ய ஜ்ஞாநமென்ன, ததநுருபமானமறுவற்ற அவர்கள் அநுஷ்டாநங்களென்ன, இவற்றை ஆசார்யப்ராப்திக்குஹேதுவாக ஹிதம் சொல்லுமவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்கொண்டு.

(நீர்தேறி) ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம்போலேபுத்தே(வஃவெ) ஸ்சலநகரணமாயிராதே, சித்தநைர்மல்யத்தைப் பண்ணுமதாய் ஸுகரமாயிருப்பதானவார்த்தைகளைக்கொண்டு நீ. தேறி; அதாவது கொடியைக்கொள்வதற்கும்தேவதவக்கும்போது சுள்விக் கால் வேண்டுமரபோலே ஆசார்யர்வயத்துக்கும் இதுவேனுமென்று அறிந்து, இத்

உகசு உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம்

தைஹிதருபமாகக் கைக்கொண்டென்கை. (போதமநுட்டநம்) என்றது - ஜ்ஞாநமநுட்டநமென்றபடி. (வொல)போதத்தைப் போதமென்கிறது. (சூறுவார்வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர்தேறி) ஸாஸ்தாங்களையெல்லாம் வரியடைவே கற்றுலும் அதில் ஆஸ்திகராய்த்தெளிவுபிறந்து, உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கும். அந்தஸாஸ்தார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்பாரைப்பின் சென்றிருக்கு மவர்களுடைய வார்த்தை ருசி விஸ்வாஸங்கையுடையராயத் தெளிவுபிறந்து, உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும். ஆகையால் உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்றிருக்கிற நீங்கள் அவர்கள் வார்த்தைகளைக்கேட்டு,

(க) “சுபாராஜிபுலஹாத்ஸாஸுக்ஸாவாயு ஸுதவ்யஹ. அதராம: ப்ரஸந்நாத்மா ஸ்ருத்வாவாயுஸுதஸ்யஹ” என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணத்துக்கு முன்பே ஸத்தையுடையராய அந்த ஸத்தாஸம்ருத்திகளுக்கு உறுப்பாக ஸதாசார்யஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி, ததாஸ்ரயணபலத்தையும் இங்கே அநுபவியுங்கோள்.

(நீர்தேறி) கலங்கின நீர்தெளியுமாபோலே அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே கலுஷமநாக்களா யிருக்கிற நீங்கள் மந்த்ராகர்யமான அவர்கள் வார்த்தையாகிற தேற்றும் விரையாலே தேற்றப்பட்ட தெளிவையுடையராய், அந்த தெளிவுக்கு அநுகுணமாக ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வரக்கடவபலத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக புஜியுங்கோள். நீங்கள் அவர்கள் போதத்தாலே தேறி, அநுஷ்டாநத்தாலே தேசிகனைச் சேருங்கோள், (க) “கலிகம்மஹாஸாஸுயு: - தமேகங்குருமாப்துயு:” என்னுமா போலே.

ஆகையால் அவர்கள் அத்யந்த பார தந்தர்ய ஜ்ஞாநத்தை யும், அதடியாக ஆசார்யநுவர்த்தநாதிகளைப்பண்ணிப் போந்தவவர்கள் அநுஷ்டாநங்களையும் கேட்டால், மந: ப்ரஸாதமுண்டாய், அதடியாக ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்தையும் பண்ணி, தத் ப்ராப்தி பலத்தையும் லபிக்கலாமாயிருக்குமே இவர்களுக்கு.

இனி இப்படி ஆப்தவசநாபிஜ்ஞாநாய்க்கொண்டு ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணுமவர்கள், பெறும்பேற்றைச் சொல்லுகிறது.

(க) ரீ யு-கசு.

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம், உகசு

(தெருள்தருமாதேசிகனைச் சேர்ந்து, இருள்தருமாஞாலத்தே நீர் இன்பமுற்றுவாமும்) என்று. அதாவது: ஜ்ஞாநதி பரிபூர்ண னாகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கும்மஹாபகாரகளுன ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்து, அந்த ராஜகுலமாஹாதம்யத்தாலே அஜ்ஞாநாவஹமுமாய் (க) “இல்லை கண்டிரின்பம்” என்று ம்படி ஸுகலேஸாஹிதமான ஸம்ஸாரத்திலே “தெளிவிசம்பு திருநாடான * நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிலுண்டான * அந்தமில் பேரின்பமாகிற நிரதிஸய ஸுக ரூபமான ஆநந்தத்தையுடைய ராய் நீங்கள் வாழுங்கொளென்கை.

(நீர்வாழும்) (உ) “பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன் பெறுமாறு” என்கிறபடியே ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பெறுதற்கரிய பேற்றை * அவனிந்நாடு தன்னிலிருக்கும் நாள் செய்து, அந்தக் கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தைப்பெற்று, அதில்ரஸிகராய்வாழுங்கோள். ஸம்பத்தடியாகவிதே வாழுவது.

(இருள்தருமா ஞாலத்தே யின்பமுற்றுவாமும்) தேஸாந்தரே தேஹாந்தரேயன்றிக்கே, (க) “இங்கே காணஇப்பிறப்பே மகிழ்வர்” என்கிறபடியே இந்த தேசத்திலே இந்த தேஹத்தோடேயிருந்து, ஆசார்யாபிமாநமாகிற நிலைநின்ற ஸம்பத்தைப்பெற்று வாழுங்கோள். “ஜொஉய்யு - மோதத்வம்” என்னக்கடவதிறே. “பின்ன வருங்கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்கிற இவருடைய வார்த்தை “நீர்வாழும்” என்கிற வாழ்வோடே தலைக்கட்டிற்று. ஆகையால், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணமென்றும், வாழ்வென்றும் இரண்டில்லையிறே. இத்தால் (க) “சூறாய்வுவரவாஜெந ஜிவ வ-ஜிவ்வி-க்டி-வர-ஹ-யா-ஜீ-தி-வி-ஹ-வொய-ஸூ-ஹி ஸவ-ஹ-ஹ-வெ-கீ - ஆசார்யஸ்ப்ரஸாதேந மமஸர்வமபிப்பிஸி தம்|ப்ராப்துயா மீதி விஸ்வாலோ யஸ்யாஸ்திஸஸு-கீபவேத்” என்கிறப்ரமாணர்த்தம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து.

(எஉ)

(க) தி-வாய்-க-க-சு. (உ) தி-வாய்-க-க-சு, (க) தி-வாய்-க-க-சு.

அதுதான் ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் ஒருகையாகவும் ஆண்டான் மதுரகவியாழ்வார் யதிராசாராயிவர்களை நடுகையாகவும் 'நாதமுனி முதலான நத்தேசிகர்' என்று தமக்கு முன்புண்டான ஆசாரியர்களெல்லாரையும் ஒரு கையாகவும் இப்படி எல்லாத்தையும் சேர்த்துப்பிணைத்து, ஒரு மாலையாம்படியிறே செய்தருளினார். ஏவம்வித வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இந்த மாலையை (சிந்தைதன்னில் நானும் சிந்திப்பார்) மாலையானது மார்புக்கு அலங்காரமாய் தரிக்கப்படுமதாயிருக்கும் (க) 'மார்வத்துமலை' என்னக்கடவதிறே.

"உபதேசரத்தினமலை தன்னைத் தந்தெஞ்சு தன்னில் தரிப்பவர்" என்றும், "உபதேசரத்தினமலை திரைமலையெயு ஷுஷியெயெயித்தி: உபதேசரத்தினமலையிமாம் தததிரையற்றதயேநதித்யம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதவும் மஸ்ருக்கு அலங்காரமாய் தரிக்கப்படுமதாயிருக்கும். மார்பும் மநஸஸும் சேர்ந்திறே யிருப்பது. (மலைதன்னைச் சிந்தை தன்னில் நானும் சிந்திப்பார்) இதுதான் பெருவிலையான மதிக்கப்படுமதான ரத்நமாலையாகையாலே இத்தை வாடாமலேபோலே நாடோறும் பூண்டிருக்கலாயிருக்கும். இப்படி விலக்ஷணஜந்நந்த்ய(டி)மான இவ்வர்த்தம் மநோஹரமாயிருக்கையாலே இத்தை ஸர்வகாலத்திலும் மநநம் பண்ணும்படியாயிறே யிருப்பது. "ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்" என்னக்கடவதிறே.

இப்படி மநநம் பண்ணுவார்க்கு ஒருபலம்வேணுமே; அந்தப் பலத்தை இன்னதென்று உபபாதிக்கிறதுமேல். (எந்தை எதிராசரின்னருளுக்கென்று மிலக்காகிச்சதிராக வாழ்ந்திடுவார் தாம்) என்று; அதாவது (க) 'சுவஸூரொஹம்வதொஷுடியெயுகவியெயு: அஸ்மத்குரோர்ப்பகவதோஸ்ய தயைகவிந்தோ: 'என்கிறபடியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராப்தி சொல்லும்படியான ஆப்தியையுடையான எம்பெருமானாருடைய நிர்ஹேதுகமான அபாரகாருண்யத்துக்குப் பாத்ரபூதராய் வாழப்பெறுவர்கள்.

அதாவது (உ) "வளர்த்த இதத்தாய்" என்னும்படி *இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்தருளினவராகையாலே தர்ஸந தாத்பர்யார்த்தங்களை யெல்லாம் ப்ரதிபாதிக்குமதான இப் ப்ரபந்தாந்வய முடையவர்களுக்கும் பலப்ரதர் இவ்வென்கை. இது

(க) வை-ஸ்த- (உ) தி-வாய்-தனியன்.

தான் ஆழ்வார்களடியாயிருக்கையாலே இதின் வாசியறிந்து பரிபாவிப்பார் இவரிறே. இத்தை இவர்கள் நானும் சிந்திக்கையாலே அருளும் இவர்கள் பக்கல் என்றும் ஸ்ரீமாதாயிருக்கிறபடி.

(எதிராசரின்னருளுக்கென்று மலையெயு ஷுஷியெயு) * அருளாதியம் மாண ஈஸ்வரன் அருள்மறுத்த காலத்திலும் (க) 'உன்னருளிசுணன்றிப்புகலொன்றுமில்லை' என்றும் (உ) 'யதிராஜ ஈயாஜ்-ராஜெ - தஸூரீ-நநூரண: - யதிராஜ தயாம்புராஸே-தஸ் மாதநய சரண:' என்றும் ஒதுங்கும்படி புகலாயிருக்கிற அருளுக்கு என்றுமிலக்காகி; எந்தையான முறையாலே மாறாதிருக்கிற அவருடைய கருணைகடாக்கத்துக்கு நித்யலக்ஷ்யபூதராய்.

(சதிராகவாழ்ந்திடுவர்)* (க) மாசதிரானபசுவந் நிர்ஹேதுகக்ருபையைப்பெற்று வாழமுதிலும் சதிராஜ வாழ்ந்திடுவார் தாம். (ங) 'ஆளுரியனாய் அடியேன் சதிர்த்தீடனீனறே' என்றிறே அபிமாந நிஷ்டர்வார்த்தையிருப்பது. சதிராகவாழுகையாவது - ஸ்வதந் த்ரானஈஸ்வரனுடைய க்ருபைக்குவிஷயமானவர்களைப்போலே (ச) 'நவிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்' (ட) "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" (ஈ) "இடையெனறிந்த மரமேயொத்திராமே, யடையவருளாய்" என்று பயாபய(ஊயாஊய)ங்களோடே வர்த்திக்கையன்றிக்கே இவருடைய அபிமாநத்துக்கு விஷயமானவர்கள் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் ஒருகரைச்சலற்று, மார்விலே கையைத்துக்கொண்டு, (எ) 'மில-விராநில-யொழி - நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி' என்கிறபடியே நிர்ப்ப(ஊ)ராய், (அ) 'வையம்மன்னிசிற்றிருந்து' என்கிறபடியே, வ்யாவ்ருத்தராய், ஞாலம் புகழுட்படி இருந்தருமா ஞாலத்திலே இன்பமுற்றுவாமும் பேறுபெறுவர்கள். அதாவது (ஈ) "நந்தலைமையே பொங்கிய கீர்த்தி யிராமாநுசனடிப் பூமன்னலை" என்கிறபடியே ஜீயரானே ரத்நமலை பூட்டப்பட்டவர்கள், எம்பெருமானாலே பூமுடிசூட்டப்பெற்று, வாழப்பெறுவர்கள்.

(க) ரா-தூ சடி. (உ) யதி விம்ஸ ௨௦. (ங) கண்ணி-௩
(ச) தி-வாய்-எ-க-க, (ட) தி-மோ கக்-அ-க. (ஈ) தி-மோ-கக-அ-க
(எ) ந்யாஸவிம்ஸதி. (அ) தி-வாய்-ச-ஃ-கக. (ஈ) ரா-தூ-க௦அ.

வாழ்வுக்கு அடியாவது முடியும் மாலையுமிதே (க) 'அடி சூடு மாசு' எனனுமபோலே.

(உ) 'உன்பதபுகமாம் ஏர்கொண்ட வீடு' என்றிதே தந்திஷ்டருடைய ப்ராப்ய வேஷமிடும்புது. (ங) 'ஸ்ரீஜீவாதாரவிநாயகமஹேஸ்வரஸிக்ரமாயுசாஸாஸி' மாராஜாநிஷ்டுஷுஷுவாயவஸுஷுவோஷீ-ஸ்ரீமத்பாரவிந்தபுகளம் ஸிரஸிக்ருகம்த்யாத்வாஅம்ருக வாகராந்தர்நிமக்நஸ் ஸர்வாவயவ ஸ்ஸுஷுமாலீத' என்றிதே அவருடைய ப்ராப்யமிருப்பது. அதின் எல்லை நிலமிதே இது. (ச) 'இராமா நுசன் சரணுரவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ' (ஊ) 'உன் லிணைமலர்க்தாள் என்றனுக்கும் அது' என்னக்கடவதிதே.

இத்தால் எம்பெருமானுருடைய க்ருபைக்கு இலக்கானவர்கள், (சு) 'உன்தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி' என்கிற படியே அவர்க்குப் பாச்சாயாதிகள் போலே பாதந்த்ரராகையாலே அவருடைய திருவடிகளான 'தன்னூரியனுக்கு இன்னாதி தன்னிலிருக்கும் நாள் ஆனவடிமைகள் செய்து வாழப்பெறுவர்க ளென்றபடி. (ச) 'தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்றாட்செய்யவிராமானுசன் தன்றகவால், இன்றென்னையுற்றான்' தான் எனக்கடவதிதே. 'அல்லாகபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு யுகயமில்லை' என்றிதே யருளிச்செய்தது.

(அ) 'கூழைவாழை மணநா உரபி வயளபவூழை ஸடுதெ கரவதாவரகாஜிவூ - த்வத்தாஸ நானகணநாசரமாவ தெளபஸ்தத்தா ஸதைகரஸதா விரதாமமாஸ்து' என்றிதே ஜீயர் தாமும் ப்ரார்த்திதருளிற்று. இவர் தாம் * திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவரிதே. அன்றிக் கே, (க) 'பரந்தாம மென் னுந்திவந்தரும்' என்றும், (க) 'தன்னை யெய்தினர்க்கத்தானவ்கொடுப்பதுதன்றகவென்னுஞ்சரண்கொடுத் தே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவருடைய ப்ராஸாதமடியாரகப்ராப்யபூமியான பரமபதத்திலே பகவதநுபவகைங்கர்யங்களைப்பெற்று ஸ்வரூபா நுரூபமாக வாழப்பெறுவர்களைன்றுமாம்.

(ச) 'பாவளருந்தமிழ்மலை பண்ணிய நூலிவையைந்துமைந்தும் வல்லார், பூவளருந் தருமகளா லருள் பெற்றுப் பொன்னுலகிற்

- (க) பெரு-தி-கூ-எ. (உ) ரா-நா-அ-ச. (ங) வைகு-கத்யம்.
 (ச) ரா-நா-க. (ஊ) ரா-நா-எ-ந. (சு) ரா-நா-கூ-எ.
 (ச) ரா-நா-கூ-ந. (அ) யதி-விப்ஸதி. (க) ரா-நா-கூ-க.
 (க) திமோகககூகூ.

பொலிவார்தாமே' என்னுமபோலே 'நூனமறுட்டானம்' என்று கொடங்கி, 'தானேவைகுந்தந்தரும்' என்றும் 'உய்யநீனைவுண்டா கில்' என்றுதொடங்கி, 'பரமபத முங்களுக்காம்' என்றிதே ஆசார்யாபிமாந நீஷ்டருடைய ப்ராப்ய வேஷத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்தது. 'மாமலரள் கோன் மடியில் வைத்துகரும் வாழ்வு நமக்குஎதிராசனருளும் வாழ்வே' என்று தாமும் மனோ ரதித்தருளிணரிதே.

(வாழ்ந்திடுவர் தாம்) பகவதபிமாந நீஷ்டராயிருக்கும்வர்களில், வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கும் தாங்கள் (எந்தையெதிராச ரின் னருளுக் கிலக்காகி யென்றும் வாழ்ந்திடுவர்) இங்கு ஹருகால் எம் பெருமானுருடைய அருளுக்கு இலக்கானவர்கள் அங்கே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய், வாழப்பெறுவர்கள். 'அருளாஷடியேனை யபிமானித்தருளி, யநவரதமடிமை கொள்ள' என்னக்கடவதிதே. (என்றும்சதிராகவாழ்ந்திடுவர்) (க) 'கூழைவாழைவாவி-அத்பரா த்ராபி' என்கிறபடியே அங்கே போனாலும் அவர் உகந்தனிஷ்ய மென்று அவனை அநுபவிக்குமதொழியத் தங்கள் உகப்புக் கீடாக அநுபவிக்கிற இளிம்பின் திக்கே யிருப்பார்கள். (வாழ்ந்திடுவர்) வாழ்க்கையில் ஸம்ஸயமில்லை (உ) 'நிலு' ஸயஸுஷுஷுவரீயாபா ரகாநுஷுஷு-நிஸ்ஸம்ஸயஸ்து த்பக்த பரிசர்யாரதாத்மநாம்' என் னக்கடவதிதே.

(என்றும் சதிராகவாழ்ந்திடுவர்) இவர் க்ருபாபலமாக (ங) 'பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்தவர் பல்லாண்டே' என்கிறபடியே காலதத்வமுள்ள தனையும் ஸ்வரூபா நுரூபமான மங்க ளாஸாஸந ரூப கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்து வாழப்பெறுவர்கள். * ஆளுமானாரென்றிருக்கிறவனுடைய தனிமையைத்தீர்க்கை க்காகவாய்த்து, பாஷ்யகாரரும் இவரும் உபதேசிப்பது' என்றி தே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் * திருத்தித்திருமகள் கேள் வனுக்காக்குகை இவர்க்குப் பணியிதே. இதிதே ஸாக்ஷாத்பல மாயறுவது, ஆக இப்ப்ராபந்தாரம்பத்திலே 'எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்' என்று உபக்ரமித்ததற்குச்சேர 'எந்தை எதிராச ரின்னருளுக் கென்றுமிலக்காகி' என்று ப(வ)ல வேளையிலும் அப்படியே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டியருள்ன ராய்த்து.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமலை வ்யாக்யாரம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ரராகவையை (விமீடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாகயாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம்	0	1	9
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி	0	2	6
யதிதர்மஸமுச்சயம்	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	0	6	6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	0	7	0
திருவிருத்தம்	1	14	0
திருவாசிரியம்	0	3	0
பெரியதிருவந்தாதி	0	7	0
திருவெழுந்நிருக்கை	0	3	0
சிறியதிருமடல்	0	5	0
பெரிய திருமடல்	0	5	0
திருக்குழந்தாண்டகம்	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	0	8	0
இராமாநுச ஊற்றந்தாதி உரையுடன்	0	8	0
பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மதர்ஸிநி	0	1	0
பெரியதிருமொழி க முதல் கக பத்துக்கள் (3	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம்	5	6	6
திருச்சந்த விருத்தம் ஸவ்யாக்யாநம்	1	6	0
திருமாலே ஸவ்யாக்யாநம்	0	14	0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	0	3	0
அமலனாதிபிரான்	0	7	6
திருவாய்மொழி ஊற்றந்தாதி	1	0	0
உபதேசரத்தினமாலே	1	1	0

இப்படிக்கு :

ம. திருவேங்கடமுடயான்.

கார்யதர்சி தனாதிக்காரி,

நெ, நடக, வேங்கடாசல முதலி வீதி, சென்னை.

உ

உபதேதசரத்தினமாலேத் தனியன்.

தாம்உபதேதசித்த
நேர்தன்னின்படியை
தணவாத
சொல்
மணவாளமாமுனி
தன்
அன்புடன்

செய்
உபதேதசரத்தினமாலேதன்னை

தம்
நெஞ்சுதன்னில்
தரிப்பவர்
தாள்கள்
நமக்கு
சரண்

தாம்உபதேதசித்தருளிய
க்ரமத்தின் ப்ரகாரங்களை
(கேட்ட அம்ஸத்தில்) குறையாத
ஸ்ரீ ஸ-ஓக்திகளையுடையரான
ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்
தம்முடைய
லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமான ப்ரீதியு
டனே

அருளிச்செய்த
உபதேதசரத்தினமாலே யென்றதீவ்ய
ப்ரபந்தத்தை
தங்களுடைய
மனதில்
நிலைக்கச் செய்யுமவர்களுடைய
திருவடிகள்
நமக்கு
அடைக்கலமாகும். (ச)

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று.